

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*'Smart, suspenseful and
beautifully written'*

Gillian McAllister

*'The new queen of
domestic noir'*

Alex Michaelides

THREE MOTHERS HANNAH BECKERMAN

**They all have secrets.
But the truth may destroy them.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÜÇ ANNE İÇİN ÖVGÜ

"Yürek parçalayan gerilimi Hannah Beckerman'dan daha iyi kimse yazamaz. *Üç Anne*, sizi harekete geçiren, kavrayan ve nihayetinde şok eden derinlemesine çizilmiş karakterlerle çarpık bir cinayet soruşturması. Yerli kara romanın yeni kraliçesi.

- Alex Michaelides

"*Üç Anne* zeki, gerilim dolu ve güzel yazılmış.

-Gillian McAllister

"Gerilim dolu, büyüleyici ve son derece dokunaklı olan *Üç Anne*, ilk sayfasından itibaren beni kendine bağlayan, lezzetli ve karmaşık bir ağı.

-Louise Candlish

"Gerçek bir gerilim romanı. Bunu okurken kalp atışlarımın tavan yapacağını düşündüğüm zamanlar oldu! Bu hikâyedeki kıvrımlar ve dönüşler gerçekten sürükleyici - tamamen öngörülemez, her bölümün sonunda inanamayarak nefes nefese kaldım. Hannah'nın yazımına bayılıyorum ve bir kez daha parkın dışına vurdu. Merkezinde büyük bir yürek ve koşulsuz sevgi olan harika bir ahlaki ikilem hikayesi: biz insanların nasıl hareket ettiğine ve sevdiklerimizi korumak için ne kadar ileri gidebileceğimize dair mükemmel karakterizasyon ve gözlem. Bu Hannah'nın şimdiye kadarki en iyi romanı.

-Ruth Jones

"*Üç Anne*'yi bitirmek için sabahlara kadar uyanık kaldım. Aman Tanrım, ne harika bir kitap! Dehşete düştüm ama aynı zamanda yatırım yaptım ve etkilendim. Bu (tüm romanlarınız gibi) duygusal açıdan çok zeki. Çok etkileyici buldum. Son derece keyif aldım. Bu harika.

-Marian Keyes

"Bir tel gibi gergin olan *Üç Anne*, aile sırları, büyümek, kardeş rekabeti ve bir annenin çocuklarını korumak için ne kadar ileri gidebileceği hakkında duygusal olarak ham bir sayfa çevirici kitap. Karakterizasyon muhteşem, yazım harika ve ilk sayfadan itibaren beni içine çekti.

-Rachel Joyce

"Son derece sürükleyici ve elden bırakılması neredeyse imkânsız bir kitap. Zorlayıcı, zeki ve şefkatli. Bayıldım.

-Louise O'Neill

'Çok sevdim! Çok sürükleyici ve olay örgüsü mükemmel. Tek kelimeyle harika. Karakterlerin hikaye boyunca nasıl geliştiğine bayıldım ve bu gerçek bir tek bölümlük kitap. Zekice yazılmış, son derece ilgi çekici ve harika bir hikâye.

-Joanna Cannon

"Kara romanın en iyi hali; gergin, dolambaçlı ve son derece sürükleyici. Karakterler öylesine duygusal bir içgörülle tasvir edilmiş ve olay örgüsü öylesine ustalıkla kontrol edilmiş ki elinizden bırakmanız imkânsız.

-Joanna Miller, *The Eight* kitabının yazarı

"Liane Moriarty'nin romanlarını seviyorsanız, bu sürükleyici aile içi gerilim romanını da seveceğinizi düşünüyorum. Dün sabah başladım ve 24 saat sonra okumayı bırakamadan bitirdim. Trajik bir araba kazası, üç anneyi ve çocuklarını, ilişkileriyle ilgili gerçekler ortaya çıktıkça çatışmaya sürüklüyor. Çocuklarımızı gerçekten ne kadar iyi tanıyoruz? Asla düşündüğümüz kadar değil! Tedirgin edici, şaşırtıcı ve süper gerilimli.

-Fanny Blake

HANNAH BECKERMAN'A ÖVGÜLER

'Gizemli, derinden etkileyen, elden bırakılması imkansız - ve öldürücü dönüşü beni soluk soluğa bıraktı. Muhteşem. Hannah Beckerman'ın şimdiye kadarki en iyi kitabı.

-Alex Michaelides

'Bir evliliğin gergin, klostrofobik ve tekinsiz portresi. Ustaca kurgulanmış ve gerilim dolu - bayıldım.

-Louise Candlish

'Çok şaşırdım! Bükülmeyi fark ettiğimde kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi. Ne kadar zekice, ne kadar çok zekice. Muhteşem. Çok etkili. Bu mükemmel, önemli bir roman.

-Marian Keyes

"Duygusal, zekice ve uzun zamandır okuduğum en iyi sonlardan birine sahip.

-Gillian McAllister

'Başından sonuna kadar beni kesinlikle sürükledi ve şimdiye kadar okuduğum en iyi hikâye kıvrımlarından birine sahip. Hannah'nın yazımına bayılıyorum - zeki, anlayışlı, anlamlı ve empatik. Son derece zorlayıcı, okumaya zorlayıcı ve mükemmel bir yazı. Elimden bırakamadım!

-Ruth Jones

"Duygusal açıdan ilgi çekici, zekice ve harika bir şekilde tatmin edici bir roman - en iyi haliyle gerçek bir hikaye anlatımı.

-Kate Mosse

'Gerilimli, şık bir gerilim. Güzel yazılmış ve son derece zorlayıcı, merkezinde önemli bir mesaj var. Muhteşem.

-Louise O'Neill

"Bayıldım.

-Jojo Moyes

'Bu Beckerman'ın şimdiye kadarki en iyi romanı! Gergin, dolambaçlı ve gerçekten zekice.

-Adam Kay

'Bu kitap inanılmaz! Lezzetli bir şekilde tekinsiz, son derece dolambaçlı ve son derece bağımlılık yapıcı. İçindeki huzursuzluğu çok seviyorum ve Hannah karakterlerin zihinlerinin karanlık köşelerini çok güzel yazıyor.

-Joanna Cannon

"Kesinlikle sürükleyici, harika kurgulanmış ve son sayfayı çevirdikten çok sonra bile yankı uyandıran bir hikâye. Sürükleyici, şaşırtıcı, ilginç ve güncel. Kendimi kaptırmıştım.

-Rosamund Lupton

'Duygusal açıdan yıkıcı bir roman. O kadar etkileyici ki baştan sona bir günde okudum.

-John Boyne

'Zorlayıcı, klostrofobik bir hikâye. Kitabı büyük bir yudumda bitirdim ve bitirmek için o kadar çaresizdim ki ailevi sorumluluklarımdan tek taraflı olarak feragat ettim.

-Observer

'Beckerman'ın sıkı, gergin düzyazısı hızlı tempolu ve zorlayıcı. Öldürücü bir sonla karşılaşana kadar sayfaları karıştıracaksınız.

-Daily Mirror

'Klasik bir sayfa çevirme peşindeyseniz, işte karşınızda ... Tehditkâr ve tedirgin edici, bu zorlayıcı bir okuma.

-Woman & Home

"Son bölümlere kadar tahmin yürütmenizi sağlayan, heyecanlı bir roman.

-Daily Express

'[Korkunç derecede] gerilimli bir gerilim ... çok zekice.

-Good Housekeeping

"Zekice hazırlanmış, gerilimli bir hikâye.

-Güneş

'Kalbinizi, beyninizi ve ruhunuzu yakalayan ve bırakmayı reddeden kitaplardan biri. Sakın kaçırmayın.

-Stylist

ÜÇÜNCÜ ANNELEER

AYRICA HANNAH BECKERMAN:

Unutuş

Aşkın İmkansız Gerçekleri

Keşke Sana Anlatabilseydim

Ölü Eşin El Kitabı

THREE MIDWINTER

HANNAH
BECKERMAN

LAKE UNION
PUBLISHING

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2025 by Hannah Beckerman
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Lake Union Publishing tarafından yayınlanmıştır,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Lake Union Publishing, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

AB Ürün Güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Yayıncılık, Amazon Media EU S.à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662523366
eISBN: 9781662523359

Emma Rogers tarafından kapak tasarımı
Kapak görselleri: © Jung-Pang Wu / Getty Images; © Xenii X ©
Marijka van Kuik / Shutterstock

Aurelia için: uğruna dünyanın öbür ucuna gideceğim

İÇİNDEKİLER

Abby.

Nicole

Jenna

Abby.

Nicole

Jenna

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN YEDİ AY ÖNCE

Isla

THE PRESENT

Abby.

Nicole

Abby.

Jenna

Nicole

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN ALTI AY ÖNCE

Isla

THE PRESENT

Nicole

Abby.

Jenna

Abby.

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN ON HAFTA ÖNCE

Isla

THE PRESENT

Nicole

Jenna

Abby.

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN YEDİ HAFTA ÖNCE

Isla

THE PRESENT

Jenna

Abby

Nicole

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN ALTI HAFTA ÖNCE

Isla

THE PRESENT

Jenna

Abby

Nicole

Abby

Nicole

Abby

Nicole

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN DÖRT HAFTA ÖNCE

Isla

THE PRESENT

Nicole

Abby

Nicole

Nicole

ISLA'NIN ÖLDÜĞÜ GECE

Isla

THE PRESENT

Nicole

ISLA'NIN ÖLDÜĞÜ GECE

Nicole

THE PRESENT

Nicole

Abby

Nicole

Abby

Jenna

ON BİR AY SONRA

Jenna

Nicole

Abby

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

Yazarı Amazon'da Takip Edin

Abby

Saat 10:15 ve Isla Richardson henüz eve gelmedi.

Abby şöminenin üzerindeki saati izliyor, sessizliği doldurmasını dinliyor.

Geç kalmak kızının yapacağı bir şey değil.

Yanındaki telefonu eline alıp okunmamış mesajları kontrol ediyor, hiçbir şey bulamıyor ve en yakın arkadaşı Nicole'e bir WhatsApp mesajı gönderiyor.

Bu akşam Nathaniel'den haber var mı? Isla partiden henüz dönmedi ve ben de ondan haber alamadım. x

Telefonunu izliyor, iki tiki maviye dönmesini bekliyor - Nicole cep telefonundan asla çok uzakta değil - inatla gri kaldıklarında bir tutam endişe hissediyor.

Ön kapının kilidinden metalik bir anahtar sesi geliyor ve Abby başını çeviriyor, ciğerleri rahatlıyor. Ama oturma odasının kapısı açıldığında, içeri giren Isla değil, Clio'dur. Üzerinde gri bir eşofman altı ve hayal gücüne çok az şey bırakan beyaz bir bluz vardır. Kıyafet on beş yaşında bir çocuk için fazla etli görünmektedir, ancak Abby asla Clio'nun kıyafet seçimlerinden bahsetmeye cesaret edemez, böyle bir hata yaparsa kaşlarını çatır ve feminist haklar üzerine bir dersle karşılaşır.

Isla hâlâ evde olmadığı için Abby'nin alnında bir buruşukluk oluşuyor ama bunu bilinçli bir şekilde düzeltiyor ve küçük kızını gülümseyerek selamlıyor.

"Bu gece Freya'da kalacağımı sanıyordum.

Clio omuz silkiyor, Abby'nin bakışlarıyla karşılaşmıyor. "Fikrimi değiştirdim.

"Eve tek başına yürümedin, değil mi?"

Clio gözlerini deviriyor, eşofmanının belindeki düğmeyle oynuyor. "Kelimenin tam anlamıyla on dakikalık bir yürüyüş."

'Yine de geç olduğunda gelip seni almayı tercih ederim. Bunu biliyorsun. Clio genç bir hoşgörüyü iç geçiriyor ve Abby kızının yüzünü inceliyor: kalın, siyah sürmeyle çerçevelenmiş dikkatli mavi gözler; rimelle kaplanmış kirpikler; sıkıca büzülmüş, çok parlak dudaklar, inatçı bir çizgi.

"İsla'dan haber almadın, değil mi?"

Clio eve geldiğinden beri ilk kez doğrudan Abby'ye bakar ve ters ters bakar. "Hayır. Neden yapayım ki?"

"Sana mesaj falan atmış olabileceğini düşündüm. Saat 10'da evde olacağını söyledi."

Clio başını sallar. "Tanrı korusun, Küçük Bayan Mükemmel on beş dakika geç kalabilir. Küçümseme sesine bulaşıyor ve dönüp kapıya doğru yöneliyor.

"Yatmaya mı gidiyorsun?"

"Evet. Clio odadan çıkarken tek, kesik hece havada asılı kalıyor.

Abby onun merdivenleri gümbür gümbür çıkışını dinliyor, sık sık yaptığı gibi Clio'nun onuncu yaş gününden bir hafta sonra babasının felç geçirip ölmediği paralel bir dünyada nasıl biri olabileceğini merak ediyor. Önceden çok mutlu bir çocuktü: bulaşıcı bir coşkuyla dolup taşan, biraz arsız, biraz başına buyruk. Doğal bir büyücü, muzip gülümsemesi ve güzel naif, çoğu zaman komik gözlemleriyle insanları kendisine aşık ediyordu. Hiç gösteriş yapmadan bir odanın sevgisini çekmeyi başaran türden bir çocuktü. Ama şimdi - Stuart'ın ölümünden bu yana beş yıl geçti - o çocuk çoktan ortadan kayboldu, yerini Abby'nin söylediği ve yaptığı her şeyi küçümseyen bir genç aldı, her ne kadar ona ulaşmaya çalışsa da.

Tekrar telefonuna bakan Abby, beyninin bir kısmı yapmamasını söylese de İsla'ya bir mesaj yazmaya başlar. İsla on yedi yaşındadır. On yedi yaşındakilerin partilerde geç saatlere kadar kalması alışılmadık bir durum değildir. Abby'nin de bildiği gibi, on beş Cuma gecesi için geç bir saat değildir.

Ama Isla'nın diğer gençler gibi olmadığını da biliyor. Sorumluluk sahibi, düşünceli, çalışkan. Eve zamanında gelmeyecekse Abby'ye her zaman mesaj atıyor. Diğer ebeveynlerin övgü dolu sözlerle bahsettiği bir kız, çünkü Isla her zaman Abby'nin duygularını çok önemsiyor, Stuart öldüğünden beri duygusal bir kaya gibi. Ve Isla'nın yarın sabah erkenden yüzmesi gerekiyor, iyi bir seans geçirmek istiyorsa gece iyi bir uyku çekmesi gerektiğini biliyor. Yaz boyunca antrenmanlarda yaşadığı bir aksaklıktan sonra - kötü bir mide rahatsızlığı ve ardından kötü bir omuz - Isla havuzda çok sıkı çalışıyor ve önümüzdeki ay yapılacak olan ulusal seçmelere katılmaya kararlı. Abby, Isla'nın yeterince iyi olduğunu biliyor; koçu bunu açıkça belirtti, geçen yılki ilçe yarışmalarında elde ettiği sonuçlar da öyle. Isla'nın tek yapması gereken sıkı çalışmak. Odaklanmak. Yeterince uyumak.

Selam tatlım. Her şey yolunda mı diye kontrol ediyordum. Eve bırakmamı istersen haber ver. xxx

Parmağını gönder düğmesine bastığında bile, keskin bir suçluluk duygusunun farkına varır. Meera'nın evindeki parti sadece kısa bir yürüyüş mesafesindedir. Isla eve dönerken iyi olacaktır. Yakınlarda yaşayan Jules ya da Yasmin'in onunla birlikte yürüyeceklerine şüphe yok. Abby hiçbir şey için endişelenmiyor.

Kapı zilinin sesi sessizliğe karışır ve Abby koltuktan fırlar, Isla'nın anahtarını unutmuş olabileceğini düşünür. Genellikle eşyaları konusunda çok titizdir, nadiren bir şey unuttur ya da kaybeder.

Ön kapıyı açan Abby, göğsüne sertçe bastıran bir şeyin farkına varır.

Ona özür dilercesine gülümseyen Isla değildir.

Onun yerine, iki polis memuru kapının eşiğinde duruyor. Ve ikisi de gülümsemiyor.

Bayan Richardson? Ben Polis Memuru Kelly ve bu da Polis Memuru Hessell. İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?

Nicole

Nicole parmak uçlarında oğlunun yatak odasından çıkar, kapıyı zar zor duyulan bir tıkırtıyla kapatır.

Bir an kulağını tahtaya dayayarak dinliyor, adamın kıpırdanıp kıpırdanmayacağını görmek için bekliyor.

Bunu yapmayalı yıllar olmuştu. On beş yaşındaki Jack'in geceleri onu yatağına yatırmasına ihtiyacı yoktu - onu istiyordu. Ama bu akşam farklıydı.

Kapının arkasından derin nefes alış verişlerin sesini duyuyor ve bir nebze olsun rahatlıyor.

Merdivenlerden sürünerek inerken sessizce nefes verir, akşamki olayların gözlerinin önünden geçmesini engellemeye çalışır.

Jack uyuyor. Şimdilik bu kadar yeter.

Mutfığa girdiğinde, Nathaniel'i uşak lavabosuna yaslanmış, bir bardak su içerken görünce irkilir.

"Eve ne zaman geldin?"

Nathaniel bardağı boşaltır, ağzını ceketinin koluna siler ve Nicole ona bunu yapmamasını söyleme dürtüsüne direnir. On ay sonra Nathaniel resmen bir yetişkin olacak - uzun boyuyla şimdiden neredeyse bir yetişkini andırıyor, bacakları sanki tek taraflı büyümüş ve vücudunun geri kalanını uyarmayı başaramamış gibi biraz fazla uzun - ve Nicole onu azarlama yetkisinin her geçen gün azaldığını biliyor.

"Birkaç dakika önce.

Nicole mutfak adasının önünden geçip şarap dolabının üstündeki dolaba uzanarak bir bardak alır. Ağır çekimdeymiş gibi bardağın parmaklarının arasından kayıp kayrak grisi karo zemin üzerinde paramparça oluşunu izler.

"İyi misin?

Nicole başını sallar, ancak bu çaba çok büyüktür. "Özür dilerim. Bastığınız yere dikkat edin.'

Nathaniel'in yanından uzanarak lavabonun altındaki dolabı açıyor, farası ve fırçayı alıyor, geniş ve sarsıcı hareketlerle yerleri süpürmeye başlıyor.

"İyi misin? Biraz garip davranıyorsun.'

Nicole durur ve derin bir nefes alır. Aynı anda hem bitkin hem de adrenalize hissetmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyor. "Ben iyiyim. Sorun Jack. Bu akşam gerçekten iyi değildi.

"Ne şekilde?

Nicole tereddüt ediyor, ne kadar ayrıntı vereceğinden emin değil. "Kusmadan duramıyordum. Korkunçtu. Neredeyse onu A&E'ye götürüyordum.

"Kahretsin, umarım ben almam.

Nicole onu rahatlatmak için acele eder. 'Şimdi biraz daha iyi görünüyor. Uyuyor. Umarım sabaha iyileşmiş olur. Ama birkaç gün boyunca biraz keyifsiz olacağından şüpheleniyorum.

Ayağa kalkıyor, kırılan camı çöp kutusuna atıyor, sonra onu gazeteye sarması gerektiğini hatırlıyor, Andrew'un daha sonra, işten eve döndüğünde bu konuda yorum yapacağını biliyor.

Andrew'un mesaj atıp atmadığına bakmak için kot pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkardığında, Abby'den birkaç dakika önce gönderilmiş bir WhatsApp görür.

Bu akşam Nathaniel'den haber var mı? Isla partiden henüz dönmedi ve ben de ondan haber alamadım. x

Nicole mutfığa, Nathaniel'in yüzünün telefonuna gömülü olduğu yere bakar.

"Parti nasıldı?

Nathaniel omuz silkiyor. "Peki.

"Sen gittiğinde Isla hala orada mıydı?

Yere bakar ve Nicole neredeyse fark edilemeyecek bir şey gördüğünü düşünür - utanç mı?

bilinç? - yüzünde uçuşuyor.

"Bilmiyorum. Erken çıktım. Elliot'a gittim. Neden?"

'Abby mesaj attı, senden haber alıp almadığımı sordu. Isla henüz eve gelmedi. Oğlunun yüzünü inceliyor, bir an önce gördüğü duygunun bir titreşimini arıyor ama boş bir tuval buluyor. "Ne zaman ayrıldın?"

Nathaniel omuz silkiyor. "Emin değilim. Dokuz, belki? Bu kadar büyütecek ne var?"

Tam olarak geç sayılmaz.'

Nicole bir bez alıp tezgâhtaki kırıntıları temizliyor. "Abby biraz endişelendi, hepsi bu. Bezi durulayıp sıkar ve musluğun üzerine asar. Abby'nin mesajına yanıt vermeye hazırlanmak için ellerini kuruyor.

"Bu arada, araban nerede? Nathaniel soruyu sorarken telefonundan başını kaldırıp bakmıyor bile.

Nicole kaşlarının çatıldığını hisseder. "Ne demek istiyorsun? Garaj yolunda.'

Nathaniel başını kaldırıp bakar ve başını sallar. "Öyle değil. Eve geldiğimde dışarıda olursun diye düşünmüştüm.

Bir anlık tereddüt, Nicole'ün beyinde dönen çarklar: üst kattaki Jack'i düşünmek, hafızasını geri sarmak, akşamki olayları hatırlamak. "Öyle olmalı. Daha önce Jack'i futboldan eve getirdiğimde oraya park etmiştim.

"Şu anda orada değil.

Nicole mutfaktan çıkıp koridora, siyah-beyaz fayans döşeli zemine doğru ilerliyor. Ön kapıyı açıp araba yoluna adımını attığında, arabasının olması gereken boş alanı görür. Düşünceler beyinde karmakarışık, tutarlı bir anlatı oluşturmaya çalışıyor.

"Bahse girerim çalınmıştır. Nathaniel'in sesi omzunun üzerinden belirdi, fesat bir ilgiyle doluydu. "Babam son zamanlarda buralarda bir sürü araba hırsızlığı olduğunu söyledi.

Nicole birkaç saniye boyunca cevap vermez, düşünceleri lekeli bir tuval gibidir.

"Polisi arayacak mısınız?"

Nicole döner ve Nathaniel'i kendisine bakarken bulur. Kafasının içinde bir şeyler tıkırdıyor - harekete geçme, durumla başa çıkma ihtiyacı - ve başını sallayıp telefonunu açıyor.

"Sanırım yapmak zorundayım.

Jenna

Jenna yanındaki kanepenin üzerine yığılmış evraklara bakıyor, onlara bakarken bile bir baskı hissediyor. Cuma gecesi saat neredeyse on buçukta, şimdi daha fazlasını incelemenin ya da bugünlük bu kadar deyip yarın devam etmenin artılarını ve eksilerini tartışıyor. Konseydeki patronlarının, ortalama bir sosyal hizmet çalışanının her hafta sözleşmeli saatlerinin ötesinde işine ne kadar emek verdiğini anlayıp anlamadıklarını ilk kez merak etmiyor.

Yukarıdaki daireden bir bas hattının tekrarlayan gümbürtüsü başlar. Sinir Jenna'nın çenesini sıkar. Komşu daireden gelen ve sabahın erken saatlerine kadar devam eden bu gece istilasına saat gibi işlemektedir. Jenna ev sahibiyile konuşmayı denedi, ondan biraz daha düşünceli olmasını istedi, ama kapıyı açan genç adam - üstsüz, eşofman altı leğen kemiklerine doğru sarkıyor- ona üst dudağını kıvırdı ve "Kendi evimde istediğimi yaparım, tamam mı büyükanne?" dedi. Jenna henüz otuz dokuz yaşında, oğlu on yedi yaşında; daha uzun yıllar büyükanne olmamayı umuyor.

"Selam anne.

Arkasını döndüğünde Callum'un arkasında durduğunu, kapüşonunu başının üzerine kadar çektiğini, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktuğunu görür. Hala, bazen, onu gördüğünde anlık bir şok yaşıyor, küçük oğlu şimdi yetişkin bir adama benziyor: 1.80 boyunda, geniş omuzlu, zayıf ve atletizm eğitiminden dolayı tonlanmış. Önyargılı olduğunun farkında ama onun yakışıklı olduğunu düşünüyor, ıssız bir adada mahsur kalsanız yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden yetenekli bir genç: güçlü, dürüst, güvenilir.

"Geldiğinizi duymadım.

'Tabii ki o hıyarın müziği tavanda gümbür gümbür çalarken yapamazsın. Gidip konuşmamı ister misin?'

Jenna kaşlarını kaldırır. 'Öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun. O pisliğin teki - sadece ondan uzak dur, tamam mı?'

Callum koltukta kambur dururken Jenna ona dik oturmasını söyleme isteğine direnir.

"İyi bir akşam geçirdin mi?" "İyiydi.

"Sadece iyi mi?

Callum omuz silkiyor ve Jenna göğsündeki gerginliğin farkına varıyor. "İsla partide miydi?

Başını sallıyor.

"Ve?

"Ve ne?

"Her şey yolunda mıydı?

Callum sanki birdenbire rahat edemiyormuş gibi beceriksizce yer değiştiriyor.

"Callum?

Gözleri ateşe çok yaklaşmış pervaneler gibi önce ona doğru kayıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. "Biraz tartıştık.

Jenna kendini duraklamaya zorlar, ilk adımda atlamamak için. "Ne hakkında?

"Fark etmez.

"Tabii ki önemli. Sesinde tarafsız kalmak için gösterdiği çabayı duyabiliyor. "Artık aranızda her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. İsla geçen bahar ondan ayrıldığında Callum'un nasıl yıkıldığını, yeniden ayaklarının üzerinde durmasının beş aydan fazla sürdüğünü düşünüyor. Callum'un kalbini kırdığında Jenna'nın İsla'ya karşı duygularının nasıl aniden sevgiden öfkeye dönüştüğünü. O zamandan beri İsla'yı okul etkinliklerinde gördüğünde yüzüne kibar ve yüce gönüllü bir gülümseme yerleştirmekte ne kadar zorlandığını.

"Öyle. Biz iyiyiz. Ağzının kenarını çiğniyor. "Biraz tost yapacağım. Sen bir şey ister misin?

Jenna başını sallar ve Callum kendini koltuktan dışarı atar. Bunu yaparken eşofmanının kapüşonu geriye kayar ve yanağındaki kırmızı bir yarayı ortaya çıkarır.

"Yüzündeki o sıyrık nasıl oldu?"

Callum'un eli yanağına doğru gider. "Bir kapıya çarptım. Partide. Oturma odasına bitişik küçük, kare mutfığa girmeden önce bir yanıt beklemiyor.

Jenna, Callum'un atıştırmalık bir şeyler hazırlarken çıkardığı sesleri dinler - ekmek kutusunun tıngırtısı, buzdolabının kapısının emme sesi, çatal bıçakların takırtısı - nabzının hızlandığının farkındadır. Son üç yılı, Callum'u önceki okulundan uzaklaştırma çabalarını, onu istikrarsızlaştırmaya niyetli etkilerden uzak tutma çabalarını düşünüyor. Şu anda devam ettiği özel okulda altıncı sınıf bursu kazanmasını sağlayan parlak GCSE sonuçlarını, en azından geçen yıl akademik olarak geliştiği okulu düşünüyor.

Callum'un ergenlik döneminin gidişatını, hayatını kolayca farklı bir yola sokabilecek olaylara dahil oluşunu ve okul değiştirerek her şeye yeniden başlamasına izin verilmesi gerektiği konusundaki kararlılığını düşünür. Isla'yla çıkmaya başladığında bunu nasıl başardığını düşündüğü hakkında: zeki, popüler, akli başında Isla. Jenna iyi bir kız olduğunu düşünmüştü. Isla Callum'u terk ettiğinden beri, bunun Callum'u raydan çıkarabileceği konusunda ne kadar endişeli olduğu hakkında.

Sonra Callum'un yüzündeki parlak kırmızı çizgiyi, yaptığı mantıksız açıklamayı ve Isla'yla olan tartışmasını düşünür ve kaburgalarının arasındaki endişe sarmalını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey -kendine söyleyebileceği hiçbir şey- yoktur.

Abby

Vur-kaç.

Sağlık görevlileri ellerinden geleni yapmışlar.

Olay yerinde öldüğü açıklandı.

Kelimeler Abby'nin kulaklarında yankılanıyor.

Hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Bu iki genç polis memurunun söylediği hiçbir şey mantıklı değil.

Çok üzgünüm Bayan Richardson. Bunun ne kadar büyük bir şok olduğunu biliyoruz. Aile irtibat görevlisi yolda, ama bu arada sizin için irtibata geçebileceğimiz biri var mı, gelip yanınızda olabilecek biri?

Abby memurun sözlerini duyar ama anlaşılır bir anlama bağlayamaz.

Bayan Richardson? Size bir şey getireyim mi? Bir bardak su?

Kadın subayın omzuna takılı telsizden sesler geliyor ve eli telsize doğru gidiyor, odayı sessizlik kaplayana kadar sesi kısıyor.

Zemin Abby'nin ayaklarının altında sallanıyor gibi.

Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

"Sizin için birini arayabilir miyim - bir arkadaş veya aile üyesi?

Zaman durmuş, Abby'nin göğsündeki nefes durmuş gibi görünüyor. Sesler kulaklarında boğuklaşıyor, uzak, paralel bir dünyaya ait. On yedi yaşındaki kızının ölmüş olamayacağı bir dünya.

"Nerede o? Isla nerede?" Kelimeler Abby'nin boğazında düğümleniyor ama bilmesi, öğrenmesi gerekiyor.

İki memur arasında bir tedirginlik titreşimi geçer ve Abby yüzlerini temizlemelerini o iğrenç

ona böylesine korkunç bir sempatiyle bakmayı bırakacaklarını umuyordu.

"İsla morgda, Bayan Richardson. Hastanede."

Morg. Bu sözler Abby'ye fiziksel bir saldırıya uğramış gibi gelir.

Kanepenin arkasından, oturma odasının kapısının sessiz tıkırtısını duyar ve Abby bir an için eşsiz bir rahatlama hisseder; her şey korkunç bir hatadır. Polis memurları yanlış anlamışlardı. Vurulan İsla değil, öldürülen İsla değil. İsla kapının diğer tarafında, geç kaldığı için özür dilemeye, Abby'ye zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını, telefonunun şarjının bittiğini ve eve dönerken arayamadığını söylemeye hazırlanıyor. İsla ona üzgün olduğunu, Abby'nin endişelenmemesini umduğunu, partideki tüm dedikoduları sabah aktaracağını ama şimdilik sadece yatmak istediğini, yarınki yüzme antrenmanı için saat dört buçukta alarm çalmadan önce biraz uyumak istediğini söyleyecek. Abby ona sarılacak, endişelenmemesini söyleyecek; önemli olan tek şey evde, güvende ve sağlam olması.

Zamanın en kısa çatlağı için - bir ömür boyu süren bir an için - Abby kapalı kapının ardında İsla'nın evde olduğundan emindir.

Sonra kapı açılır ve pijama altı ve büyük boy bir tişört giymiş, gözleri odayı tarayan Clio gelir. İki polis memurunu süzdükten sonra Abby'ye döner, yüzü Abby'nin cevaplayamayacağı sorularla doludur.

Clio'yu gördüğünde ve İsla'nın yokluğunda, olan bitenin tüm dehşeti Abby'yi sanki çok yüksek bir yerden fırlatılmış, yer onu karşılamak için acele ediyor, hava kulaklarının yanından ılık çalarak geçiyor, ne kadar düşeceğini ya da yere indiğinde ne olacağını bilmiyor. Keder onu her açıdan sıkıştırıyor, boğazında birikiyor ve onu boğmakla tehdit ediyor.

Uzanıp Clio'nun elini tutuyor ve onu kollarına çekiyor. Kendini kızının bedenine sararak, sanki bırakması ikisinin de olanların dehşetiyle boğulma riskini doğuracakmış gibi onu sıkıca kavrar. Yaşadığı şok, fırtınanın parçaladığı dalgalar gibi üzerine çöküyor ve Abby ne yapacaklarını bilemiyor.

Bundan nasıl sağ çıkabileceklerini, böyle bir kaybın ağırlığı altında nasıl boğulmayacaklarını.

Nicole

"Ne dediler?

Nicole, Nathaniel'in mutfak masasında oturduğu yere döner, düşünceleri beyinde karmakarışıktır.

"Polis ne dedi? Arabanızın çalındığını mı düşünüyorlar?"

Kendine bir bardak su dolduruyor ve susamış bir şekilde içiyor.

"Bana bir suç numarası verdiler ve sabah ilk iş olarak bunu sigorta şirketine vermemi söylediler.

"Bu kadar mı?

"Ne demek istiyorsun?

"Soruşturma için birini falan göndermeyecekler mi?

Nicole'ün şakaklarında ağrı zonkluyor ve parmaklarını eşmerkezli daireler çizerek şakaklarına sürüyor. "Babamın dediği gibi, araba hırsızlıkları bugünlerde iki kuruşluk.

'Ama araban çalındıysa beni kim sürüş pratiğine götürecektir? Yeniden sınava girmeme altı hafta var ve babamın hiç vakti olmuyor.

Nicole cevap vermeden önce kendine bir süre izin verir. "Bir yolunu buluruz, merak etme.

Mutfağın ötesinden ön kapının açılıp kapandığını, tanıdık ayak seslerinin koridorda ilerlediğini duyuyor. Saatine baktığında, saatin on kırkı geçtiğini görür: Cuma gecesi işten eve dönmek için normal bir insanın standartlarına göre geç bir saattir, ancak Nicole'ün son on dokuz yıllık evliliği boyunca fark ettiği gibi, hedge fon yöneticileri normal insanlar gibi değildir.

Andrew odaya girdiğinde gözlerinin kenarları kaz ayaklarıyla çevriliydi ama yine de -iyi bir gününde- kırklı yaşlarının sonundan ziyade otuzlu yaşlarının ortalarında sayılabilirdi. Nicole'ün arkadaşları sık sık Andrew'un ne kadar iyi

yaşlandığını, ellisine yaklaşan pek çok erkek gibi kendini bırakmadığı için Nicole'ün ne kadar şanslı olduğunu düşünür. Ancak Nicole şimdi ona bakarken, Andrew'un kendini geliştirmeye yönelik durmak bilmeyen çabasının, inatla servet ve statü edinmesinin aileleri için doğru olup olmadığını merak ediyor. Daha sakin, daha sessiz, daha az istekli bir yaşam sürmenin daha iyi olup olmadığını, böylece ona gerçekten ihtiyaç duyduğunda evde olup olamayacağını.

Andrew onun yanağından öpüyor. Adam nane ile kaplanmış sarımsak kokuyor ve kız onun nefesinden mi yoksa akşamki olayların sonuçlarından mı midesinin bulandığını bilmiyor.

"İyi misin? Paramparça görünüyorsun." "Annemin arabası çalındı.

Andrew ona şaşkınlıkla bakar ve Nicole'ün tek yapabildiği başını sallayarak cevap vermek olur.

"Polise bildirdiniz mi?

Tekrar başını sallar, başı omuzlarında hantaldır.

"Tanrım. Nathaniel'in sesi şok etkisi yaratır ve Nicole onun oturduğu yere doğru bakar, yüzündeki sıkıntıyı görür ve içten içe bir korku hisseder.

"Ne oldu? Neyin var?"

Bir an için Nathaniel hiçbir şey söylemez, sadece sessizce telefonunun ekranına bakar. Yukarı Nicole ve Andrew'a, sonra aşağı telefonuna, sonra tekrar yukarı bakar. "İsla arıyor.

Nicole bir an için kendisine mesaj atanın Isla olduğunu düşünür ve Abby ile çoktan iletişime geçip geçmediğini, evde olup olmadığını merak eder. Ancak bu düşüncenin yerleşmesine zaman kalmadan Nathaniel tekrar konuşmaya başlar.

"Elliot az önce bana mesaj attı. Isla'nın kaza geçirdiğini söyledi."

Nicole göğsünde bir sıkışma hissediyor ve sanki oda duraksıyor, Nathaniel'in bir sonraki söyleyeceği şeyi bekliyor.

"İsla'nın öldüğünü söylüyor.

Nicole'ün kafasına kan hücum ediyor, sanki suya batırılmış ve üzerine baskı uygulanıyormuş gibi.

"Bu bir şaka olmalı, değil mi? Andrew'un kuşkulu bakışları Nicole ve Nathaniel arasında onay arar gibi dönüp duruyor

bunun hastalıklı bir şakadan başka bir şey olmadığını.

"Meera da bana mesaj attı, aynı şeyi söylüyor. Evinde bir sürü polis olduğunu söylüyor. Nathaniel telefonunu karıştırıyor, bir şeyler okuyor, tekrar karıştırıyor ve tüm bunlar olurken Nicole'ün ayaklarının altındaki zemin sallanıp duruyor gibi görünüyor ve Nicole hala nasıl ayakta durduğunu bilmiyor.

'Bununla ilgili dört mesaj daha aldım. Hepsi de aynı şeyi söylüyor. Başını kaldırıp bakıyor, yüzü kül rengi. "Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum.

"Nerede oldu? Sözcükler Nicole'ün ağzında yoğun ve yapışkan.

Meera'nın evinin dışında. Partide. Buna inanamıyorum.'

Nicole onun yanında, Andrew'un masanın kenarından tutarak Nathaniel'in yanındaki sandalyeye oturduğunu ve başını ellerinin arasına gömdüğünü fark eder. Nathaniel sanki kelimeler farklı bir anlam kazanacakmış gibi telefonuna bakmaktadır.

Nicole hareketsiz durmuş, ikisini de izliyor, beyni kavrayamadığı düşüncelerle dolup taşıyor. Sanki bedeninden çıkmış, ulaşamayacağı bir yerde, bu akıl almaz gerçekliğin ötesinde süzülüyormuş gibi.

Abby'nin daha önce gönderdiği ve cevap vermediği mesajı düşünür; Jack'le ve arabası için polisi aramakla meşguldür.

Abby'yi düşünür - şu anda nerede olabileceğini, yanında kim olabileceğini - ve Abby'nin bunu tek başına yaşayacağı, kederine katlanmasına yardımcı olacak kocasının yanında olmayacağı; başka bir hayal edilemez kayba dayanmak zorunda kalacağı için suçluluk duygusu i ç i n i kaplar.

Doğduğu günden beri tanıdığı genç kız Isla'yı düşünüyor. Ne kadar güzel bir bebek. Çok güzel bir çocuk.

Ve şimdi Isla öldü.

Nicole'ün midesi kasılır ve lavaboya koşar, içindekiler porselen leğenin içine doğru yol bulurken amansız bir kabarma hisseder. Öğürme devam eder, tıpkı bir okyanusun çalkantılı dalgaları gibi ve sırtında bir el hisseder, ritmik bir sürtünme, Andrew'un arkasında durduğunu hisseder.

Isla'yı düşünüyor - *Isla nasıl ölmüş olabilir?* - Abby ve Clio'nun bu kayba nasıl katlanabileceklerini de. O başlayamaz

Abby'nin nasıl hissettiğini hayal edin. Jack'in üst katta yattığını, Nathaniel'in mutfak masasında şoktan bembeyaz kesildiğini düşünür ve çocuklarını pamuklara sarıp bir daha gözünün önünden ayırmamaya yemin etmekten başka bir şey yapamaz.

Jenna

Jenna yanındaki koltukta son tostunu yiyen Callum'u izliyor. Yanağını süsleyen kırmızı lekeye bakmamaya, buna neyin sebep olmuş olabileceğini hayal etmemeye çalışır. Oğlu ve Isla arasında bu akşam yaşanan tartışmayı düşünmemeye çalışır.

Callum'un okuldaki istikrarsız durumunu düşündükçe endişesi ensesine vurmaktadır. Tam burslu tek altıncı sınıf öğrencisi. Yerel, başarısız kapsamlı okuldan transfer olan tek öğrenci. Neredeyse kesin olarak, hayatını raydan çıkaran bir geçmişten kaçmaya çalışan tek öğrenci.

Isla'yla ilişkisi -A alan öğrenci, eyalet yüzücüsü, evrensel olarak popüler- Callum'un ilk gençlik aşkı ve aynı zamanda okulun sosyal hayatının çekirdeğine hızlı bir giriş olmuştu. Abby kızının Callum'la olan beş aylık ilişkisini açıkça onaylamamış, Jenna okul etkinliklerinde onunla karşılaştığında yüzeysel sosyal nezaketin altında hoşnutsuzluğunu gizleyememişti: sıkı gülümsemeler, hazır sorular, konu kızıyla çıkan genç adam olduğunda sınıf, zenginlik ve ayrıcalığın hiçbir önemi yokmuş gibi davranmak için gösterilen üstün çaba. Callum, Isla'nın evinde geçirdiği tüm o akşamlar ve hafta sonları boyunca Abby'nin kendisine karşı her zaman kibar davrandığı konusunda ısrar ederdi ama kibarlık ve nezaket aynı şey değildi.

Jenna'nın Collingswood'daki ebeveyn grubu tarafından kucaklanacağına dair hiçbir hayali yoktur; ne onların kahve sabahlarına ayıracak zamanı ne de bitmek bilmeyen yemek ve içki akınlarına ayıracak parası vardır. Hiçbir zaman bu tür bir kapsayıcılık arayışında olmadı. Callum Collingswood'a başlamadan önce, farklı bir ekonomik dünyaya gireceklerini biliyordu: yedi haneli maaşların, varlıklı ve zengin bir dünyanın

evler, ikinci evler, yepyeni 4x4'ler, her okul tatilinde yurtdışına egzotik geziler. Jenna'nın bırakın rekabet etmeyi, hayal bile edemeyeceği bir zenginlik seviyesi. Ancak Callum Collingswood'a başladığından beri Jenna için önemli olanın maddi eşitlik ve ebeveyn arkadaşlıkları olmadığı konusunda netti. Sadece Collingswood öğrencilerinin oğlunu kabul etmesini istiyor. Ve Callum ile Isla arasında bir çatışma yaşanacaksa, bunun tek bir sosyal kayıp olacağının da farkındadır.

Callum'ın kot pantolonunun cebinin derinliklerinden telefonunun tanıdık sesi geliyor.

Adamın cep telefonunu çıkarışını, bir mesaj açışını, Adem elmasının yükselişini ve düşüşünü izliyor.

"Her şey yolunda mı?"

Yüzünü ona dönüyor ve gözlerinde okunamayan bir şey var: huzursuzluk, üzüntü, kızgınlık, tam olarak anlayamıyor.

"Ben Isla.

Jenna endişe mi yoksa rahatlama mı hissetmesi gerektiğini bilemez. Eğer Isla ona mesaj atıyorsa, belki de işler korktuğu kadar kötü değildir. Ya da belki de mesaj daha önceki tartışmalarının bir devamıdır, ondan uzak durması, arkadaşlarıyla takılmayı bırakması için bir emirdir.

"Ne diyor?"

Callum gözlerini kıstı, başını küçük, sarsıcı hareketlerle salladı. "Lanet olsun! Yanındaki kanepeye sertçe bir yumruk indiriyor ve endişe Jenna'nın boğazını sarıyor.

"Ne oldu? Neyin var?"

Callum cevap vermiyor, sanki içindeki düşünceleri dışarı atmaya çalışıyormuş gibi ellerini başının iki yanına bastırıyor.

"Callum, lütfen, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

Callum'un sol gözünün alt kapağından tek bir damla yaş süzülür. Jenna onu yıllardır -on yıldan uzun bir süredir- babasının ziyaret edeceğine söz verip gelmediği son seferden beri ağlarken görmemişti. Şimdi bunu görmek kalbinin bir parçasını parçalıyor.

Bilinçli bir şekilde sesini yumuşatır, elini Callum'un koluna koyar. "Ne oldu aşkım? Ne oldu?"

Callum konuşmaz, ona telefonunu uzatır.

Jenna mesajı okur, dünyasının farklı bir açıyla eğildiğini hisseder.

*Kahretsin. Duydun mu? Isla'ya vurup kaçan bir sürücü
çarpmış. Öldürülmüş. Polis Meera'nın evinin etrafını
sarmış. Neredesin sen?*

Jenna mesajı okur, sonra tekrar okur, gözleri bir kelimedenden diğerine kayar, ne dediklerini bilir ama anlamlarını kavrayamaz. Jenna, oğlunun hâlâ aşık olduğunu bildiği genç ve güzel kadın Isla'nın öldüğünü anlayamamaktadır.

"Callum, özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

Kollarını ona dolayarak, onu ileri geri sallıyor, ona tutunuyor, acısını onun yerine hissedebilmeyi diliyor. Ve yine de, ona her şeyin yoluna gireceğini, bunu birlikte atlatacaklarını mırıldanırken bile, belki de bu sefer onu koruyamayacağına dair içini kemiren korkudan kaçamıyor.

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN YEDİ AY ÖNCE

Isla

"Ne zaman evde olursun?"

Isla okuldan sonra antrenman için ihtiyaç duyacağı eşyaları katladı ve çantasına doldurdu: yüzme kıyafeti, gözlük, yüzme şapkası, havlu, deodorant. "Emin değilim. On, belki?"

"Bu akşam sadece sen ve Callum mu olacaksınız?"

Annesinin sesinde net, sivri bir ton vardı ve Isla yüzünü güven verici bir gülümsemeye çevirdi. 'Oraya sadece ders çalışmak için gidiyorum anne. Callum kimya sınavıma hazırlanmama yardım edecek, ben de yaz okulu başvurusunda ona yardımcı olacağım. Hepsi bu kadar. Cümlesinin sonundaki üç noktayı duyabiliyordu: *Azgınca seks yapmayacağız. Öyle bir şey değil. Mantıklı olacağıma güvenebilirsin.*

Callum buraya gelmeyi tercih etmez miydi? Daha fazla yerimiz var. Ders çalışmak için daha iyi olur. Senin için yemek sipariş edebilirim - ne istersen. Pizza, Tayland yemeği?"

'Dürüst olmak gerekirse, iyi olacağız. Callum her zaman buraya gelir.'

Isla annesinin alnındaki endişe kıvrımını izledi. Callum'la çıkmaya başlayalı üç ay olmuştu ve annesi hâlâ onu, Isla'nın onu eve ilk getirdiği günden daha fazla seviyor gibi görünmüyordu.

"Sadece dikkatinin dağılmasından endişeleniyorum. Bu yılın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. A seviyelerine o kadar da uzak değil. Ve eğer ulusal yüzme takımına girme konusunda ciddiysen, bu çok büyük bir zamanını alacak.

Isla'nın ne düşündüğünü anlaması için annesinin konuşmasını tamamlamasına gerek yoktu. *Bir ilişki için vaktin yok. Daha on yedi yaşındasın. Erkek arkadaşlar büyüyene kadar bekleyebilir.*

Isla bazen annesini rahatsız eden şeyin bir erkek arkadaşının olması mı yoksa özellikle Callum mu olduğunu merak ediyordu. Isla eve a n n e s i n i n yıllardır tanıdığı sınıf arkadaşlarından birini getirseydi - eski bir apartmanda kiralık bir daire yerine onlarınki gibi bir evde yaşayan birini - annesi daha kabullenici olabilirdi. Ama annesi henüz Callum'u gerçekten tanımamıştı; Callum'un nezaketini, espri anlayışını, inanılmaz azmini görmesine izin vermemişti.

Annesinin onaylamaması karşısında hayal kırıklığına uğrayan Isla'nın tek umudu, zamanla annesinin önyargılarının ötesine geçerek Callum'un aslında kendisi için gerçekten iyi olduğunu görebilmesiydi.

"Gerçekten anne, ben iyiyim. Isla okul çantasında biyoloji, kimya ve matematik ders kitaplarını kontrol etti. 'Dikkatim dağılmıyor ve hiçbir şeyin kaymasına izin vermiyorum. Callum benden bile daha çok çalışıyor.

"Tanrım, bu mümkün mü?

Isla omzunun üzerinden Clio'nun kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde kapı aralığında belirdiği yere baktı.

"Ne demek istiyorsun?

Clio, Isla'ya alaycı bir tavırla baktı. "Gün içinde ders çalışmak için senden daha fazla saat bulabilecek birini hayal bile edemiyorum.

Anneleri iç çekti. 'Başarılı olmak istemende yanlış bir şey yok, Clio. Ara sıra kız kardeşinin kitabından bir yaprak almanın sana zararı olmaz.

Isla, Clio'nun yüzünün bir yumruk gibi gerilmesini izledi.

"Evet, hepimiz Isla kadar mükemmel olamayız, değil mi?

Isla, kız kardeşinin sert üslubunu yadırgadı. "Clee, böyle yapma.

"Ne gibi? Clio ona ters ters baktı.

Isla kendine bir nefes alma izni verdi. Bazen sadece gözlerini kapatıp kendini hatırlamaya zorladığında, çok da uzun olmayan bir zaman önce Clio ile yakın olduklarına inanabiliyordu.

'Clio, lütfen okul için hazırlanmayı bitirir misin? Yine geç kalmak istemezsin.

Bir anlık tereddütten sonra Clio kaşlarını çattı, arkasını döndü ve gümbür gümbür merdivenlerden indi. Isla onun geri çekilen ayak seslerini dinledi ve onu yeniden kazanmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını merak etti.

Kız kardeşine kendini sevdirmek; Clio'nun daha az kızgın olmasına, dünyanın ona karşı olduğu hissiyle daha az çalkalanmasına yardımcı olmak. Babaları öldüğünden beri Clio sarmal bir yay gibiydi, duyguları sıkıca sarılmıştı, sanki kederini dizginlemek kendini korumak için bir eylemdi. Isla'nın ona ne kadar ulaşmaya çalıştığının ya da annelerinin onun patlamalarına karşı ne kadar sabırlı olduğunun hiçbir önemi yoktu; Clio'nun öfkesi artık ailelerinin dördüncü bir üyesi gibiydi, her zaman dikkate alınması, yönetilmesi ve yatıştırılması gerekiyordu.

Yatağının başucundaki fotoğrafa bakarken - Isla ve babası ölmeden kısa bir süre önce İzlanda'daki Büyük Geysir'in önünde dururken - göğsünde tanıdık bir krampin farkına vardı; onu kaybetmenin, ona duyduğu ve artık o yokken ne yapacağını bilemediği sevginin. Bunca zaman sonra bile onu bir daha asla göremeyeceğine olan inançsızlığı. Bazen, babası kırk bir yaşında felç geçirmemiş olsaydı, kendisinin ve Clio'nun hayatlarının her türlü kavrayışın ötesinde farklı olacağını hissetmekten kendini alamıyordu; ölümü, ikisini de farklı yollara gönderen bir yol ayrımına işaret ediyordu ve eğer yaşasaydı deneyimlerinin nasıl farklı - daha iyi - olabileceğini asla bilemeyeceklerdi.

"Eve nasıl gideceksiniz? Gelip seni almaktan mutluluk duyarım".

Isla başını salladı. "Sorun değil. Bir Uber'e atlayacağım. Callum muhtemelen benimle gelir ve otobüse biner.

'Callum gece vakti o kadar yolu geri dönmek istemez.

Dışarısı kutup gibi olacak.'

'Gerçekten anne, sorun değil. Callum'un umurunda değil. Yatağının yanındaki saate bakınca saati gördü. "Gitsem iyi olacak. Okuldan önce Meera'yla kütüphanede buluşacağımı söylemiştim. Yüzme çantasını ve sırt çantasını alıp omzuna attı, öne doğru eğildi ve annesine veda öpücüğü verdi. "Sonra görüşürüz.

Merdivenlerden inerken Isla göğsünde bir şeylerin çırpındığını fark etti, kafesteki bir kuşun kanat çırpışı gibi, ilk kez babasının ölümünden hemen sonra fark ettiği bir his. Bir sorumluluk ve beklenti duygusu ve yüzeyin altında öfkeyle kürek çekmeye devam etme ihtiyacı, böylece kimse - annesi bile - herkesin onun hakkındaki algısını sürdürmek için ne kadar çaba harcadığını bilmiyordu: mükemmel öğrenci, mükemmel kız, mükemmel

Sporcuydu. İnsanlar bunun ona zahmetsizce geldiğini, stres, endişe ve aşırı, Herkülvari bir çaba olmadan tüm bunları bir arada tutma yeteneği ile kutsandığını düşünüyor gibiydi. Babası öldüğünden beri, bir gecede olgunlaşması, on iki yaşındaki bir kızıdan bir yetişkine dönüşmesi; annesine bakmak, kız kardeşine göz kulak olmak ve zaten yeterince endişeleri olduğu için kimsenin endişelenmesine gerek olmayan bir genç kız olmak **i ç i n** bir baskı hissediyordu. Son beş yıldır, diğer insanların olmasını istediği kişi olmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu - diğer insanların ona ihtiyaç duyduğu kişi - ve şimdi, bazen, artık kendisinin gerçek versiyonunun ne olduğundan tam olarak emin değildi.

'Elli üzerinden kırk sekiz. Kimya sınavını kesinlikle geçeceksin.'

Isla, Callum'un dar, tek kişilik yatağında yattığı tarafa döndü ve başını koluna dayadı. "Hangilerini yanlış yaptım?"

Callum'un gözleri ders kitabının sayfalarında gezindi. "Biri hidrokarbonlar, diğeri aldehitler üzerine.

Isla kaşlarını çatı. "Emin misiniz? Bugün derste aldehitleri gözden geçirdik. Bunu yanlış anlamamalıydım. Kitabı Callum'un elinden alıp sayfayı taradı ve Callum'un haklı olduğunu gördü. Endişe, arızalı bir ampul gibi içinde titreşti ve Salı günkü sınavdan önce daha fazla tekrar yapıp yapamayacağını merak etti. Bugün erken saatlerde Bay Vyleta ona geçen hafta sınıfta yaptıkları deneme sınavından yüzde yüz aldığını söylemişti. Ama şimdi aptal bir sınıf sınavından sadece yüzde doksan altı alıyordu ve bunun için gerçekten hiçbir mazereti yoktu.

"Bu kadar endişeli görünmeyi bırak. Bu sadece bir deneme sınavı. Önemli bir şey değil. Callum onu öptü, çalışma dosyasına uzandı ve Isla kendini onun haklı olduğuna ikna etmeye çalıştı; gelecek haftaki sınavdan önce kendini geliştirmek için hâlâ zamanı vardı.

Isla, Callum'un yatak odasına bakarken ince gardırobu, melamin komodini, tek camlı pencereden gelen ışığı yeterince engelleyemeyen ince perdeleri fark etti. Ne çekmeceli dolap, ne sandalye, ne de çalışacak bir masa vardı. Callum ödevlerini genellikle mutfaktaki katlanabilir masada ya da okuldaki kütüphanede yapıyordu. Bazen ikisi onun evinde takıldıklarında Isla özür dilemek, Callum'un dairesinin tamamı kadar büyük bir yatak odasına, çift kişilik yatağa, gömme dolaplara, iki çekmeceli sandığa, masif meşe masaya, bahçeye bakan pencerenin altında bir kanepeye sahip olmasının saçma olduğunu bildiğini söylemek istiyordu. Ama patronluk taslıyormuş gibi görünme riskine girmeden doğru kelimeleri - doğru tonu - bulamıyordu.

Isla, Callum'un yaz okulu başvurusunu okumasını izlerken, önümüzdeki on sekiz ayın nasıl geçeceğini hayal etmeye çalıştı: İkisi de Oxford için gereken notları alacak mıydı, o tıp okuyacak mıydı, Callum PPE okuyacak mıydı? Callum'un bir buçuk yıl sonra hâlâ aynı üniversitede okumaları için şimdiki kadar istekli olup olmayacağını. Yollarını ayırmak zorunda kalmaları ihtimali düşünülemezdi. Callum'dan önce kimseyle çıkmakla ilgilenmemişti ama şimdi - ilişkilerinin üçüncü ayında- Callum'u hayatının önemli bir parçası gibi hissediyordu. Üniversitede birlikte olamayacakları ihtimali ona çok büyük, çok hantal geliyordu ve çok fazla yer kaplamadan önce bunu zihninin bir köşesine itti.

Yatağın başucundaki dolabın üstünden Isla'nın telefonu biyledi. Callum'a doğru uzanarak telefonu aldı ve annesinden gelen bir mesaj buldu.

Yüzme nasıldı? Seni Callum'dan almamı kesinlikle istemiyor musun? Dışarısı buz gibi! Xx

Tam annesine söz verdiği gibi saat on gibi evde olacağını söyleyecekti ki aklına bir görüntü geldi: Annesi bir Cuma akşamı saat dokuzda evde tek başına, hiçbir

Clio'nun nerede olduğundan şüphe duyuyor, kanepede yanında okunmamış bir roman, ev sessizlikle zonkluyor.

Düşüncelerinin kelimelere döküldüğünün farkına varmadan Callum'a döndü. "Başvurunu Pazar günü yapmamızın bir sakıncası var mı? Sanırım eve gidip annemin iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim.

Şoförden onları bırakmasını istediği sokağın sonunda bir Uber'den inen Isla, elini Callum'un paltosunun altına soktu ve bir kolunu beline doladı.

Yapay ışıktaki nefesi, bir sihirbazlık numarasındaki duman gibi buharlaşmadan önce havada kıvrılıyordu. Karanlığı sadece sokak lambaları ve kendisinininkine benzeyen Viktorya döneminden kalma müstakil evlerin geniş cumbalı pencerelerinden kapalı perdelerin kenarlarına sızan belli belirsiz bir parıltı aydınlatıyordu.

Isla'nın zihninde aniden babasının bir görüntüsü belirdi: Soğuk bir kış gününde ellerini kendi ellerinin içine alıyor, üzerlerine sıcak hava üflüyor, uyuşukluk geçene kadar ovuyordu.

Isla'nın keder tarafından ele geçirildiği pek çok an vardı. Fiziksel, somut ve baskıcı hissettiği anlar. Hayatının geri kalanının önünde uzandığı ve babasının bunların hiçbirini paylaşmayacağı anlaşılmaz görüldüğü anlar. En yüksek GCSE notlarını almasına tanıklık etmek için orada olmamıştı, bölge şampiyonasında altın madalya kazandığında havuzun kenarında oturmamıştı. A-seviyesi sonuçlarını öğrenmek ya da üniversitedeki ilk gününe onu götürmek için orada olmayacaktı. Mezun oluşunu, ilk işini bulmasını, ilk evine taşınmasını, evlenmesini, belki de çocuk sahibi olmasını izleyemeyecekti. Tüm bu dönüm noktalarının babası olmadan gerçekleşecek olması ona gerçeküstü geliyordu.

"İyi misin? Titriyorsun."

Isla başını Callum'un yüzüne doğru eğdi. "Ben iyiyim."

Evine yaklaştıklarında Isla bahçe duvarına yaslanmış, kapüşonunu başına kadar çekmiş, siluet halinde bir figür gördü.

İçgüdüsel olarak kolu Callum'un beline dolandı. Ama sonra o kişi arkasını döndü ve onun sadece Nathaniel olduğunu gördü.

Merhaba.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Selam kardeşim. Callum elini uzatıp Nathaniel'e yumruk attı.

'Sadece geçiyordum. Matematik notlarını alabileceğimi düşündüm.'

"Cuma akşamı saat dokuz buçukta mı? Isla hafif bir nota duydu Sesinde alay vardı. Nathaniel'in yanaklarına renk geldiğini gördü ve bir suçluluk duygusuna kapıldı. Nathaniel küçükken bile kendisiyle dalga geçilmesinden hiç hoşlanmamıştı ve Callum'un buna tanık olmasıyla daha da içerleyeceğini biliyordu. 'Üzgünüm, henüz incelemeyi bitirmedim. Pazar sabahı e-posta ile gönderebilirim?"

"Harika, teşekkürler.

Birkaç dakika boyunca hiçbiri konuşmadı. Komşu evin dışında bir güvenlik ışığı yandı ve Isla bir tilkinin bahçe duvarını aşıp bir kapıdan geçerek gözden kaybolmasını izledi.

'Pekala, içeri girsem iyi olacak. Hava buz gibi. Isla titredi.

Nathaniel yere baktı, ayakkabısını düz olmayan bir kaldırım taşının kenarına sürttü. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?" Durakladı. "Özel olarak mı?"

Isla bocaladığını hissetti ve Callum'a baktı.

"Endişelenme. Ben gidiyorum. Yarın antrenmandan sonra beni arar mısınız?" 'Evet. Öğle yemeğine kadar işim bitmiş olur.

Callum öne doğru eğilerek elini yavaşça Isla'nın boynuna doladı ve dudaklarını öptü. Isla rahatlamaya çalıştı ama Nathaniel'in gözlerinin başının yan tarafını deldiğini hissederken bu çok zordu.

"Burada fazla durmayın, donarsınız.

Isla, Nathaniel'e dönmeden önce Callum'un gidişini izledi. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Nathaniel karanlığa, Callum'un kaybolduğu yere baktı. "Onda ne bulunduğunu anlamıyorum. Çok daha iyisini yapabilirsin.

Buz gibi bir esinti Isla'nın boynuna dolandı ve atkısını daha da sıktı. 'Ondan hoşlanmadığını açıkça belirttin, Nate. Ama kimse senden onunla takılmanı istemiyor. Sesi daha sertti

Nathaniel'in Callum'la sürekli dalga geçmesi artık can sıkıcı olmaya başlamıştı ve Nathaniel'in kiminle çıktığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Ellerini ceplerine sokan Nathaniel gözlerini Isla'nın yüzünden ayırmadı. 'Ben sadece sana göz kulak oluyorum. Kafamı ısırp koparmana gerek yok.

Isla bakışlarını Nathaniel'in incelemesinden kaçırdı. Nathaniel'in ondan hoşlandığı kendisi ve arkadaşları arasında bir sır değildi.

Evine uğramak için bitmek bilmeyen bahaneleri, onunla her konuştuğunda yüzünün kızarması, ortak salonda ödevler, ders notları, teslim tarihleri hakkında sorduğu gereksiz sorularla 11. sınıfta iyice belirginleşmişti. Isla ilk başlarda bunu görmezden gelmiş, sadece bir dönemden geçtiğini ve yakında atlatacağını düşünmüştü. Nathaniel hakkında böyle düşünemezdi. Onu hayatı boyunca tanımıştı; aileleri iç içe geçmişti, kişisel geçmişleri ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı. Nathaniel hakkında düşünebileceği tek kılık kardeşlikti. Bazen sinir bozucu bir kardeş, ama yine de kardeş.

Ama şimdi, başlamasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, Nathaniel'in tutkusu azalma belirtisi göstermiyordu ve Isla onun ömür boyu sürecektir arkadaşlıklarını neredeyse imkânsız hale getirdiğini hissetmeye başlamıştı. Her konuşma, kabul etmek istemediği bir alt metinle yüklü gibiydi ve eski çocukluk rahatlıkları yerini garip, rahatsız edici bir beklenti duygusuna bırakmıştı. Isla bazen Nathaniel'in kendi başına yola çıkmasını, yeni arkadaşlar edinmesini diliyordu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun ki?"

'Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Bugün matematik dersinde biraz dalgın görünüyordun.

Isla sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece çok işim var. Durakladı, evin koridorunda bir ışığın yandığını gördü ve annesinin ne yaptığını merak etti. "Ayaklarım uyuşmaya başladı. Ben içeri giriyorum. Notları Pazar günü sana e-posta ile gönderirim, tamam mı?"

Nathaniel birkaç saniye boyunca onun yüzünü inceledi, aralarındaki hava umutla mı yoksa hayal kırıklığıyla mı doluydu, Isla tam olarak kestiremiyordu. Sonra başıyla kısa bir selam verdi. "Elbette, teşekkürler.

Dönüp bahçe yolunda yürüyen İsla çantasından anahtarını çıkardı ve kilide soktu. Evin içine girip kapıyı arkasından kapattığında, kaldırımında duran, gölgelerin arasında pusuya yatmış Nathaniel'e bir an göz attı ve bir saat sonra kapıyı açarsa, onun hâlâ orada, karanlıkta izliyor ve bekliyor olacağı hissinden kaçamadı.

MEVCUT

Abby

Abby mezarlık şapelinin dışında dururken yas tutanlar önünden geçiyor: elini sıkıyor, başsağlığı diliyor, kaybı için ne kadar üzgün olduklarını söylüyorlar. Teker teker Isla'nın harika biri olduğunu, onu çok özleyeceklerini ve ölümünün tarifsiz bir trajedi olduğunu söylerler.

Abby dinliyor ama yine de gerçekten duymuyor. Kelimeler önünde gezinen bir hayalet gibi, ama düşünemiyor, cevap veremiyor, bu insanların ondan ne söylemesini istediğini bilmiyor. Bir p a r ç a s ı zamanda donmuş, iki hafta önce iki polis memuruna kapıyı açtığı anda duraklamış gibi görünüyor. Çünkü beş yıl içinde ikinci kez burada, bir şapelin önünde, dünyada en çok sevdiği insanlardan birini yakmış olarak durmasının nasıl gerçekleşmiş olabileceğini anlamıyor. Bu mümkün görünmüyor.

Yanında, Clio sessiz, hareketsiz, yüzü donuk. Abby onun ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini bilmiyor. Kız kardeşinin ölümüne neredeyse hiç tepki vermedi; Abby onun ağladığını bile görmedi. Olayın olduğu gece, Clio Abby'nin kucağında kaskatı durmuş, hiç ses çıkarmamıştı. Kısa süre sonra odasına gitti ve Abby'yi polisle tek başına uğraşmak zorunda bıraktı. O zamandan beri Abby'nin Clio'yu rahatlatmak için yaptığı tüm girişimler taş gibi bir sessizlikle ya da iyi niyetli bir pasiflikle karşılanıyor. Sanki Isla'nın ölümü aralarına aşılmaz bir duvar örmüş gibidir. Abby Clio'yla ilgilenmek, kederlerini paylaşmak, kızının acısını biraz olsun dindirmek ister. Ama Clio sanki kendini koruyan bir güç alanı yayıyor ve Abby'nin yaklaşmasına izin vermiyor.

Ekim güneşi parlıyor ve sonra bulutlar gökyüzünde sürüklenirken kararıyor. Abby kendinden kopmuş gibi hissediyor,

Sanki bedeni oradaymış ama zihni, kalbi, ruhu başka bir yerdeymiş, ulaşamayacağı kadar uzak bir yerdeymiş gibi. Varlığının merkezinde bir uçurum olduğunun farkındadır: bir kazı, sonsuz bir uçurum. Ve yine de, aynı zamanda, sürekli bir çalkantı, zayıflatıcı bir his var: kalıcı bir kayıp hissi.

Yas tutanlar şapelden çıkmaya devam ederken, son iki haftada yaşananlar, görmek istemediği bir korku filmi gibi hafızasında canlanır. Isla'nın cesedini teşhis etmek için morga yapılan ziyaret. Aileyi ve arkadaşları bilgilendirmek için yapılan bitmek bilmeyen telefon görüşmeleri. Otopsi günü, bir yabancıнын kızının cesedini kesip açması, incelemesi ve Isla'yı sanki yeniden canlandırabilecekmiş gibi bir araya getirmesinin dayanılmaz düşüncesi. Nicole'ün denetlediği ama Abby'nin yine de karar vermek zorunda olduğu cenaze düzenlemeleri: bir tabut ve mezar taşı seçmek, müzik ve okumalara son şeklini vermek, kendi yaşamı boyunca gerçekleşebileceğini asla hayal etmediği bir cenaze töreni için bir hizmet sırasını onaylamak. Kızının hayatının son anlarını gözünde canlandırarak geçirdiği sayısız saat: Isla'nın Meera'nın partisinde içeride olması gerekirken neden dışarıda olduğunu sorgulamak; eve mi yoksa başka bir yere mi gittiğini tahmin etmek; kendisine doğru hızla gelen arabanın farlarını görüp görmediğini merak etmek, o son, hayal edilemez saniyelerde ne olacağını bilmek. Bunlar gece gündüz aklından çıkmayan hayali sahnelerdir.

"Nasılsın?"

Kolunda bir el hissediyor ve Nicole'ün yanında durduğunu görüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Kimse sizden burada durup geldiğiniz için herkese teşekkür etmenizi beklemiyor.

Herkese geldiği için teşekkür ediyor. Abby'nin beyninin bir kısmı yapması gerekenin bu olduğunu anlıyor. Ama yine de, bir sonraki yas tutanlar geçip giderken, dudaklarından hiçbir kelime çıkmıyor.

'Haydi, çok uzun süredir ayakta duruyorsun. Gel ve otur. Sen de, Clio.'

Abby, Nicole'ün onları götürmesine, mezarlığın bahçesindeki sessiz bir banka kadar eşlik etmesine izin verir. Üzerinde düzinelerce göz olduğunu hissediyor, hepsinin gitmesini, herkesin onu rahat bırakmasını diliyor.

"Otele gitmeden önce neden biraz burada oturmuyorsunuz?"

Otel. Abby bir an için Nicole'ün söylediklerine anlam veremez, düşünceler kafasında bulanıklaşır.

Ve sonra hatırlar. Cenaze töreni - Isla'nın cenaze töreni - çok uzak olmayan bir yerde, Thames Nehri kıyısındaki bir otelde yapılacaktır. Nicole'ün organize ettiği cenaze töreni. Abby'nin kederinin derinliğini anlaması mümkün olmayan insanların daha iyi niyetli sempatilerini içerecek olan cenaze töreni.

Düşüncesi bile tatsız: Ailesi, arkadaşları, ebeveynleri, öğrencileri, öğretmenleri ile sanki kızının cenazesine değil de bir düğüne ya da çay partisine katılıyorlarmış gibi kaynaşmak zorunda kalmak. Varlığının her zerresi rüzgâra karşı ulumak isterken konuklarla sohbet etmesinin beklenmesi onun için anlaşılmaz bir durumdur.

Çimenlikte gözleri Altıncı Form Başkanı ile konuşan Callum ve Jenna'ya takılır ve Jenna'nın on yedi yaşındaki çocuğu hâlâ hayattayken kendisinininki olmadığı için bir kıskançlık hisseder. Gelmemiş olmalarını diler, Isla'nın Callum'la olan ilişkisini hatırlamak istemez.

Jenna onunla göz göze gelir, başını sallar, temkinli bir gülümseme sunar. Abby arkasını dönüyor, kızgınlık derisinin altında zonkluyor.

'Polis bunu kimin yaptığını neden hâlâ bulamadı? Neden bu kadar uzun sürdü? Kelimeler ağzından tanımadığı bir sesle dökülüyor, tonu sınırsız bir kinle dolu.

'Henüz erken, polisin söylediği de bu değil miydi? Eminim ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Nicole'ün sesinde doğal olmayan bir şey var, otomatik bir yanıt gibi, sanki söylediklerine Abby'nin duyduğundan daha fazla inanmıyor gibi. Abby basmakalıp laflardan bıkmıştır. Çocuğunun ölümünden sorumlu olan kişinin - kızını sokakta yere düşürüp ölüme terk eden kişinin - hala serbestçe dolaşıyor olmasının nasıl mümkün olabileceğini anlamıyor. 'Polis umutsuz. Öyle olduklarını biliyorsunuz. Henüz arabanızı bulmayı bile başaramadılar. Arabanızı çalan kişinin Isla'yı öldürenle aynı kişi olmadığını nereden bileceğiz?

Nicole'ün yüzündeki dehşet ifadesini görür ve çok ileri gittiğini anlar. Suçlu hissetmesi gerektiğini anlıyor ama zaten bu kadar öfke, bu kadar keder varken suçluluğa yer yok. 'Polis beceriksiz. Vur-kaç olaylarının yüzde kaçının çözülemediğini biliyor musun?

"Anne, Tanrı aşkına, bu konuda konuşmayı kes.

Abby Clio'ya bir bakış atar ve Nicole'e döner. 'Yüzde doksan. *Yüzde doksan*. Çocuğunuzu öldüren kişinin yakalanma ihtimalinin sadece *yüzde on* olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?

Nicole duraklar, derin bir nefes alır. "Biliyorum. Bunlar korkunç istatistikler. Ama sinirlenmenin kimseye faydası yok, en azından sana ya da Clio'ya.

Abby'nin içinde bir şalter atar: kızının katilinin hâlâ serbest olması ve kendisinden başka kimsenin umurunda olmaması annelik öfkesine yol açar. "Ne umduğumu biliyor musun?

Nicole başını sallıyor.

"Umarım bunu yapan kişiyi bulurlar ve hapse girdiklerinde benim hayatımı mahvettikleri gibi onların hayatını da mahvederler.

Abby onun sesindeki zehri duyuyor - keskin, yakıcı - Nicole'ün yüzündeki şokun hızla daha iyi huylu bir şeye dönüştüğünü görüyor. Ve o kısacık anda Abby kederinde ne kadar yalnız olduğunu fark eder. Stuart onunla birlikte dayanmak için hayatta değildir, Clio ona *y a k l a ş m a s ı n a* izin vermez ve en iyi arkadaşı bile kaybının derinliğine dayanamaz.

Nicole çömelir ve elini Abby'nin dizine koyar. 'Bugün nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum ve bunu yaşamak zorunda olduğun için çok üzgünüm. Bu her annenin en kötü kabusu, biliyorum.

Abby, Nicole'ün sesindeki kırılmayı duyuyor, dünyaya öfkelenmek mi yoksa her şeyin durmasını mı istediğini; bir yorganın altına saklanıp sonsuza dek orada kalmak isteyip istemediğini bilmiyor.

'Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama bunu atlatacaksın. Sen güçlüsün Abby ve etrafında çok fazla sevgi var. Bunu da atlatacaksın.

Abby kendini bedeninin dışında, hiçbir teselli sunamayan mecazlardan uzakta sürükleniyor gibi hissediyor. Kimsenin ona verebileceği hiçbir şey yok - kimsenin söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey - bunu daha iyi hale getirmek için ve neredeyse denemelerine kızıyor. Bunun iyileşebileceği bir şey olduğuna inanmak Isla için bir hakarettir. O iyileşmek istemiyor. Yas tutmak bir hatırlama eylemidir, bunu keskin bir şekilde hisseder. Onu dünyaya bağlayan tek şey - kaybının ağırlığı altında çoktan boğulmamış olmasının tek nedeni - Clio'dur.

"Sadece Nathaniel'i bulmam ve nasıl olduğuna bakmam gerekiyor, sonra geri döneceğim, tamam mı?"

Abby, Nicole'ün uzaklaşmasını izler, Clio'nun yanındaki bankta sessizce oturur, bir baba ve kız kardeşi, bir koca ve bir kızı kaybettiklerinin farkındadır. Şapelin bahçesine, Isla'ya saygılarını sunmak için gelen yüzlerce insana bakan Abby, ıssız, her şeyi kapsayan bir yalnızlık duygusu yaşar ve tek yapabildiği gözlerini kapatıp bunun sona ermesini beklemektir.

Nicole

Nicole omzunun üzerinden Abby'yi Clio'yla birlikte bankta bıraktığı yere bakar. Abby'nin dünyayı ve onun verdiği tüm acıyı dışlamak istercesine gözlerini kapattığını görür ve kendi zihni, kendisine bile ifade edemeyeceği kadar karmaşık duygularla çalkalanmaktadır. Clio'nun başını Abby'den çevirdiğini görür, sanki annesinin kederine yakın olmak tehlikeliymiş ve buna tanık olmaya dayanamıyormuş gibi. Nicole, Clio'ya karşı bir sevgi patlaması yaşar ve onu - bir şekilde - tüm bunlardan yalıtılabilmeyi diler. Clio'ya karşı her zaman bir zaafı olmuştur, kız kardeşinin gölgesinde büyümenin onun için ne kadar zor olduğunu görmüş, Abby'nin Clio'yu Isla kadar sevildiğine ikna etme çabalarını izlemiştir. Yıllar boyunca Clio'nun buna inanamayışını ve Clio'nun kendi etrafına ördüğü çelikten kabuğu gözlemlemiştir: kendi kırılğanlığından korunmak için başarısız bir girişim.

Nicole'ün gözleri kalabalığı tarayarak Andrew ve Nathaniel'i arar ama onları hiçbir yerde göremez. Nathaniel bu sabah onlar ayrılmadan önce neredeyse tek kelime etmemiştir, Isla'nın ölüm haberinden beri sessizdi ve Nicole ona en iyi nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Son birkaç yıldır Nathaniel Isla'ya olan duygularını gizli tutmaya çalışıyordu ama Nicole, ne zaman Isla'nın adı geçse yanaklarının kızardığını görüyor, onunla konuşurken sesindeki özlemi duyuyordu. Ayrıca Isla'nın Nathaniel'in istenmeyen ilgisini saptırmak için yaptığı incelikli girişimleri de görmüş, Isla'nın Nathaniel'i asla bu şekilde düşünmediğini, ona karşı hislerinin tamamen platonik olduğunu anlamıştır. Nicole birçok kez Nathaniel'e konuyu açmaya çalıştı - nazikçe, hassas bir şekilde - ama her seferinde Nathaniel onu susturdu, aşağılanması o kadar şiddetliydi ki

Nicole devam etmenin kabalık olacağını düşünmüştür. Şimdi, olanlar göz önüne alındığında, Nathaniel'in acısını onu utandırmadan nasıl kabul edeceğini bilemiyor, kendi iktidarsızlığının ezici duygusuyla felç olmuş hissediyor.

"Abby nasıl?"

Nicole kolunda bir el hissederek ve döndüğünde Sita Rani'nin yanında durduğunu görür.

"Dürüst olmak gerekirse pek iyi değil. Bugün aradan çıktıktan sonra biraz daha iyi hissedeceğini umuyorum.

Sita başını sallar. "Kendimi çok suçlu hissediyorum. Eğer Dev ve ben gece için gitmeseydik ve Meera'ya parti verebileceğimizi söyleseydik, bunlar asla olmazdı. Nicole'ün sözünü kesme girişimine karşı ellerini kaldırır. "Biliyorum, bu boş bir düşünce tarzı ama kendime engel olamıyorum.

'Kendine böyle işkence edemezsin. Bu senin suçun değil. Nicole, Sita'nın elini sıkarak ve neredeyse yedi yıldır tanıdığı, çocuklarının ergenlik öncesi dönemden yetişkinliğe geçişini izlediği bu ebeveyn grubunu düşünür.

"Bugün Jack'i görmedim. Gelmek istemedi mi?"

Nicole'ün boğazına bir şey takılır ve cevap vermeden önce yutkunur. 'Hayır, buna karşı karar verdik. Bu yaşta onun için çok fazla olduğunu düşündük. Bugünlük bir arkadaşına gitti.

Jack'i, onun son iki haftadır ne kadar içine kapanık olduğunu, hatta her zamankinden daha fazla içine kapandığını düşünür. Nicole zaten aylarını onun için endişelenerek geçirmiştir. Altı ay önce konulan teşhisten bu yana Jack'in farklı davrandığının, kendini farklı algıladığının farkındadır. Her ne kadar Nicole ona dikkatsiz DEHB teşhisinin onu farklı bir insan yapmadığını - kimsenin onun hakkında düşünme ya da hissetme şeklini değiştirmedeğini - söylese de Jack ona inanacak gibi görünmüyor. Durumunun onu daha unutkan, daha dağınık, daha dikkati dağınık yaptığı doğrudur - en başta ona test yaptırmasının nedenleri bunlardı - ama bu onun kim olduğunu temelden değiştirmez: onun bildiği nazik, düşünceli, komik genç çocuk. Yine de, Jack kendinden emin değil gibi görünüyor: çekingen, daha az kendine güvenen, daha az sosyal.

'Nathaniel nasıl? Onun için zor olmalı. O ve Isla'nın hayatları boyunca arkadaş olduklarını biliyorum.

Pavlovvari bir tepkiyle Nicole'ün gözleri yas tutanlar arasında gezinir ve tek başına bir ağaç gövdesine yaslanan Nathaniel'e takılır. "Çok zorlandı. Ama sonra, Isla'nın tüm arkadaşları için zor oldu.

Yine de sizin için durum farklı. Hepinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum.

vardır.'

Nicole'ün tek yapabildiği başını sallayarak karşılık vermektir. Anılar akıp gidiyor

Eski bir sinema projektöründeki grenli görüntüler gibi zihninde. Isla ve Nathaniel'in küçükken kum havuzlarında, çocuk havuzlarında, soft-play merkezlerinde oynamaları. Isla ve Nathaniel yan yana durmuş, el ele tutuşmuş, anaokulunun ilk gününde muzipçe sırıtıyorlar. Isla, Nathaniel, Clio ve Jack, Isla'nın tasarladığı oyunları sergilemek için kostümler giymişler. Dördü Stuart'ın teknesinin yanından Newtown Creek'te suya atlarken. Clio'nun yedinci doğum günü partisinde hazine avında ödül kazanamayan Jack'i teselli eden Isla, onun yerine bir torba Haribo veriyor. Isla ve Nathaniel'in çalışma odasındaki kanepeye uzanıp kahkaha krizleri içinde *Elf*, *Bill ve Ted*, *School of Rock* izlemeleri. Bir sürü ortak anı. Çok fazla ortak geçmiş.

"Son birkaç haftadır yaşanan arkadaşlık dramı düşünüldüğünde, bu durum Nathaniel için özellikle zor olmalı.

Kelimeler Nicole'ün kafasında çınlıyor. "Ne arkadaşlığı draması?

Sita'nın yüzünde neredeyse fark edilemeyecek bir şaşkınlık ifadesi belirir, sonra Sita ifadesini nötralize eder. "Özür dilerim, bildiğini varsaymıştım.

"Neyi biliyordun?

Sita abartılı bir güvenle gülümsüyor. "Eminim bir şey yoktur. Sabırsızlık Nicole'ün derisini çiziyor. "Belli ki önemli bir şey değil, yoksa bundan bahsetmezdin. Cidden, Sita, kafamda bilmediğim şeyler hakkında endişelenecek yer yok. Ne oldu?

neler oluyor?'

Sita kimsenin kulak misafiri olup olmadığını kontrol etmek istercesine omzunun üzerinden bakar, sesini alçaltır. "Sadece Nathaniel son zamanlarda biraz donmuş gibi görünüyor. Muhtemelen sadece geçici bir

kavga falan. Gençler nasıldır bilirsiniz, her zaman arkadaşlık sorunları olur. Ama Meera bu yüzden partiye davet edilmediğini söyledi.

Nicole bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez, kelimelerin paslı bir çiviye takılır gibi kafasına takıldığını fark eder. "Partiye davet edilmedi de ne demek?

Meera'nın partisini kastediyorum. Kazanın olduğu gece. Üzgünüm, onu davet etmeyeceğini önceden bilseydim, onunla konuşur, biraz daha nazik olmasını söyledim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen orada olmaması bir lütuf. Çocuklarımızdan herhangi birinin Isla'yı o şekilde bulmanın etkisinden kurtulabileceğinden emin değilim.

Sorular Nicole'ün beyinde karmakarışık, sanki resmin ne olması gerektiğini bilmeden bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi. "Elliot'ın partide olup olmadığını biliyor musun?

"Elliot Mercer?" Sita başını sallar. 'Evet, polise ifade vermek zorunda kaldı. Meera da öyle tabii.

Sita konuşmaya devam ediyor -arkadaşlıklar, sosyal gruplar ve tekrar ergen olmayı hiçbir şey için istemeyeceği hakkında- ama Nicole gerçekten dinlemiyor. Dikkati oğlunun tek başına durduğu yerde, yeni dikilmiş ve henüz kök salmamış bir fidan gibi uzun, ince gövdesinde dolaşıyor.

Hafızası kazanın olduğu geceye geri döner: aşağı indiğinde Nathaniel'i mutfakta bulur, Jack'le yaşadığı onca şeyden sonra onun varlığının kendisini nasıl ürküttüğünü hatırlar. Onun kendisine partinin iyi geçtiğini, ayrıldığında Isla'nın hâlâ orada olup olmadığını hatırlayamadığını, gecenin çoğunda Elliot'lara gittiğini söylediğini hatırlar. Ama şimdi Jack'in partide hiç bulunmadığını ve Elliot'a gitmiş olamayacağını çünkü Elliot'ın Meera'da olduğunu öğrenir.

Nathaniel ağaca yaslanır, başparmağının tırnağını çiğner, kendi varlığından rahatsız olmuş gibi gizlice etrafına bakınır. Oğlunun yıllardır arkadaş olduğu insanlar tarafından dışlandığı düşüncesi Nicole'ün içini burkuyor ve onun için duyduğu endişeyi onların davranışlarından duyduğu dehşetten ayıramıyor. Ona güvenemediği için acı duyuyor, bir şeylerin ters gittiğini fark etmediği için pişmanlık duyuyor. Kadın şöyle düşünür

Isla'nın ölümünün ardından geçen iki hafta boyunca ne kadar meşgul olduğu hakkında konuşur ve Nathaniel'in ruh haline dair bazı hayati ipuçlarını kaçırmış olabileceği için kendini azarlar.

Ve yine de, kalbi oğlu için parçalanırken, kafasının içinde aynı soruyu tekrar tekrar soran bir sesi susturamaz: Nathaniel Isla'nın öldüğü gece partide değilse ve Elliot'ın evinde de değilse, gece saat on yirmiye kadar neredeydi?

Abby

Abby gözlerini dikmiş yas tutanlara bakıyor, tek bir şeye odaklanamıyor, sanki dünyayı odak noktasına çekmek onu tüm dehşetiyle görmek olacakmış gibi. İçindeki öfkeli duyguların kapağını kaldırmaya cesaret edemiyor, bu sel kapılarını açmanın ne kadar tehlikeli olacağını biliyor. Önündeki dakikalar, saatler, günler boyunca hayatta kalmak istiyorsa şimdilik kendini uyuşturması gerekiyor.

Yanındaki bankta Clio'nun telefonu titriyor ve cebinden çıkarıp bir şeye tıklıyor, ekranda ne varsa okuyor.

"Anne, şuna bak.

Clio telefonu uzatıyor ve Abby'nin ona telefonu kaldırmasını, mesajlara bakmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu söyleyecek ne gücü ne de isteği var. Bunun yerine, sanki uzuvları kendi iradeleriyle çalışıyormuş gibi, Clio'nun elinin uzanıp telefonu tutmasını izliyor.

Ekrana baktığında, komşu bir ilçeden yerel bir gazete haberi görüyor ve gözleri manşeti tararken bir şaşkınlık yaşıyor.

Genç Joyrider Hükümlü ise Suç Ortakları Cezadan Kaçıyor

"Bunu bana neden gösteriyorsun? Abby onun sesindeki azarı duyuyor, kızının katili serbestçe dolaşırken yakalanan ve cezalandırılan eğlence düşkünleri hakkında bir şeyler okumak istemiyor.

"Sadece oku.

Clio'nun sesi sabırsız ve ısrarcıdır ve Abby ekrana döner, karşı koyamayacak kadar kuşatılmış bir halde kızının istediğini yapar.

Perşembe sabahı, on sekiz yaşındaki Ryan Marsh tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet vermekten 11 yıl 7 ay hapis cezasına çarptırıldı. Genç sürücü suç işlediği sırada çalıntı bir arabanın direksiyonundaydı. Yargıç Cayburn kararını açıklarken Marsh'ı 'yargılama süresince herhangi bir pişmanlık göstermeyen kalpsiz ve sorumsuz bir genç' olarak tanımladı.

Geçen yıl Ağustos ayında Marsh ve iki suç ortağı, çalıntı bir aracın Heathfield Road ve Browning Avenue kavşağında bir elektrik direğine çarpmasının ardından olay yerinden kaçarken görülmüştür. Yoldan geçen bir polis arabası suçluları kovalamış ve suçlulardan ikisini tutuklamıştır. Üçüncüsü ise o akşam daha sonra tespit edildi. Marsh, aracını çarpmadan kısa bir süre önce, St Mark's Chambers'da gelecek vaat eden genç bir avukat olan yirmi yedi yaşındaki Hayley Everson'a çarpmış ve olay yerinden kaçmıştı. Everson daha sonra aldığı yaralar nedeniyle ölmüştür.

Her ikisi de suç tarihinde on dört yaşında olan ve yasal nedenlerle isimleri açıklanamayan iki suç ortağı geçen ay mahkemeye çıkarıldı. Her ikisi de hapis cezası almadan kurtuldu. Gençlerden birine iki yıllık bir gençlik rehabilitasyon emri verildi. Daha önce örnek bir karaktere sahip gelecek vaat eden genç bir öğrenci olarak tanımlanan ve Yargıç Cayburn'ün Marsh'ın 'agresif ve korkutucu' davranışları nedeniyle suça katılmaya 'zorlandığı' sonucuna vardığı ikinci gence ise altı aylık bir gençlik sevk emri verildi.

Bayan Everson'ın ailesi yaptığı açıklamada Marsh'a verilen cezadan memnuniyet duyduklarını ancak suç ortaklarının hapis cezasına çarptırılmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını belirtti: 'Eğer biriyle bilerek çalıntı bir arabaya biniyorsanız, diğer insanlara karşı yarattığınız potansiyel tehdidin farkındasınızdır. On dört yaşında olmak, onları eylemlerinin tüm sorumluluğundan muaf tutmamalıydı.

Abby okumayı bitirir, Clio'nun bunu ona neden gösterdiğini anlamaz, hem de bugün. "Clio, istemiyorum-

"Tanrı aşkına anne, Shani'nin mesajını oku.

Abby'nin Shani'nin kimliğini hafızasının derinliklerinden çıkarması biraz zaman alır: Clio'nun geçen yaz bir sanat kursunda tanıştığı bir arkadaş.

Clio telefonunu karıştırıp Abby'ye geri veriyor. Abby mesajı okur, kelimeler kendi düşüncelerini duyamaz hale gelene kadar beynine hücum eder.

Başını kaldırıp mezarlık bahçesine baktığında Jenna'nın kolunu Callum'un omuzlarına doladığını ve onu kendine çektiğini görür: Yas tutan eski erkek arkadaşın mükemmel görüntüsü.

Ne yaptığını bilmeden önce - bacaklarının onu banktan kaldırdığının, ayaklarının çakıllı yola temas ettiğinin bilincine varmadan önce - her adımında keder ve öfke çarparak bahçede ilerliyor.

Jenna

Jenna geçici sonbahar güneşine rağmen titriyor. Tepesinde, sigara dumanı gibi ince bulut parçaları gökyüzünde süzülmemektedir. Callum'la birlikte, Callum'un Altıncı Form Başkanı Bay Marlowe'la yaptıkları konuşmaya odaklanmaya çalışır ama herkesin onu izlediği ve neden orada olduğunu sessizce sorguladığı hissi dikkatini dağıtır.

Bay Marlowe'un yanından geçerken Nicole'ün diğer ebeveynlerden biriyle konuştuğunu görür. Nicole her zamanki gibi mükemmel bir şekilde giyinmiştir: boynuna kadar düğmeli baldır boyu kaşmir palto, omuzlarına dökülmüş güvercin grisi pashmina, fönlü saçlar, profesyonelce yapılmış gibi görünen ince bir makyaj. Jenna Nicole'ü iyi tanımıyor - spor günlerinde, okul oyunlarında, veli gecelerinde kısa süreli sosyal yakınlaşmalardan başka bir şey değil - ama Jenna bazen Nicole'ü merak ediyor, dışarıdan çok temiz, çok mükemmel olan hayatının içeride de aynı şekilde düzenli ve iyi organize edilmiş olup olmadığını merak ediyor. Gerçekte Abby'nin ya da Nicole'ün hayatının nasıl olduğunu hayal bile edemez; yaşamak için çalışmak zorunda olmamayı, yedi haneli maaşlar kazanan kocalar ya da cömert hayat sigortası poliçeleri s a y e s i n d e finansal güvenceye sahip olmayı hayal edemez. Rahat öğle yemekleri, egzersiz dersleri, okul veli komitesi toplantıları için özgürlüğe sahip olmak. Abby ya da Jenna ile konuştuğu nadir durumlarda, her zaman meşgul olduklarından şikayet etmişlerdir, ancak Jenna onların günlerini tam olarak neyle doldurduklarını hiçbir zaman tespit edememiştir.

Callum'un yüzünü incelerken, gözlerinin altındaki gölgeleri, çenesinin kederini fiziksel olarak bastırıyormuş gibi gerginliğini görür. Ne zaman onunla Isla'nın ölümü hakkında konuşmaya çalışsa

içine kapanır, iyi olduğunu söyler ve şimdilik sadece konuşmaya hazır olduğunda onun için orada olduğunu bilmesini ister.

Bay Marlowe başka bir aileyle konuşmaya geçmeden önce Callum'un omzunu okşar ve Jenna saatine bakarak cenaze törenine katılmalarının iyi bir fikir olup olmadığını merak eder. Callum'un Isla'dan ayrılmasından bu yana, onun olası sosyal izolasyonunun farkındadır ve okuldaki akranları onu dışlamaya karar verirse ne yapabileceğini - kimlerle ilişki kurmayı seçebileceğini - düşünmeye dayanamaz.

"Sen miydin?"

Jenna arkasını döndüğünde Abby'nin yanı başında durduğunu görür, gözlerinde öfke vardır ve öfkesinin tüm gücünü Callum'a yöneltmiştir.

"Ne demek istiyorsun? Callum'un sesinde, uzaktaki bir depremin artçı sarsıntısı gibi hafif bir titreme var.

"Kızımı öldüren arabayı sen mi kullanıyordun?"

Callum daha Abby konuşmasını bitirmeden başını sallıyor. "Tabii ki hayır, tabii ki değildi.

'Abby, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama-'

Abby bakışlarını başka yöne çevirip Jenna'ya zehirli bir şekilde bakar. 'Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında nasıl *bir fikre* sahip olabilirsin?

'Açıkçası bilmiyorum, ama-'

'Oğlunuzun ne yaptığını biliyorum. O kadına ne yaptığını biliyorum.'

Bir an için Jenna hareket edemez, konuşamaz. Ama bir şeyler yapması, Abby'nin ortaya çıkardığı şeyi, onun yükselen sesini dinlemek için konuşmalarına ara veren ailelerin önünde açıklamasını engellemesi gerektiğini biliyordur. Ancak Jenna konuşmaya fırsat bulamadan Abby Callum'a dönerek Jenna'nın saklamak için çok uğraştığı sırrı açıklar.

Yine mi gezintiye çıktın? Öyle mi oldu? Başka bir çalıntı arabaya mı bindin? Isla yoluna mı çıktı? Arkadaşlarınla birlikte diğer zavallı kadını öldürdüğünüz gibi onu da mı öldürdün?

Bir anda dünya farklı bir hızda dönmeye başlar. Jenna Callum'a bakar, yüzündeki kanın çekilişini izler, geçmişin onları yakalamak için acele ettiğini hisseder. İçinde bir şey sertleşir, Callum'un geleceğinin geçmiş tarafından mahvedilmeyeceğine dair bir kararlılık.

Hatalar. Abby'ye döner. 'Callum kimseyi öldürmedi. Yas tuttuğunu biliyorum ama böyle suçlamalarda bulunamazsın.

Abby ona ters ters bakar. "Oğlunuzun çalıntı bir arabada ... ile birlikte olduğunu inkar mı ediyorsunuz? Elindeki telefona bakar, sonra tekrar Jenna'ya döner. ' . . . Ryan Marsh ve başka bir çocukla birlikte bir kadını öldürdüklerini? Olay yerinden kaçtığını ve kadını ölüme terk ettiğini inkar mı ediyorsun? Yoksa yakalandığını, suçlandığını ve cezasız kaldığını mı?

Abby'nin sözlerinden zehir akıyor. Jenna Callum'a bakar, paniğini görür, korkusunu hisseder.

Bu onun hatası *değildi*. O sadece bir yolcuydu. Tanrı aşkına, daha on dört yaşındaydı.

Callum'un kolunu tutuyor, onun yanında olduğunu bilmesini istiyor, tıpkı o sekiz aylık cehennem boyunca olduğu gibi.

Anılar zihninde hızla akan bir film gibi oynuyordu. O gece polis merkezinden gelen ve Callum'un tutuklandığını söyleyen telefon. Oraya vardığında sorgu odasındaki görüntüsü: çok savunmasız, küçük bir çocuk gibi. Mahkemeye kadar geçen işkence dolu aylar, hapis cezası alacağı korkusu, eğer alırsa, gençlik gözaltı merkezine giren gencin aylar ya da yıllar sonra ortaya çıkan genç adam olmayacağının acı bir şekilde farkında olması. Mahkeme günü Callum'un üzerinde bir arkadaşının kocasından ödünç aldığı, omuzlarından sarkan bir takım elbise vardı. Üç yargıcın önünde otururken yüzü korkudan kül rengine dönmüştü. Kendi kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, herkesin duyabileceğini düşünüyordu. Eski okulundan, onun için şahitlik yapmak üzere sıraya girmiş olan ve -çok iyi bildiği gibi- onu hapisten kurtarmış olan üç öğretmen. Yargıcın kararı - nihayet geldiğinde - infazın durdurulması gibi bir şeydi. Rahatlama elle tutulur, içgüdüsel. Ve sonra Callum'u bir daha böyle bir şeye bulaşma ihtimalinden kurtarmak için verilen karar - çaresizlik. Yerel bir özel okula başvurması, tahmin edilen en yüksek GCSE notlarıyla donanması. Ona ısrarla

Çok çalışmak, aksi takdirde hayatını mahvedebilecek bir kültürden kaçmak için bunun bir şans -belki de tek şans- olduğu bilincinin sürekli uğultusu. Ve sonra Collingswood'a kabul edilmesi, tam burs teklifi, onun için yeni fırsatların başlangıcı. Geçmiş geride bırakabileceği anlamına gelen yeni bir başlangıç. Ama şimdi, Callum'un okulundan düzinelerce ailenin şahit olduğu ve gün bitmeden herkesin öğreneceği bir olayla karşı karşıyaydılar.

"Callum'un Isla öldürülmeden yarım saat önce onunla tartışırken görüldüğünü biliyor muydunuz?"

Jenna bu durumdan bir şeyler kurtarmak için çabalarken düşünceler beyninde yarışır. Sesini sabitler - bilinçli olarak, kasıtlı olarak - tonunu yumuşatır. Eğer bu onun sosyal hizmet vakalarından biri olsaydı durumu nasıl ele alacağını düşünür. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum Abby, ama Callum'a saldırmak çözüm değil.

Abby inanmayarak başını sallar. "Yani kızımın, aynı zamanda eski erkek arkadaşı olan oğlunuzla kavga ettikten birkaç dakika sonra bir vur-kaç olayında ölmesinin sadece bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsunuz? Zaten başka bir genç kadının ölümünden sorumlu olan biri mi? Buna gerçekten kimsenin inanmasını bekliyor musunuz?"

Jenna, Callum'un vücudunun yanı başında gerildiğinin, gözeneklerinden sızar gibi korku yaydığının farkındadır. "Callum kimseyi öldürmedi. O arabada sadece bir yolcuydu. Arabayı o kullanmıyordu bile.

"Ve bu her şeyi yoluna koyuyor, öyle mi? Abby, Jenna'nın tüm bu tanıkların önünde kendisiyle çelişmesine cesaret ederek ona bakar.

"Elbette öyle değil. Ama bu onun Isla'ya olanlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez. Bunu görebiliyor olmalısınız. Sesini sabit tuttu, ancak yalvaran tonu yine de açıktı.

Peki neredeydi? Isla öldürüldüğünde? Sen neredeydin Callum? Çünkü hala partide olmadığını biliyorum."

Jenna, Callum'un tereddüt ettiğini hissediyor, sessiz izleyicilerden gelen suçluluk kararının ağırlığını üzerinde hissediyor ve şunları duyuyor

Ne söyleyeceğini bilmeden konuşmaya başlar. "O benimleydi. Evdeydi. Isla öldürüldüğünde partinin yakınında bile değildi. Yalan boğazını yakıyor. Hepsinin bunu hissedebileceğinden, sözlerinin gerçek dışı olduğunu duyabileceklerinden emindir.

Abby daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadan Jenna Callum'un kolundan tutarak onu kalabalığın arasından, mezarlığın kapısından geçirip caddeye doğru götürür.

"İyi misin? Callum'un yüzünü inceler ve Abby'ye karşı, sırrını ortaya çıkardığı için duyduğu öfkeyi kontrol etmeye çalışır. Callum'un iyiliği için sakın kalması gerektiğini biliyor. "Hadi, eve gidelim.

Callum - iki metre boyunda, güçlü, yetenekli - yolunu kaybetmiş küçük bir çocuk gibi Jenna'nın onu eve götürmesine izin verir.

Dönüş yolu boyunca, ikisi otobüste sessizce otururken, Jenna kendi kendine Callum'un Abby'nin düşündüğü kişi olmadığını söyler. Daha önce olanlar onun suçu değildi. Trajik sonuçları olan bir aptallık anıydı. Callum dersini almıştır, bir daha asla arabayla gezecek kadar aptal olmayacaktır. Asla Isla'yı ezip ölüme terk etmeyecekti. Bunu tartışmasız bir şekilde, herhangi bir şeyi bilmek ne kadar mümkünse o kadar kesin olarak biliyor. Yine de kulağına fısıldayan korkuları susturamıyor, Isla'nın öldürüldüğü gece Callum ve Isla'nın ne hakkında tartıştıklarını. O akşam yüzündeki o kırmızı izi nasıl aldığı hakkında. Ve eğer partide değilse ve Isla'yla birlikte evde değilse, Isla'nın yere serildiği sırada nerede olduğu hakkında.

Nicole

Nicole mezarlık alanını tarar, insan kalabalığı arasında Andrew'u görmeye çalışır. Törenin sonundan beri onu görmediğini fark eder, hala bir çınar ağacının altında tek başına duran ve kimseyle göz teması kurmaktan korkar gibi yere bakan Nathaniel'in yanında olmadığını bilir.

Eğer Nathaniel partide değilse, o gece neredeydi?

Bu soru Nicole'ün kafasında iğnenin yivine takılmış bir plak gibi tekrarlanıp duruyor. Ama şimdilik bunu düşünecek zamanı yoktur. Andrew'u bulmalı, yas tutanların cenaze törenine götürülmesinde onun desteğini almalıdır.

Mezarlık kemerinden çıkıp Andrew'un Tesla'sını park ettikleri yola doğru yürürken Nicole, mezarlıkta Abby'ye destek olması gerekirken arabada oturup e-postalarını okuduğu ya da iş telefonları yaptığı için ani bir kızgınlık yaşar.

Nicole ve Andrew, Isla'nın ölümünden bu yana geçen on beş gün içinde bu konu hakkında neredeyse hiç konuşmadılar. İkisi için konuşacak ne yer ne de zaman vardı; Andrew işteydi - her zamankinden daha yoğun - ve Nicole Abby'yi teselli ediyor ya da Nathaniel ve Jack için hazır bulunuyor, hepsi için duygusal olarak bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Gerçekte, Andrew'la bir şeyler konuşamayacak kadar bitkin, tükenmiş hissediyordu.

Arabayı park ettikleri küçük çıkmaz sokağın köşesini döndüğünde, Andrew'un dış hatlarının sürücü koltuğunda oturduğunu ve cep telefonu olduğuna şüphe olmayan bir şeye eğildiğini görür. Hayal kırıklığı tenini iğneliyor ve arabaya doğru adım atıp kapıyı açıyor.

Yolcu kapısı, yokluğu için onu azarlamaya hazır. Ancak onunla yüzleşir yüzleşmez, kelimeler geçici olarak ondan kaçır.

Arabanın içinde Andrew'un omuzları çökmüş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmektedir.

Nicole anlık bir felcin farkındadır, bir anda kendinden emin değildir. Yolcu koltuğuna kayarak kapıyı arkasından kapatır.

"İyi misin?"

Andrew bir elini gözlerine götürür, gözyaşlarını siler, dudaklarını özür dileyen bir gülümsemeye zorlar. "Özür dilerim. Sadece bugünü oldukça bunaltıcı buluyorum. Sesi dalgalanır ve sanki kötü akort edilmiş bir enstrümanın kendini akort etmeye çalışması gibi, sesinde dengesiz bir şeyler vardır.

Nicole tereddüt eder, saatin geri alınabilmesini, tüm bunların yaşanmadığı bir zamana dönebilmeyi diler. "Biliyorum. Hâlâ aklım almıyor. Son iki hafta boyunca sabahın erken saatlerinde uyanık kaldığı, dakikaların ağır ağır ilerleyişini izlediğı, o akşamki olayları tekrar tekrar gözden geçirdiğı ve farklı olmasını dilediğı tüm geceleri düşünüyor. Abby ve Clio için endişeleniyor, Nathaniel ve Jack için kaygılanıyor, çocukların küçüklüğünden beri yaşamadığı, onları yakınında tutma, kollama, başlarına gelebilecek her türlü olumsuzluktan koruma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Andrew'a bakarken yüzünde panik ve utanç ifadeleri birbirini kovalıyor. Bu, on dokuz yıllık evliliğinde daha önce gördüğü hiçbir şeye benzememektedir. Zihnine korku salan bir ifade, aklına getirmeye cesaret edemediğı tehlikeli şüpheler. İçgüdüsel olarak, bunların ailesini birbirine bağlayan dikiş, gevşek ipliklerden başka bir şey kalmayana kadar çözme gücüne sahip olduklarını biliyor.

Andrew'un gözleri kısa bir anlığına onunkilere kayar ve sonra tekrar uzaklaşır, sanki onun bakışlarını tutmak her ikisini de tehlikeye atacakmış gibi.

Yüzünü inceliyor, birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra onu bir kitap gibi okuyabiliyor, bir şeylerin gelmekte olduğunu hissedebiliyor - bir suçluluk itirafı - ama korktuğı şey buysa, bunu duymak istemiyor. Eğer adam

Şüphelendiği şeyi söyleyecek olsa da, aileleri için geri dönüş olmadığını biliyor. Bunu onlara yapmasına izin veremez.

Ama sonra Andrew yüzünü ellerine gömüyor, omuzları yeni bir kederle çöküyor, sesi kapalı parmaklarının arasından boğuk çıkıyor. "Özür dilerim. Bunun olmasını hiç istememiştim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Bir tür geçici delilikti. Çok özür dilerim.

Mide bulantısı dalgaları onu sarar ve Nicole, Andrew'un yüzündeki reddedilemez kanıtı görmemiş olsaydı, Nicole'ün mümkün olduğuna inanmayacağı bir itirafta bulunarak, Andrew'un ona ne söylediğini, o dile getirmek zorunda kalmadan anlar. Ve o anda her şeyin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini, artık ikisinin de Andrew'un başlattığı olaylar dizisini durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilir.

ISLA'NIN ÖLÜMÜNDEN ALTI AY ÖNCE

Isla

Isla yüzme havuzunun dışında Uber'inin gelmesini beklerken bir yandan da telefonunda geziniyordu. Yüzme takımının antrenmanında geçirdiği doksan dakika boyunca çeşitli WhatsApp gruplarına ne kadar çok mesaj gönderildiği onu hiç şaşırtmamıştı; okuldan bir grup bu süre içinde yetmiş yedi yorum yapmayı başarmıştı ve bunların çoğu Isla'nın bir hafta yüzmeyi kaçırmak istemediği için gitmediği okul kayak gezisi hakkındaydı.

Mart ayının sert rüzgârından korunmak için paltosunu sıyırırken, annesinin bu gece onu alabilmesini diledi. Ama Clio çalışmadığı bir matematik sınavıyla ilgili bir tür kriz yaşıyordu ve annesi daha önce mesaj atarak Isla'nın bu akşam taksiye binip binemeyeceğini, böylece evde kalıp Clio'ya biraz moral verebileceğini sormuştu. Isla döndüğünde yardım etmeyi teklif etmeyi düşündü ama geçmişte ne zaman teklif etse Clio onu alaycı bir tavırla reddetmişti. Isla'nın Clio'yla çocukluk arkadaşlığını kaybetmesinin fiziksel bir acı gibi geldiği anlar oldu ama annesi bunun sadece Clio'nun geçirdiği bir evre olduğunu, eninde sonunda atlatacağını söyleyip durdu. Gelecekte tekrar yakın olacaktı. Isla buna inanmak istiyordu ama bazen - Clio ona o küçümseme ve kızgınlık ifadesiyle baktığında - bunun doğru olabileceğine güvenmekte zorlanıyordu.

Telefonu çaldı ve Callum'dan gelen mesajı açarken gülümsedi.

Selam güzelim. Antrenman nasıldı? İşin bitince beni ara. Cx

Ona telefon edemeden, büyük siyah bir SUV yan tarafındaki durağa yanaştı. Isla vücudunun gerildiğinin farkındaydı, eli evinin anahtarlarını almak için çantasına uzandı, parmakları kendini savunmak için anahtarların etrafına dolandı.

Arabanın camı kapandı ve Andrew Forrester sürücü koltuğundan ona gülümserken Isla vücudunun rahatladığını hissetti.

"Hey. İyi misin?"

Isla başını salladı. 'Sadece bir Uber bekliyorum. Beş dakika önce burada olmas ı gerekiyordu ama şimdi altı dakika daha süreceğini söylüyor.

Andrew yolcu koltuğunu işaret etti. 'Atla bakalım. Ben eve gidiyorum. Seni bırakırım.'

Isla telefonuna baktı, Callum'un onu aramasını beklediğini biliyordu. Andrew'un teklifini kibarca reddetmek üzereydi ki boynuna bir rüzgâr daha dolandı. On beş dakika içinde evde olacağını ve Callum'u o zaman arayabileceğini düşünerek arabaya baktı. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

Tabii ki hayır. Hadi, içeri gir. Dışarıs ı buz gibi.'

Karşıdan gelen trafiğe karşı yolu tarayan Isla koşarak yolcu kapısına gitti, arabaya bindi ve Uber'i iptal etti. Andrew yola çıkıp eve doğru ilerlemeden önce onun kemerini bağlamasını bekledi.

"Bu gece yüzdün mü?" "Evet.

"Şu anda haftada kaç kez antrenman yapıyorsun?"

"Altı.

'Tanrım, bu çok fazla. Olağanüstü formda olmalıs ın. En azından Pazar günleri izinlisin sanırım.

Isla güldü. 'Aslında yok. Eğer hafta sonu yarışmıyorsam, Pazar günleri iki saatlik bir antrenman seansı oluyor. Genelde sadece pazartesi günleri izinliyim. Isla yüzmeyi ne kadar sevdiğini düşündü: vücudunun suda akıcı bir şekilde hareket ettiğini hissetmek, yarıştığı zamanki adrenalin. Yine de bazen antrenman programı, durdurma düğmesi olmayan bir koşu bandı gibi geliyordu ve sadece bir veya iki hafta ara vermeyi dilediği günler oluyordu, böylece bu kadar acımasız hissetmiyordu. Ama ulusal yarışmalara katılmak istiyorsa izin alamayacağını da biliyordu. Hiçbiri

Rakiplerinin hiçbirisi mola vermedi ve Isla'nın geride kalmaya tahammülü yoktu.

'Bu çok etkileyici. Kendini gerçekten adanmış olmalısın. Arabanın dijital ekranındaki birkaç düğmeye dokunarak hava sıcaklığını artırdı.

"Bu iyi mi? Hâlâ titriyorsun.

"Harika, teşekkürler.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yol aldılar, Isla camdan dışarıya, ana cadde boyunca sıralanmış dükkânlara, apartman bloklarına, sıra sıra dizilmiş evlere baktı.

"Eskiden rekabetçi bir yüzücü olduğumu biliyor muydun? Andrew yola geri dönmeyi önce ona bir bakış attı.

"Gerçekten mi? Kimin için yüzdün?"

"Wiltshire'daki yerel kulübüm. Birkaç yıl eyalet için de yüzdüm. Ulusal yarışları kıl payı kaçırdım.

'Bu yıl içinde ulusal yarışmalara katılmayı umuyorum ama yeterince iyi olup olmayacağımı bilmiyorum.

Andrew gülümsedi. 'Bundan eminim. Belli ki son derece sıkı çalışıyorsun ve duyduğuma göre inanılmaz bir atletsin.

Isla'nın yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Bundan emin değilim. Ama seviyorum.

"Sabah beşte bile mi başlıyor?

Isla güldü. 'Tamam, belki kışın olanlar değil. Ama antrenman yapmayı ve yarışmayı gerçekten çok seviyorum. Gerçekten zor bir yarış geçirmiş olsam bile, her zaman enerjik hissederek çıkıyorum.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Yarışmalarda böyle bir telaş var. Kendinizi sınırlarınıza kadar zorladığınızı bilmek bile büyük bir heyecan.

'Ben de insanlara hep bunu söylüyorum ama bunu bizzat yaşamayan hiç kimsenin gerçekten anlayabileceğini sanmıyorum. Callum da koşarken benzer bir şey yaşadığını söylüyor.

"Callum?

"Erkek arkadaşım.

"Doğru, elbette. Thames Nehri üzerindeki köprüden geçerken Andrew dış şeride geçti. 'Her şeyin üstesinden gelmeyi nasıl başarıyorsun? İşine ve yüzmeye? Nathaniel'in senin sahip olduğun sorumlulukların yarısı bile yok ama yine de her zaman yeterince boş zamanı olmadığından şikâyet ediyor.

Isla haftalık programını düşündü: iki sabah erken ve iki akşam havuzda, Cumartesi ve Pazar antrenman ya da yarışmayla geçiyordu. Öğle yemeklerinin çoğunda genç öğrenciler için kulüpler yönetiyordu: münazara kulübü, diseksiyon kulübü, Genç Tıpçılar Topluluğu. Ev ödevlerini aksatmamak. Callum ve arkadaşlarıyla takılmak için zaman bulmak. İhtiyacı olduğunda annesinin her zaman yanında olduğundan emin olmak. Clio'nun huysuzluklarıyla başa çıkacak enerjiye sahip olmak. Bazen, Isla kendisinden istenen çeşitli talepler üzerinde çok uzun süre durursa, göğsünde bir şeyin baskı yaptığını hissediyor, buna karşı derin nefes almak zorunda kalıyordu. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Bir işin yapılmasını istiyorsan, meşgul birine mi soracaksın? İnsanlar hep böyle demez mi?

Andrew güldü. 'Bu kesinlikle doğru. Ama hepsi çok etkileyici. Keşke bütün genç kadınlar senin gibi olabilse.

Isla ikinci kez kızardığını hissetti. Yere baktı ve yüzme çantasının düğmesiyle oynadı.

Andrew'un Tesla'sı onun yoluna girdi ve evinin önünde durdu.

"Bıraktığın için teşekkürler.

Endişelenmeyin. Ne zaman istersen. Sohbet etmek gerçekten güzeldi. Andrew gülümsedi, onunla göz göze geldi ve Isla atmosferdeki bir değişikliğin, tam olarak çözemediği geçici bir rahatsızlığın farkına vardı.

Arabanın kapısını açarak kaldırıma çıktı. "Tekrar teşekkürler.

'Benim için zevkti. Yakında görüşürüz.'

Isla arabanın kapısını kapattı, döndü, bahçe yolundan evine doğru yürüdü, başı aniden hafifledi, baş dönmesi yaşadı. Koridora girerken kendi kendine bunun sadece açlık ve yorgunluk olduğunu, biraz yemek ve iyi bir gece uykusundan sonra kendini iyi hissedeceğini söyledi.

Isla dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı ve çantasına yerleştirdi.

'Are sen Gidiyor musun?' Callum baktı yukarı
itibaren onun ekonomi ders kitabı, sesi alçak bir
fısıltı. Okuldaki bitişik masalarda

kütüphane, diğer altıncı sınıf öğrencileri sessizlik içinde çalıştılar.

"Evet, Paul bu gece benim takla dönüşlerime odaklanıyor, bu yüzden o gelmeden önce biraz uzunluk kazanmak istiyorum.

Güzel. Yarın akşam bana gelmek için hâlâ uygun musun?
Annem lazanya yapıyor.'

Elbette. Tamam, gitsem iyi olacak. Seni sonra ararım?"

Callum başıyla onayladı. Isla çantalarını aldı, kütüphaneden dışarı çıktı ve gökyüzünün beyaz bir kâğıttan kötü bir şekilde silinmiş kalem izleri gibi lekeli bir gri olduğu avluya yöneldi.

"Hey, Isla, bekle.

Isla arkasına baktığında, Nathaniel'in avluda koştuğunu gördü - garip, hantal - uzun, sıska bacakları vücudunun geri kalanıyla koordine değildi. Isla dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürürken bile gerildiğini hissetti. Nathaniel bugün üçüncü kez okulun bir bölümünden diğerine giderken onu durdurmuştu, her geciktirme nedeni bir öncekinden daha sahteydi.

"Ne oldu?"

Nathaniel nefes nefese ona yetişti. "Sadece matematik ödevinin ne zaman biteceğini biliyor musun diye soracaktım?"

Isla hayal kırıklığını yuttu. "Pazartesi sabahı. Bayan Rawlence dersin sonunda söyledi.

Nathaniel sırt çantasını sırtına geçirdi. "Doğru, özür dilerim. Dinlememiş olmalıyım.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu ve bunu bozan Isla oldu. "Gitsem iyi olacak. Yüzmeye gitmem gerek.

"Tabii, evet, doğru, özür dilerim. Nathaniel'in kelimeleri, hangi sırayla ortaya çıkmaları gerektiği konusunda anlaşılamamışlar gibi birbirlerine takıldılar. "Ben de gelebilir miyim? Zaten eve dönecektim.

Kendine bir süre izin verdi. "Ters yönde.

Nathaniel'in yanakları koyu bir kırmızıya boyandı. "Sadece biraz arkadaş istersin diye düşünmüştüm. Yere baktı, ayakkabısını çimenlerin kenarına doğru itti.

Neden ona ilgilenmediğini söylemiyorsun? Onu görmezden gel - yakında mesajı alacaktır.

*Seni sürekli takip etmesine neden katlanıyorsun anlamıyorum.
O tuhaf biri.*

Arkadaşlarının yorumları kafasının içinde dönüp duruyordu. Ama bu o kadar kolay değildi. Nathaniel'i hayatı boyunca tanımişti. Kendini bildi bileli aileleri iç içeydi. Yaklaşık bir yıl önce, onun yanında ürkütücü davranmaya başlayana kadar, gerçekten iyi arkadaşlardı. Ona öylece kaybolmasını söyleyemezdi. "Teşekkürler ama antrenmandan önce kafamı boşaltmam gerek. Yarın görüşürüz, tamam mı? Cevap beklemeden döndü, avluyu geçti ve okulun ferforje kapılarından çıktı.

Otobüs durağına doğru ilerlerken -otobüse mi bineceği yoksa Uber'e mi gideceği konusunda hâlâ kararsızdı- Callum'u, eğitimi ve hafta sonu bitirmesi gereken dağ gibi ödevleri düşündü. Bazen durmak için koşuyormuş gibi hissediyordu; ne kadar çok çalışırsa çalışsın, hedef direkleri sürekli değişiyor, beklenen başarı seviyeleri sürekli artıyordu. İçinde sürekli bir uğultu olduğunun farkındaydı - her şeyi iyi yapma, her şeyde iyi olduğu algısını sürdürme ihtiyacı: akademisyenler, yüzme, aile, arkadaşlıklar, okul hayatına katılım. Aslında bu duygunun nereden geldiğini bilmiyordu: annesinden mi, öğretmenlerinden mi, yoksa kendi içinde gerçekten anlamadığı derin bir yerden mi? Tek bildiği, susturamadığı sürekli bir gürültü gibi orada olduğuydu. Ya da belki de denemeye cesaret edemiyordu.

Arkasında bir araba kornası çaldı ve okulun rugby takımından, kadınlara korna çalmanın eğlenceli olduğunu düşünen salaklardan birini görmeyi bekleyerek başını çevirdi. Andrew Forrester'ın siyah Tesla'sı on gün içinde ikinci kez yanına yanaşınca beklentileri değişti. Bir an için Nathaniel'in içeride olabileceğini, belki de Andrew'un onu okuldan aldığını ve Isla'yı bırakıp bırakamayacaklarını sorduğunu düşündü. Ama arabanın açık camından baktığında Andrew'un yalnız olduğunu gördü.

'Nereye gidiyorsun? Bırakmamı ister misin?'

Isla başını salladı. 'Hayır, iyiyim teşekkürler. Havuza gitmek için bir taksi çağıracağım.

"Saçmalama - seni on beş dakika içinde oraya çıkarabilirim.
İsla tereddüt etti, düşünmek hakkında ve
BİYOLOJİ okuma yolda yapmaya niyetlenmişti. "Dürüst
olmak gerekirse, ben iyiyim.

Sorun değil. Zaten seninle konuşmak istediğim bir şey var.
Bana bir iyilik yapmış olacaksın. Atla bakalım.'

Bocalamak Bir süreliğine, İsla açıldı ve Kapı, kaymış
içine Yolcu koltuğuna oturdu, çantalarını
ayak boşluğuna sıkıştırdı.

"Günün nasıl geçti? Andrew aynaya baktı ve arabayı yola doğru
çekti.

"İyiydi, teşekkürler. Seninki nasıldı?"

Meşgul. Ve henüz bitmedi. Eve döndüğümde hala aşmam
gereken bir dağ var.

Adam kırmızı ışıktaki durdu, uzunca bir süre ona baktı ve İsla
yoğun, açıklanamaz bir öz-bilinç duygusuna kapıldı. "Benimle ne
hakkında konuşmak istiyordun ki?"

İşıklar yeşile döndü ve Andrew saatte yirmi mil hız sınırından
daha hızlı bir şekilde uzaklaştı. "Eskiden yaptığım yüzmeleri
düşünüyordum ve bu işlere dahil olmayı özlediğimi fark ettim.

"Tekrar yarışmaya başlamak ister misin?"

Andrew güldü. 'Kesinlikle hayır. Ben daha çok yarı zamanlı
koçluk eğitimi almayı düşünüyordum. Bana gerçekten ilham verdiniz.

Ona döndü, gülümsedi ve yine aynı şey oldu: onu orantısız bir
yoğunlukla incelediği hissi. İsla'nın teninde bir tedirginlik belirdi ve
İsla bu hissi zorla yok saydı, kendi kendine saçmaladığını söyledi.
Bu Andrew Forrester'dı: Nathaniel ve Jack'in babası, annesinin en
iyi arkadaşlarından biri. Ona bu şekilde bakıyor olamazdı. "Dürüst
olmak gerekirse, bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Koçlarımdan ikisi
de tam zamanlı eğitmenler. İsterseniz onlara sorabilirim?"

Andrew başını salladı. 'Hayır, merak etme. İnternette biraz
araştırma yapacağım. Yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor
musun?"

'Sanırım öyle, eğer gerçekten istiyorsanız. Yine de, sadece
gönüllü olarak yapsanız bile, bunun oldukça büyük bir taahhüt
olduğunu düşünüyorum. Zamanınız var mı?' İsla sık sık yaptığı
konuşmaları düşündü.

Nicole ve annesi arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olan Nicole, Andrew'un ne kadar çok çalıştığından ve hafta boyunca onu ne kadar az gördüğünden yakınıyor.

Muhtemelen hayır. Ama bir şekilde dahil olmak isterim. Belki bir gün gelip seni yarışırken izleyebilirim, seni iş başında görebilirim? Duyduğum kadarıyla oldukça harikaymışsın.

Isla kızardığını hissetti. "Bundan pek emin değilim. Koum takla dnşlerim üzerinde çok çalışmam gerektiğini söylüyor.

Andrew gülümsedi. 'Ah, eskiden saatlerce pratik yapardım. Yine de sonunda buna değer - bir saniyenin bir kısmı bile tüm farkı yaratabilir. Ama bunu sana söylememe gerek yok.

Yüzme havuzunun otoparkına giren Andrew, arabayı en uçtaki bir boşluğa çekip motoru kapattı.

"Bıraktığın için teşekkürler. Isla ayak bölmesinden çantalarını almak için öne doğru eğildi.

'üzerinde bir şey var. İşte, izin ver. Andrew cevap beklemeden elini uzattı ve parmaklarını kadının boynunun kenarındaki çıplak tende gezdirdi.

Isla arabada bir şeylerin durduğunun farkındaydı, sanki zaman kımıldamıyordu - sanki hareket edemiyordu - sanki tüm sesler, tüm hareketler buharlaşmıştı. Sanki içinde bulundukları tablo donmuştu - o yolcu koltuğunda, Andrew'un eli etinin yüzeyini sıyrıyordu - birkaç saniyeden fazla sürmeyen ama yine de sonsuz gibi hissettiren bir an.

"Anladım. Sadece küçük bir rmcekti.' Andrew parmaklarını birbirine sürterek arabanın zeminine bir şey fırlattı.

Isla bir an için hiçbir şey söylemedi, Andrew'un parmaklarının izi hl teninde sıcaktı, duyguları çözülemeyecek kadar karışıktı. Sonra çantalarını kuşağına aldı ve göğsüne sıkıca sarıldı. 'Gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemiyorum. Sesi kulaklarına garip geliyordu, sanki normalliği taklit etmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

"Elbette. Umarım iyi bir antrenman olur.

Kapıyı açarak asfalta adımını attı. "Getirdiğin için teşekkürler. kaldırın.'

Andrew ona geniş ve açık bir gülümseme sundu. Ne zaman istersen. Ben de Yakında görüşürüz.'

Arabanın kapısını kapatan Isla çantalarını omzuna attı. Eğlence merkezinin girişine doğru yürürken az önce olanları düşündü, duygularını mantıklı bir düzene sokmaya çalıştı. Ama Andrew'un boynundaki elinin hissi hâlâ oradaydı, bu hareket onda karışık, karmakarışık bir tepki uyandırmıştı. Tehlikeliydi.

Üyelik kartını turnikeye okutarak soyunma odasına yöneldi, çelişkili duyguların düğümünü çözemiyordu: kısmen kafa karışıklığı, kısmen huzursuzluk ve adını koymaya cesaret edemediği başka bir şey.

Isla mutfak adasındaki tabureye oturmuş, telefonunda geziniyor ve annesinin sorularından kaçmaya çalışıyordu.

'Her şeyin yolunda olduğuna *emin* misin, tatlım? Antrenmandan eve geldiğinden beri çok sessizsin. Havuzda her şey yolunda mıydı?'

Isla gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum.

Andrew'la arabada yaşadıkları olayın üzerinden neredeyse üç saat geçmişti ve o zamandan beri çok az şey düşünmüştü: Andrew'un ona nasıl baktığını, parmaklarının teninde nasıl gezindiğini hatırlıyordu. Bu konuda kimseye bir şey söylememişti: ne antrenmandan sonra Callum'la konuştuğunda ona, ne annesine, ne de arkadaşlarından herhangi birine. Bunu neden bir sır olarak sakladığını ifade edemiyordu: sadece olanları paylaşamayacağını hissettiğini biliyordu.

'Bir şeyler yemek istemediğine emin misin? Buzdolabında biraz suşi var. Ya da hoşunuza giden bir şey varsa sipariş verebilirsiniz.

"Bu hiç adil değil. Hafta içi bir gece dışarıdan yemek yememe asla izin verilmez. Clio mutfak kapısında belirdi, kaşlarını çattı ve mutfağı geçerek buzdolabına doğru yürüdü.

Anneleri iç çekti. "Bu doğru değil. Ben yemek hazırladığımda bile sürekli sipariş veriyorsunuz.

Ne olmuş yani? Bu akşam yemek hazırladın ve hâlâ Isla'nın sipariş verebileceğini söylüyorsun. Ama neden şaşırdım ki? Isla için her zaman bir kural vardır, benim içinse başka bir kural. Clio buzdolabının kapağını açtı. "Bir kutu San Pellegrino içebilir miyim yoksa hepsi Isla için mi?"

"Clee . . ." Isla annelerine baktı, gözlerinin kenarlarındaki çizgileri fark etti.

"Ne? Clio ona ters ters baktı.

"Sadece sakın ol, tamam mı?"

"Sakinim. Sadece *bir kez* olsun burada ayrıcalıklı muamele görmesen iyi olurdu'.

"Clio, *yeter*. Kes şunu, lütfen. Annelerinin sesi yorgunluktan kanıyordu.

"Sürpriz, sürpriz. Tek yaptığım işlerin ne kadar adaletsiz olduğuna dikkat çekmek ve bir şekilde hatalı olan ben oluyorum. Her zamanki gibi. Clio döndü ve kapıyı arkasından çarparak mutfaktan hışımla çıktı.

Isla'nın telefonundan bir bildirim geldi. Kaydırarak açtığı anda Andrew'dan bir WhatsApp mesajı buldu, Andrew'un ona gönderdiği ilk yalnız mesajdı bu. İkisi de annesinin ve Nicole'ün çeşitli buluşmalar için planlar yaptığı ortak aile başlığında yer alıyordu ama Andrew daha önce ona hiç yalnız mesaj atmamıştı.

Selam. Daha önce sohbet etmek harikaydı. Ne zaman yardıma ihtiyacınız olursa, nerede olduğumu biliyorsunuz. Gelecekteki bir Olimpiyatçıyı desteklemek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. 😊 x

Isla mesajı okudu ve sonra tekrar okudu, düşünceler kafasında öne çıkmak için itişip kakışıyordu; beyninin bir kısmı ona sadece nazik davrandığını, muhtemelen onun için üzüldüğünü, sadece babasının ölümünün geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştığını söylüyordu. Ama beyninin bir başka parçası, adamın ona bakışını, elinin boynundaki hissini unutmamasına izin vermiyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Isla ekranını kapatmak için çabaladı, telefonundan başını kaldırdı. "İyiyim. Sadece Callum. Yalan dilinden döküldü. Isla ona en son ne zaman en küçük bir yalan bile söylediğini hatırlamıyordu.

Annesi. İçinden bir ses hemen geri almasını, annesine Andrew'un mesajını göstermesini ve neler olduğunu anlatmasını söylüyordu. Ama bir şey -ne olduğunu bilmiyordu- onu durdurdu.

Annesinin çenesinin gerilmesini izledi, Callum'un adı geçtiğinde Pavlovvari bir tepki vermişti.

'Aslında, sanırım yatmaya gideceğim. Antrenmandan sonra darmadağın oldum ve yarın erken kalkacağım.

Ayağa kalkıp annesine iyi geceler öpücüğü veren Isla, mutfaktan çıkıp iki kat merdiven çıkarak yatak odasına yöneldi ve bu akşam kabullenemediği önemli bir şey olduğu hissini görmezden gelmeye çalıştı.

Alçak bulutlardan hafif çiseleyen yağmur yağıyordu. Isla kapüşonunu başına kadar çekti. Beklediği küçük çıkmaz sokakta sağa sola bakındı, okuldan yarım mil uzaktaydı, henüz yaklaşan birine dair bir işaret yoktu. Saati kontrol etmek için telefonunu çıkardığında, hâlâ birkaç dakika erken olduğunu gördü. Okuldan aceleyle çıkmış, Callum ve Meera'ya acele etmesi gerektiğine dair bahaneler uydurmuştu. Kendine bunların bahane olduğunu söylemişti ama aslında ne olduklarını biliyordu: yalan.

Şemsiyesini açarken yağmurun mu yoksa sinirlerinin mi onu titrettiğinden emin değildi. Son yetmiş iki saattir, anlaşma yapıldığından beri, Isla tereddüt etmekten kendini alamamıştı; aptallık ettiğinden, hata yaptığından, pişman olabileceğinden endişe ediyordu. Ama ne zaman iptal etmenin eşiğine gelse, başka bir mesaj geliyor ve korkuları buharlaşıyor gibiydi.

Yaklaşan bir araba başını çevirmesine neden oldu ve tanıdık siyah Model X'in kaldırırma yanaştığını görünce midesi bulandı. Isla kapıyı açtı ve içeri tırmandı.

"Sen geldin. Andrew gülümsedi, yüz ifadesi Isla'nın endişesinin aksine sakin ve rahattı ve Isla cevap olarak sadece başını sallayabildi

emniyet kemerini baēladı. "Çok sevindim. Bütün gün seni görmeyi dört gözle bekliyordum. İyi misin?"

Bu çok kolay bir soruydu ama Isla'ya göre açık bir cevabı yoktu: sadece herhangi bir tekil kutuya sığmayı reddeden bir duygu karmaşası. Beyninin bir kısmı ona bir hata yaptığını, üzgün olduğunu, eve gidip ödevine devam edeceğini söylemesini istedi. Ama sonra son üç hafta boyunca aralarındaki tüm mesajları düşündü: onları almanın, göndermenin ne kadar sarhoş edici olduğunu, Andrew ile iletişiminin başına gelen en heyecan verici şey olduğunu hissettiği anlar olduğunu.

Kelimeleri bir araya getirecek gücü hâlâ bulamıyordu, bu yüzden yine başını sallamakla yetindi ve Andrew'un arabayı vitese takıp yarım saat uzaklıktaki bir bara doğru yola çıkmasını izledi.

Arabayı sürerlerken Andrew iş yerindeki bir meslektaşıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başladı; Isla'yı hem yetişkin gibi hissettiren hem de aynı zamanda yetişkin kılığına girmiş, bedenine uyup uymadığından emin olamadan deniyormuş gibi hissettiren türden bir hikâye. Isla'nın düşünceleri son birkaç haftanın olayları üzerinde dolaştı, onu burada, hayatı boyunca tanıdığı bir adamın arabasında, bir parçası henüz kabul etmek istemese de bir randevu olduğunu bildiği bir şeye başlamasına yol açan iletişim dizisi.

Üç hafta önceki o ilk mesajı ve ertesi sabah gelen ikinci mesajı düşündü; daha yataktan kalkmadan onu güldüren bir yüzme caps'i. Hemen ardından gönderdiği dalış memini ve o gün boyunca birbirlerine art arda gönderdikleri gifleri düşündü.

Mesajlaşmalarının nasıl daha kişisel sorulara dönüştüğünü, Andrew'un ona okul, eğitim ve daha genel olarak hayat hakkında - umutları, hırsları, korkuları ve endişeleri hakkında - neler sorduğunu düşündü. İşle ilgili, dünyanın durumuyla ilgili, hayatının durağanlığıyla ilgili kendi hayal kırıklıklarını nasıl paylaştığını ve bazen her şeyi sarsmayı, her şeyi bozmayı, tüm parçaları havaya fırlatıp nereye düştüklerini görmeyi nasıl düşündüğünü. Callum'la olan etkileşimlerinden çok farklıydı.

uzun WhatsApp sohbetlerine hevesliydi. Callum'la sohbetleri genellikle okul ve ev ödevleri, üniversite başvuruları ve sınıf arkadaşlarıyla ilgili dedikodular üzerine yoğunlaşıyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu; Callum'la konuşmayı her zaman sevmişti. Ama bu konuşmalar, Andrew'la o l a n etkileşimlerinin yanında nedense küçük kalıyordu. Küçük ve daha az önemliydi.

Birkaç gün içinde Isla kendini Andrew'un bir sonraki mesajını endişeyle beklerken buldu, gelmesini diliyor, telefonunun yanlış ellere geçmesi durumunda kolayca tespit edilememesi için konuyu taşıdığı kilitli sohbetlerde yeni bir mesaj görüldüğünde bir adrenalin sarsıntısı yaşıyordu. Beyninin bir kısmı ona bu hareketin tek başına önemli olduğunu, arkadaşlıklarının gizli doğasını ortaya çıkarması gerektiğini söylüyordu; ama bir diğer pervasız kısmı bunu kararlılıkla görmezden geldi. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde iletişim kurmamıştı. Hiçbir yetişkin ona bu şekilde eşit davranmamış, kendi hayatları hakkında bu kadar çok şeyi, bu kadar içtenlikle paylaşmamıştı. Isla'nın babası öldüğünden beri annesi duygusal ve psikolojik olarak ona güveniyordu ama bu Isla'nın kendini eşit hissetmesini, bir yetişkin gibi hissetmesini sağlamıyordu. Çoğu zaman hiç istemediği bir sorumluluk verilmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ve sonra, üç gece önce, her şeyi değiştiren mesaj gelmişti. Derinlerde bir yerlerde olduğunu bildiği ama o zamana kadar kasıtlı olarak görmezden gelmeyi seçtiği şeyi açığa çıkaran mesaj.

Isla, biraz ileri gitmek üzereyim ve umarım pişman olacak kadar yaşamam. Seni düşünmeden duramıyorum. Neredeyse her zaman seni düşünüyorum. Buradaki sohbetlerimizi seviyorum. Komiksin, zekisin ve yaşının ötesinde bilgesin ve beni çok uzun zamandır anlaşıldığımı hissetmediğim bir şekilde anlıyorsun. WhatsApp sohbetlerimiz günümün en önemli anları. Sanırım - yanılmıyorsam - sen de aynı şekilde hissediyor olabilirsin. Sanırım ikimiz de bunun başlangıçtaki halinin ötesine geçtiğini biliyoruz. Tek bildiğim

Seninle konuşmayı seviyorum ve bitmesini istemiyorum. Yüz yüze konuşmak için buluşmaya hazır mısın? Seni görmeyi çok isterim. A xx

Isla mesajı okumuş, kalbi küt küt atmış, sayısız kez tekrar okumuş, bariz olanın dışında herhangi bir olası yorum olup olmadığını çözmeye çalışmıştı. Neredeyse bir saat boyunca düşünmüş, endişelenmiş, sayısız artı ve eksiye tartmıştı.

Sonra Andrew'dan ikinci bir mesaj daha geldi.

Umarım çalışıyorsunuzdur ya da eğitimdesinizdir ve cevap vermemenizin nedeni budur, sizi korkuttuğumdan değil. Eğer haddimi aştıysam özür dilerim - bir çizgi çekelim, hiç olmamış gibi davranalım ve yolumuza devam edelim. Seninle konuşmayı gerçekten çok seviyorum ve buluşup bunu yüz yüze yapmak harika olurdu. A x

Kendisine bir saniye bile şüphe duyacak zaman tanımadan bir cevap yazdı ve gönder düğmesine basmadan önce sadece bir kez okudu.

Beni korkutmadın. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum, ama buluşup konuşmak kesinlikle iyi olurdu. Ben x

Bu değişim sadece üç gün önce gerçekleşmişti ama yine de şimdiden başka bir ömür gibi geliyordu.

"İşte geldik. Andrew arabayı dar, kırsal bir sokaktaki bir barın otoparkına çekti. "Her şey yolunda mı?

Isla başını salladı, boğazı kurumuştı, son yarım saattir Andrew'un sorularına dikkatinin çok az bir kısmıyla cevap verdiğinin farkındaydı.

"Bir saniye bekle." Andrew arabanın arkasına uzandı, ceketinin cebinden bir Tiffany kutusu çıkardı ve Isla'ya uzattı. 'Sadece küçük bir

Bir şeyler. Umarım beğenirsiniz.'

İsla, sanki otomatik pilota bağlanmış gibi, kadının kutuyu almak için uzanan elini izledi. İçinde gümüş bir zincir üzerinde bir sonsuzluk kolyesi vardı.

"Umarım klişe bir şey değildir ama bunu gördüm ve aklıma sen geldin. Bana dünyanın sonsuz olasılıklarla dolu olduğunu hissettiriyorsun. İşte, izin ver.'" Kutuyu ondan alarak kolyeyi aldı ve şaşırtıcı bir beceriyle zincirini çözdü. "Saçını yukarı kaldırmak ister misin?

İsla itaat etti, uzun sarı saçlarını parmaklarına doladı ve geçici bir topuz yaptı.

Kollarını kaldıran Andrew zinciri yerine bağladı.

İsla, adamın parmakları ensesinde gezinirken, nefesi köprücük kemiğini sıyrıp geçerken, adamın sıcaklığı teninde gezinirken, bunun 'küçük bir şey' olmadığının farkında olarak hareketsiz oturdu. Bu anlam yüklü bir hediye idi.

Adam ondan uzaklaşırken gözleri yüzüne sabitlendi ve İsla istese de gözlerini kaçıramayacağını fark etti.

Sonra öne doğru eğildi, yüzü dudakları birbirine değene kadar yaklaştı, öpüşüyorlardı ve bu hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi. Aklından binlerce farklı düşünce geçiyordu; bu yanıltıcı, tuhaftı, adam çok yaşlıydı, kendisi çok gençti, zaten bir erkek arkadaşı vardı, Callum'u aldatmak istemiyordu, annesi dehşete düşecekti. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordu, bir arabanın içinde, annesinin en yakın arkadaşının kocasını, hayatı boyunca tanıdığı bir adamı öpüyordu. Ve yine de... her bir düşünce beyninden geçerken bile, ne kadar heyecan verici, ne kadar heyecan verici hissettiğiyle, Andrew'un yaptığı şeyi yapmaya devam etmesini ne kadar istediğiyle eşleşmiyorlardı.

Geri çekildi, bir elini yanağına götürdü. "İyi misin?

Başıyla onayladı. Hâlâ Andrew'un dudaklarının kendi dudaklarına değdiğini hissedebiliyor, hâlâ onun tadını alabiliyordu; Callum'u öptüğü zamankinden çok farklı bir histi bu. "Ben iyiyim. Sesi onu şaşırtmıştı, hissettiğinden daha sakindi.

Andrew onu tekrar, nazikçe dudaklarından öptü. 'Bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi anlatamam. Sen çok güzelsin.

Parmakları elinin arkasını okşadı ve Isla ciğerlerinin ihtiyacı olan tüm havayı tutacak kapasiteye sahip olmadığını hissetti.

"İçeri girip bir şeyler içelim mi? Seni bütün akşam otoparkta tutamam.'

Isla arabadan inip kapıyı kapatırken, Andrew ona doğru yürüdü, elini tuttu, parmaklarını **onunkilerle** birleştirdi ve Isla o anda hayatının iki farklı parçaya bölündüğünün farkındaydı: okulun, ailenin, arkadaşların, Callum'un güvenliği; ve sonra bu, henüz tanımlayamadığı, anlayamadığı bir şey. Hem heyecan verici hem de tehlikeli hissettiren bir şey; hem özlemini duyduğu hem de korktuğu bir şey. Beyninin bir parçası ona daha fazla ilerlemeden durmasını söylerken, bacakları yine de bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam ediyor, annesinin en yakın arkadaşının kocasını - çocukluk arkadaşının babasını - şimdiye kadar yaptığı en pervasız şeye doğru takip ediyordu.

MEVCUT

Nicole

Nicole'un kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor.

Odanın diğer ucunda, Andrew yatağının kenarında oturmuş, affedilmeyi bekleyen zavallı bir köpek yavrusu gibi ona bakmaktadır. Ancak Nicole onu affedemez, ona bakmaya bile tahammül edemez; o herkesten çok güvenmesi gereken kişidir ve yine de en korkunç ihaneti yapmıştır.

Özür dilerim Nicole. Daha kaç kere söyleyebilirim bilmiyorum.

O.

"Söylemeyi kes o zaman. Kelimeler dudaklarından döküldü.

Göz ucuyla Andrew'un ona baktığını hissediyor.

Başını ellerinin arasına almadan önce, ondan veremeyeceği bir şey isteyerek ona doğru çekingen bir şekilde yaklaşıyor.

Bütün gece boyunca aynı konuşmayı tekrarladılar: aynı özürler, aynı af dilemeler, aynı acınası mazeret bulma çabaları. Ama ortada bir mazeret yok. Gerekçe yok. Davranışları için makul bir savunma yok.

Nicole'ün, mezarlığın dışında direksiyonun başında kambur kambur oturan Andrew'un gözyaşı lekeli yanaklarına bakıp, ona söylemek üzere olduğu şeyden şüphelenmesinin üzerinden yirmi dört saatten az bir zaman geçmiştir; sanki acısı, anlatıdaki bu iğrenç dönüşü anlaması için onu zorlayan bir Yunan korosu gibidir. Yirmi dört saatten az bir süre geçmesine rağmen Nicole hayatlarının farklı bir eksene oturduğunu, statükonun herhangi bir benzerini geri getirmenin hiçbir yolu olmadığını anlamıştır. Bildiklerini unutamaz. Adamın yaptıklarından zarar görmemiş olamaz. Onun eylemlerinin ailelerinin güvenliğini ve emniyetini zedelediğini iddia edemez.

Bileğindeki Garmin titriyor ve gözleri ekrana kayıyor. Saatin sadece sabah sekiz olduğuna, günün daha yeni başladığına bir an inanamıyor. Dün gece hiç uyumayı başaramamış, saatin amansızca gece ikiden üçe ve oradan da şafağa doğru ilerleyişini izlemişti. Yatakta tek başına uyanık yatmış, Andrew'u boş odaya sürgün etmiş, Andrew'un kendisine söylediklerinden sonra onunla aynı yorganın altında uyumaya, aynı mahrem havayı solumaya istekli olacağını bir an için bile olsa hayal etmesine şaşmıştı.

Şimdi hatırladığında, dünkü cenaze töreninin geri kalanına nasıl dayandıklarını, Andrew'la birlikte evliliklerinin patlamadığına herkesi ikna etmeyi nasıl başardıklarını anlamıyor. Abby ile konuşmayı - onu desteklemeyi, teselli etmeyi, onunla birlikte yas tutmayı - tüm bildiklerine rağmen, aynı birkaç kelime kafasının içinde dönüp dururken nasıl başardı? *Özür dilerim, ailemin sana yaptıkları için çok çok özür dilerim.*

'Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim? Daha iyi hale getirmek istiyorum. Andrew'un sesi sessizliği yarıyor.

"Bunu daha iyi hale getirmenin bir yolu yok. Alay Nicole'ün sesini keser. "Ne yapacağımızı sanıyorsun? Maldivler'e gidip ikinci bir balayı mı yaşayacağız, romantizmimizi yeniden mi alevlendireceğiz?"

"Yani ne demek istiyorsun? Bir karar hatası yüzünden on dokuz yıllık evliliğinden vazgeçecek misin?"

"Karar hatası mı? En iyi arkadaşımızın kızı olan on yedi yaşındaki bir kızla yatıyorsun ve sen buna muhakeme hatası mı diyorsun? Tanrım, Andrew, bu sadece iğrenç değil, ahlaksızca. Tanrı aşkına, daha rıza yaşını bile doldurmadı. Isla'dan bahsediyoruz. Onu çocukluğundan beri tanıyorsun, bebekliğinden beri. Yaptığın şeyin ne kadar içler acısı olduğunu gerçekten anlamıyor musun? Bu resmen taciz.'

'Sesini alçalt. Çocuklar seni duyacak.'

Çocuklar. Nicole'ün kalbi onları düşününce, Andrew'un yaptıklarının hayatlarını kendisinin bile anlayamayacağı şekilde nasıl altüst ettiğini düşününce tekliyor.

Yatağında uyuyan Jack'i düşünür. On beş yaşında, çocukluk ve yetişkinlik arasındaki o garip hinterlandda, sancılar içinde

Ergenlik çağında olmasına rağmen pek çok açıdan hala çok genç: başarısız tıraş girişimleri, yüzü bir erkek grubunun en genç üyesine benziyor, ergenlik öncesi kızların cinsel bir tehdit oluşturmadığı için akın ettiği kişi. Jack'in son iki haftada yaşanan olaylardan önce bile son zamanlarda ne kadar çok şeyle mücadele etmek zorunda kaldığını düşünüyor; Jack'in asla kaçamayacağı bir etiket gibi hissettiği DEHB teşhisini yönetmek için bir psikologla yaptığı haftalık seansları.

Nathaniel'i, onun Isla'ya olan aşkını, babasının onunla yattığını öğrenirse nasıl yıkılacağını düşünür. Sita'nın dün sabah mezarlığın bahçesinde ona söylediği sözleri hatırlar: *Sadece Nathaniel son zamanlarda biraz donup kalmış gibi görünüyor.*

Aklına Isla'nın Nathaniel'i belki de Andrew'la olan ilişkisinin gizliliğini korumak için uzak tutmak istediği için dışladığı düşüncesi gelir. Belki de oğlunun sosyal olarak izole edilmesinin nedeni tamamen kocasının bencil, ahlaksız, yıkıcı davranışlarıdır.

"Nathaniel biliyor mu?"

Andrew ona bakar, alnı büzülmüştür. "Ne?" "Sen ve Isla hakkında. Nathaniel biliyor mu?"

Andrew kaşlarını çatır, başını sallar. "Tabii ki hayır. Gerçekten çok dikkatliydim.

Nicole rahatlamış mı yoksa midesi bulanmış mı hissetmesi gerektiğini bilememektedir. Andrew'un kendisini, oğullarını ve en iyi arkadaşını kandırmak için karmaşık bir yalan ağı oluşturduğu düşüncesi, her şeyin alt üst olduğu paralel bir dünyaya adım atmak gibidir.

Kendi aptallığı için kendini azarlıyor. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmediği, tahmin edemediği için. Kocasının sahtekârlığını fark edemediği için. Andrew'un mesafeli davrandığını hissettiği tüm o küçük, önemsiz görünen anları uzun bir evliliğin gelgitlerinden başka bir şey olarak görmüyordu. Kollarını ona sardığı onca zaman sadece vücudunun katılaştığını, platonik bir omuz okşaması ve yorgunluk açıklamasıyla yatıştırıldığını gördü. Konuştuğu ve onun kendisini gerçekten dinlemediğini bildiği onca zaman. Haftalar, aylar geçmiş olması gerektiğini fark eder.

Andrew hem onunla hem de Isla ile aynı anda yatarken. Bu fikir mide bulandırıcı.

Isla'nın ölümünden kısa bir süre önce Andrew'un ani önerisini hatırlıyor, belki de ev değiştirmeyi, mahalle değiştirmeyi düşünmeleri gerektiğini söylemişti. Nehrin kuzeyine - belki Islington'a ya da Hampstead'e - taşınma olasılığından söz etmişti; ani değişiklik hevesi ateşli ve yoğun. Hatta bazı emlakçılarla temasa geçmiş, ona birkaç evin detaylarını göstermiş, ona şimdi, çocukların eğitiminin bu noktasında taşınmalarının mümkün olmadığını açıklamasına rağmen. O zamanlar bunun Andrew'un genel huzursuzluğunun bir başka belirtisi olduğunu düşünmüştü: her zaman satın alacak yeni bir şey, edinecek başka bir şey, deneyecek farklı bir şey arıyordu. Ancak şimdi bunun tamamen başka bir nedeni olduğundan şüphelenmektedir: onları Abby ve Isla'dan uzaklaştırmak, tespit edilme olasılığını sınırlamak, içler acısı ihanetlerinin gerçekleştiği sahneden uzaklaştırmak.

Tekil olarak görmeyi, münferit olaylar olarak ele almayı seçtiği pek çok kısacık an. Onları toplu olarak görememek, kümülatif etkilerini görmezden gelmek, olası anlamlarını gözden kaçırmak.

Kasıtlı körlük. Acınası saflık. Yanlış güven. Sahip olduğu tek açıklama bunlar. Ve şimdi, aptallığının keskin hissi ona neredeyse Andrew'un ihaneti kadar acı veriyor.

Nicole, lütfen. Anlamaya çalış. Aptalca ve mantıksızdı, biliyorum. Sadece bir anlık delilikti.'

Nicole şaşkınlıkla ona bakar. "Bir anlık delilik mi? *Dört ay* süren bir delilik anı. *Sakin* yaptığın şeyi küçümsemeye kalkma.

Andrew'un çenesini sıkıldığını görür, Isla'yla olan ilişkisinin uzunluğunu itiraf ettiği için duyduğu pişmanlığı algılar, geçen Nisan'da, Nicole hiç şüphesiz ailece Zermatt'a yapacakları kayak gezisi için iç çamaşırlarını hazırlarken başladığını ve yedi hafta önce, Isla öldürülmeden sadece beş hafta önce sona erdiğini söyler.

Şu anda bile Nicole'un onun doğruyu söyleyip söylemediğini bilmesinin bir yolu yok. Isla'nın ölümü sırasında hala devam edip etmediğini ya da iddia ettiğinden çok önce başlayıp başlamadığını bilmenin bir yolu yok.

"Küçümsemeye çalışmıyorum. Ama bence kafanızda bir imaj var ve bu böyle olmadı. Önceden planlanmış bir şey değildi. Sadece oldu.'

Nicole'ün midesinde öfke kaynıyor. 'Kızınız olacak kadar genç bir kızla yatmaya başlamanız *öylece gerçekleşmez*. Dört ay boyunca onunla yatmaya devam etmen de *tesadüf* değil. Bunun olmasını sen *seçtin*. Bir *seçimin* vardı, Andrew. En iyi arkadaşımızın kızını, bir çocuğu - bana öyle bakma, o bir *çocuktu* - doğduğundan beri tanıdığın bir çocuğu avlayıp avlamama konusunda bir seçimin vardı. Bunu ikinci kez, üçüncü kez, kim bilir kaç kez yapıp yapmama konusunda bir seçeneğiniz vardı. Bunu düşünmek - kocasının Isla ile kaç kez yatmış olabileceği - bir an için dengesini bozuyor. "Bu bir kaza değildi Andrew. Isla ile kazara cinsel ilişkiye girmedin. Bunu yapmayı *sen seçtin*. Bu yüzden *sakın* bunun sorumluluğunu inkâr etmeye kalkma.

Ona ters ters bakıyor, onun kendine tanıdığı yersiz gerekçelere boyun eğmeyi reddediyor.

"Yani ne diyorsun? Taşınmamı mı istiyorsun?"

Kızgınlık Nicole'ün boğazını pençeler. 'Tabii ki taşınamazsın. Aptal olma.

Adam kafası karışmış bir şekilde ona göz kırptıyor ve kadın bunu ona açıklamak zorunda kaldığına inanamıyor. 'Eğer taşınırsan, insanlar soru soracak. Nedenini bilmek isteyeceklerdir. Onlara gerçeği söylemek konusunda benden daha istekli olduğunu sanmıyorum.

Korku Andrew'un yüzünden bir gölge gibi geçer ve Nicole bir an için -en azından birkaç saniyeliğine- neden olduğu hasarın küçük bir kısmını anlamış gibi görüldüğü için memnuniyet duyar.

'Peki ne yapmak istiyorsunuz? Ne olmasını istiyorsun?

Nicole, son yirmi yıldır güçlü, kararlı ve amaçlı olduğuna inandığı adamın kederli yüzünü inceliyor. Ona duyduğu saygının bir buzuldan eriyen su gibi kendisinden uzaklaştığının farkındadır. "Dürüstçe mi? Ne yapacağın umurumda değil. Sadece eşyalarını boş odaya taşı. Seni burada istemiyorum.

Andrew ayağa kalkıp kendine acıyan bir ifadeyle ona dönmeden önce bir an tereddüt eder. "Çocuklara ne diyeceğiz?"

"Ne hakkında?"

"Neden boş odada uyuduğum hakkında."

Nicole birkaç saniye cevap vermez, onun ikiyüzlülüğünü gizlemek için almak zorunda kalacakları tüm kararlardan - tüm yalanlardan - kendisini sorumlu tutmasına hayret eder. "Bilmiyorum. Ama aldatma senin uzmanlık alanın gibi görünüyor, bu yüzden eminim bir şeyler bulacaksın."

Sanki haksızlığa uğrayan taraf kendisiymiş gibi başını sallamadan önce bir süre ona bakıyor ve yanından geçerek yatak odasının kapısına doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz hava almam lazım."

Nicole'ün dudaklarından kelimeler dökülmeye başladığında eli çoktan kapıyı açmıştı. 'Umarım ailemize verdiğin zararı hiçbir zaman tam olarak anlamak zorunda kalmazsın. Çocuklarımıza. Umarım senin iyiliğin için - hepimizin iyiliği için - bunu hiçbir zaman gerçekten anlamak zorunda kalmazsın. Jack'i, Nathaniel'i, Andrew'un eylemlerinin olası tüm sonuçlarını düşünür. Ama bu düşünceler çok hantal, çok baskın geliyor ve onları bir vitrindeki metal ızgara gibi kapatmak zorunda kalıyor.

Andrew yatak odasından çıkmadan önce cevap vermez ve kadın onun merdivenlerden inen ayaklarının sesini, en azından şimdilik gittiğini söyleyen ön kapının sessiz tıkırtısını dinler.

Ciğerlerinde biriken gerginliği dışarı atarak kendini pencerenin altındaki kanepeye bırakıyor ve dakikaların sessizlik içinde geçip gitmesine izin veriyor.

Yatak odasının kapısı tekrar açılır ve Jack çıplak ayakları, boxer şortu ve tişörtüyle sanki içeri girmek için izin bekliyormuş gibi kapıda durur. Yüzü solgun, yanağında son tıraş denemesinin sonucu olan iki kırmızı çentik var.

"Yeni mi uyandın? Nicole sesini sakın tutmaya çalışır."

Odaya girerken gözlerini ovuşturarak başını sallıyor. Yanına oturarak kolunu kendisine dolamasına izin verir. Bu alışılmadık bir şey,

Sabahın erken saatlerindeki bu şefkatle onun konuşmasını bekler, aklından geçenleri söylemesi için ona alan tanır.

"Babamla ne hakkında tartışıyordunuz?

Tereddüt ediyor, ona bir şey olmadığını söylemek, halının altına süpürmek için diz çökmüş bir tepkiyi bastırıyor. "Şu anda ikimiz de oldukça gerginiz, olan biten her şey yüzünden. Kısmi açıklama aralarında havada asılı kalıyor ve detaylandırmak istemiyor.

Jack başını Nicole'ün omzundan kaldırır ve Nicole onun yüz ifadesinden bunu anlar: Nicole'ün hikâyesinin tamamını ifşa etmediğini anlamıştır ve Jack'in hayatlarını kolaylaştırmak için şimdilik bunu kabul edeceğine dair zımni bir anlaşma yapmıştır.

"Ben duş alacağım.

Tamam. Kahvaltıda krep ister misin?' Jack başını sallar. "Böyle iyiyim, teşekkürler.

Onun odadan çıkışını izler, söylenmesi gereken her şeyi söyleyecek kelimelere - cesarete - sahip olmayı diler. Bunun yerine, ikisinin de hazır olduğu bir zamanın geleceği umuduyla -inancıyla- yetinmek zorundadır.

Gözlerindeki susuzluğa karşı gözlerini kırıştırırken, çünkü cenaze töreninden sahneler zihninde canlandı. Abby, cenaze töreninde, sanki vücudu onu olanların büyüklüğünden koruyormuş gibi, şok içinde donup kalmıştı. Nathaniel, sanki görünmez bir bariyer çok yaklaşmasını engelliyormuş gibi, her grubun çevresinde, tek başına duruyordu. Jack, eve geldiklerinde sessiz ve tetikteydi. Nicole, Andrew'un ifşasıyla o kadar meşguldü ki, çocukların neler hissediyor olabileceğine tam olarak dikkat edemiyordu.

Ama bugün farklı. Bugün - ve bugünden itibaren - tüm enerjisini oğullarına odaklayacak. Gelecekte Andrew ile arasında ne olursa olsun, şu anda önemseydiği tek şey Nathaniel ve Jack'in iyiliği.

Abby

Abby kendini bir topun içine kıvrıyor, dizlerini göğsüne bastırıyor, kollarını inciklerine doluyor. Gözlerini sıkıca kapatarak derin derin nefes alıyor ve Isla'nın üç hafta önce başını koyduğu yastıktan kızının özünü almaya çalışıyor.

Abby'nin boğazındaki kaslar sanki görünmez eller boynuna dolanmış gibi daralıyor. Gırtlaktan gelen hıçkırıklar göğsünden yükselip dudaklarından dışarı çıkıyor. Sanki bir girdabın derinliklerine çekiliyormuş gibi kederine gömülüyor, su onu yutuyor, aşağı çekiyor. Karşı koymaya çalışmıyor.

Isla'nın yirmi gecedir yatılmayan çift kişilik yatağında ne kadar süre yattığının ya da gözlerinden sınırsız bir hazneden sızar gibi yaşlar akarken kaç dakika geçtiğinin farkında değildir. Keder içinde kaynıyor: yanıyor, için için yanıyor, onu içten dışa kavuruyor, her şeyin adaletsizliğine ağıt yakıyor. Ancak boğazı ağrıdığında ve vücudunun enerjisi tükendiğinde ağlaması nihayet durur.

Gözyaşlarını silerken bir an paniğe kapılır, yastığın nemini hisseder, belki de Isla'nın kokusunu yataktan azaltmış olabileceğinden korkar. Başını yastığa gömüp nefes alıyor, kızının kokusunu içine çekiyor ve bir rahatlama yaşıyor. Ancak bu duygunun ardından, her zaman böyle olmayacağının keskin bir şekilde farkına varır. Bir gün Isla'nın yatak odasına girecek ve Isla gitmiş olacak: onun kokusu dünyadan silinecek. Bu düşünce savunulamaz ve Abby bunu zihninin bir köşesine sürgün eder.

Gözleri Isla'nın yatağının başucundaki bitmemiş romana takılır, kitabın üçte ikisinde bir kitap ayracı vardır: Jane Austen'ın *Emma*'sı. Isla'nın artık asla bitiremeyeceği bir kitap. Asla öğrenemeyecek

Emma'nın Bay Knightley ile evlendiğini, Harriet'in Bay Martin ile mutluluğu bulduğunu, Frank Churchill'in sandıkları gibi biri olmadığını. Odaya baktığında, bir daha asla giyilmeyecek kıyafetleri, asla çalışılmayacak ders kitaplarını, bir daha asla makale ya da e-posta yazılmayacak dizüstü bilgisayarını görür.

Isla'nın artık hiç yaşayamayacağı koca bir yetişkin hayatı olduğunu düşünmek Abby için imkansız görünüyor. Onlarca yıllık öğrenme, aşk, iş, seyahat. Isla'nın geleceğinin bir parçası oldukları için asla gerçekleşmeyecek çok sayıda deneyim.

Gözlerini kapatan Abby'nin düşünceleri cevaplanamayan sorularla dolup taşıyor. Hiçbir zaman kaderci olmamış, kaderinizin çizildiği, önemli anların önceden belirlendiği fikrine asla katılmamıştı. Her zaman kendi yolunu çizdiğine inanan biri olmuştur. Yine de şimdi kendini, kızının ölümünden farkında olmadan etkilenecek tüm diğer hayatlar hakkında spekülasyon yaparken bulur. Isla'nın üniversitede asla arkadaş olamayacağı öğrenciler. Asla ders alamayacağı profesörler. Sabahın erken saatlerinde bir gece kulübünün dans pistinde sarhoşken asla öpemeyeceği erkekler. Isla iş için rekabet etmek üzere orada olmadığı için terfi alacak meslektaşları. Evlenmeyeceği adam. Abby, onun yerine kiminle evleneceğini ve nasıl bir hayat süreceğini merak ediyor. Mutlu olacak mı? Isla yaşasaydı ve onun yerine onunla evlenseydi olduğu kadar mutlu olacak mıydı?

Stuart'ı düşünür ve birkaç kısa, sapkın an için kocasının zamansız ölümünü kıskanır. Kırk bir yaşında felç geçirmiş olmasını, bu kedere katlanmak için hayatta olmamasını kıskanır. Kızlarını kaybetmenin akut, tarifsiz acısına katlanmak zorunda olmadığı için.

Kapının aniden çarpılması Abby'nin irkilmesine neden olur. Isla'nın yatağının yanındaki çalar saate bakınca saatin neredeyse öğleden sonra beş olduğunu görür. Kafası karışmış bir halde kolundaki saate bakar ve aynı, kafa karıştırıcı saatle karşılaşır. Bu kadar geç olması mümkün değildir. Clio'nun bu sabah okula gittiğini hatırlıyor, kızının yarısı yenmiş simidini ve bir bardak mango suyunu kaldırdığını hatırlıyor. Buraya, Isla'nın odasına geldiğini hatırlıyor, yatağa uzandığını hatırlıyor. Ama aradan geçen saatler bulanıktı. O

bütün gün burada olamazdı. Isla'nın yatak odasında, keder sisi içinde dokuz saat geçirmiş olamaz. Ama kayıp saatleri açıklayacak başka bir açıklama yok.

Ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor ve Abby bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak yanaklarındaki yaşları siliyor. Clio sahanlığa ulaştığında Abby yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade beliriyor.

"Selam, sevgilim. Günün nasıl geçti?"

Clio, kendi yatak odasını Isla'ninkinden ayıran koridordan ona şüpheyile bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Abby nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi odayı gözden geçiriyor. "Sadece birkaç şeyi hallediyorum. Zoraki gülümseme yanaklarını sızlatıyor.

Clio kapı aralığında dolanıyor, tırnağını çiğniyor, daha fazla şey söylenmesini bekliyor gibi görünüyor.

"Günün iyi geçti mi? Kelimeler Abby'nin boğazını tırmalıyor. Bu normallik girişimlerinde sapkın bir şey var, sanki sıradan hayata devam etmek Isla'ya ihanetmiş gibi.

Clio başını sallayarak Abby'nin bakışlarından kaçıyor.

"Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Meşgul olmak, Abby'nin yapması gereken şey bu. Herkes ona bunu söyleyip duruyor. Bu tavsiyelere uymakta başarısız olduğunun farkında.

Clio başını sallıyor. Abby onun yatak odasına gitmesini, gürültü önleyici kulaklıklarını takmasını, internette akılsızca videolar izlerken ev ödevini yapıyormuş gibi davranmasını bekliyor. Ama Clio hareket etmiyor. Isla'nın yatak odasının kapısında oyalanıyor ve Abby onun içeri girmek için bir davet mi beklediğini yoksa Isla hakkında konuşmak mı istediğini bilmiyor. Clio üç haftadır Abby'nin kederlerini paylaşma girişimlerine direnmektedir ve Abby onu en iyi nasıl teselli edeceğini bilememektedir.

"İyi misin?"

Clio omuz silkiyor. "Peki. Sadece sanat yarışmasının sonucunu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm.

Abby'nin kafasında bir şey çalkalanıyor ve sonra yerine oturuyor. Yıllık Collingswood Sanat Ödülü. Clio yaz tatilinin yarısını portfolyosunu hazırlamakla geçirdi: yağlıboya, karakalem, kalem ve mürekkeple yapılmış bir dizi otoportre.

Özür dilerim. Aklımdan çıkmış. Nasıl geçti?'

Kızı ona çıplak bir öfkeyle bakıyor. "Bu sabah sana tam anlamıyla hatırlattım.

"Biliyorum, özür dilerim. Bugün çok işim vardı. Kederinden kaybettiği dokuz saati düşünüyor, bunun nasıl olduğunu hala anlayamıyor.

Clio ona ters ters bakmaya devam eder. "Sorun değil. Yani, sırf öldü diye neden Isla'nın tüm ilginizin odağı olmamasını bekleyeyim ki?

Kelimeler aralarındaki havada patlar. Bir an için Abby konuşamaz, hareket edemez, nefes alamaz. Şiddet, artık yakılmış ve söndürülemeyen bir ateşin buharı gibi havada asılı kalır. Bir çizgi aşılmış, bir sınır geçilmiştir ve ikisi de bunun geri dönüşü olmadığını bilmektedir.

Abby cevap olarak herhangi bir kelime bulamadan Clio derin ve sinirli bir iç çeker, arkasını döner ve kapıyı arkasından çarparak yatak odasına girer.

Şok Abby'yi felç eder. Clio'nun sesinde daha önce hiç bu kadar zehir duymamıştı. Clio'nun öfkesinden, rekabetinden, adaletsizlik duygusundan hiç bu kadar yoğun bir sıcaklık hissetmemişti.

Abby'nin içinde bir şey açılır: korkunç bir başarısızlık uçurumu. Isla'yı hayal kırıklığına uğratmış, bir annenin tek a m a c ı n ı yerine getirememiştir: çocuğunu güvende, iyi ve zarardan uzak tutmak. Doğru düzeni sağlayamadı: kendi çocuğundan daha uzun yaşamamak. Ve Clio'yu anlamadığı bir şekilde yüzüstü bırakmıştır: Isla'nın her zaman olduğu gibi sevildiğini, değer verildiğini ve el üstünde tutulduğunu hissetmesine yardımcı olmak.

H e r iki kızını da hayal kırıklığına uğratmıştır ve suçluluk duygusu, zapt edilemez kederiyle birlikte içinde mayalanmaktadır.

Jenna

"İki hafta içinde görüşürüz. Bu arada bir sorun olursa beni ara. Ama gerçekten iyi gidiyorsun.

Jenna gülümseyerek dönüyor ve bakımını üstlendiği ailelerden birini ziyaret ettiği belediye apartmanının on ikinci katındaki dış yürüyüş yoluna doğru ilerliyor.

Kırık asansörün yanından geçip beton merdivenlerden aşağı inerken - duvarlar grafitilerle boyanmış, yerler gevrek paketleri, sigara izmaritleri ve boş bira kutularıyla dolu - telefonundaki takvimde öğleden sonraki diğer randevuları arıyor: yerel bir okulda bir çocuğun koruma planını görüşmek üzere bir çekirdek grup toplantısı ve ofiste yeni kalifiye olmuş bir sosyal hizmet uzmanıyla haftalık görüşmesi. Saate baktığında - neredeyse saat üç - gün bitmeden tamamlaması gereken bir yığın evrak işi olduğunu düşünüyor.

Hırpalanmış Vauxhall Corsa'sına binerken -kararlı bir şekilde çarpmadan kapanmayan kapıyı sertçe çekerek- telefonu çalar ve ekrandaki numarayı görünce endişelenir. Callum neredeyse on sekiz yaşında olabilir ama okulun telefon numarasını görmek hâlâ bir anlık sessiz bir endişeye neden oluyor.

"Alo?"

"Bayan James?"

"Evet, konuşuyorum.

"Ben Collingswood'dan Bay Marlowe. Biraz vaktiniz var mı acaba?"

Jenna bugün hâlâ yapması gerekenleri düşünür ama sorunun retorik olduğunu da bilir.

"Tabii ki.

Bay Marlowe konuşmaya başlamadan önce bir an tereddüt eder.

"Callum'un daha yeni haberdar olduğumuz bazı karmaşık kişisel geçmişi olduğu dikkatimizi çekti.

Jenna kendine bir süre izin verir. Neredeyse bir haftadır bu aramayı bekliyordu, ama şimdi burada olduğuna göre, bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi. İçten içe Callum'un okulunun onun gezintiye çıktığını öğreneceğini, Abby, Nicole ya da diğer ebeveynlerden birinin Collingswood'u bundan haberdar edeceğini biliyordu. Isla'nın cenazesinin üzerinden altı gün geçmiştir ve şimdi tek şaşırdığı şey, olayın bu kadar uzun sürede kendisine dönmüş olmasıdır.

"Ne demek istiyorsunuz?" Bay Marlowe, oğlunu on dört yaşındayken karıştığı bir olaydan dolayı kınamak istiyorsa, açık konuşmak zorunda kalacaktır.

"Callum'un polis müdahalesi gerektiren bir olaya karıştığını anlıyoruz.

Tüm bu örtmeceler. Callum'un okulundaki öğretmenler ve veliler hakkında katlanamadığı şeylerden biri de bu. Hiç kimse açık sözlü değil. Kimse zor ya da tartışmalı bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

"Bu çok uzun zaman önceydi. Sesindeki savunmacılığı duyabiliyor, keşke bunu engelleyebilseydi; keşke Collingswood'un tüm o gösterişli, kendinden emin ebeveynleri gibi, böyle bir durumu nasıl kontrol altına alacağını, bir sorun haline gelmeden önce nasıl etkisiz hale getireceğini öğrenseydi.

Bay Marlowe boğazını temizliyor. "Anladığım kadarıyla, Callum 10. sınıfa başlamadan hemen önceydi? Collingswood'a başvurmadan önce - nispeten konuşursak - o kadar da uzun değil?

Bu bir soru olarak ifade edilmiştir ama Jenna bunun bir kedi-fare oyunu olduğunun, kaçınılmaz olarak yakalanacağı bir oyun olduğunun farkındadır. "Evet, ama bu üç yıl önceydi.

Rahatsız edici bir duraklama daha oldu. "Eminim endişemizi takdir edersiniz. Okul Müdürü ile konuştum ve bu bilginin üçüncü bir taraftan şimdi öğrenmemiz yerine Callum'un başvuru sürecinde açıklanmasının daha iyi olacağını düşünüyoruz.

Jenna duyuyor ve ellipsis içinde Bay Marlowe'un kısa bu nadir dünyayı satır aralarını okuyacak kadar anlayabilir: *Öğrencilerimizin bu tür kirli davranışlara karışmasını istemiyoruz. Bu, okulun itibarını zedeler. Bilseydik bırakın burs vermeyi, oğlunuza asla bir yer vermezdik.*

Jenna'nın ağzındaki tüm nem buharlaşıyor. Callum bursunu kaybedemez. Collingswood'dan ayrılmaya zorlanamaz. Önceki okuluna dönmesi düşünülemez. Bunun olmasına izin vermeyecektir.

Çok üzgünüm Bay Marlowe. Nasıl göründüğünü anlayabiliyorum. Callum Collingswood'a başvurduğunda her şeyi geride bıraktığını düşündük. Hatalarından ders almış ve yoluna devam etmişti. Kadın mazeretin zayıflığını seziyor, Bay Marlowe'un hayal kırıklığını anlıyor. Ama o da biliyordur ki - onun da bilmesi gerektiği gibi - başvuru sürecinde Callum'un yasadışı davranışlarını ifşa etmiş olsaydı, Callum'un başvurusu hemen reddedilirdi.

"Dediğim gibi, keşke bize söyleseydiniz-

Biliyorum ve çok üzgünüm. Ne kadar özür dilersem azdır. Ama bu gerçekten Callum'un bir anlık aptallığıydı. Bu onun karakterine tamamen aykırıydı. Collingswood'u çok seviyor. Oraya gerçekten yerleşti ve mutlu. Onun için çok iyi oldu ve ona verilen tüm fırsatlar için gerçekten minnettarız. Sesindeki yalvaran tonu duyuyor, kendi hizmetkârlığından irkiliyor. Ama acı bir şekilde oyundaki güç dinamiğinin farkında, tüm kartları elinde tutanın okul olduğunu ve elinin boş olduğunu biliyor.

"Callum'un Collingswood'da başarılı olduğunu biliyoruz. Başaracağından hiç şüphemiz yoktu. Ancak Callum'un geçmişini bilseydik, bunun herkes tarafından bilinmesi halinde uygun şekilde desteklenmesini sağlayabilirdik. Şu anda kendimizi biraz geri planda buluyoruz.

Yine orada, Callum'un eğlence sürüşü geçmişini daha önce ortaya çıkarmadığı için uyarılıyor.

'Elbette, anlıyorum. Ve size kendim söylemediğim için gerçekten çok üzgünüm. Ben sadece Callum için en iyisini istiyorum, hepsi bu.

'Eminim hepimizin istediği de budur. Bunun Callum için çok zor bir durum olduğunun farkındayız ve elimizden gelen her şekilde ona destek olmak istiyoruz. Ancak şu anda bu konuyla ilgili özel hassasiyetler olduğunu takdir edeceğinizden eminim. Bir hafta kadar sonra görüşelim mi, bakalım ne durumdayız? Bu arada herhangi bir konuda konuşmak isterseniz bana bir e-posta atın, bir görüşme ayarlayalım.

Jenna, Callum'un hemen uzaklaştırılmadığı -ya da daha kötüsü okuldan atılmadığı- için o kadar minnettardır ki Bay Marlowe'a bol bol teşekkür eder, vedalaşırken rahat bir nefes alır ve görüşmeyi sonlandırır. Ancak Callum'un ince buz üzerinde kaydığını biliyor, bunun muhtemelen sadece geçici bir infaz ertelemesi olduğunu anlıyor. Callum'u beladan uzak tutmak, herhangi bir tartışma kokusundan uzak tutmak için elinden geleni y a p m a s ı zorunludur.

Tek istediği Callum'un hayatta adil bir şansa sahip olması. Kendisinin hiç sahip olmadığı şanslara. Collingswood'daki diğer tüm öğrencilerin sahip olduğu şanslar, çünkü aileleri ücretleri ödeyecek kadar zengindir.

Şimdi Callum'un önceki okulundaki tutumunu düşündüğünde - derslerin aksaması, disiplinsizlik, okul binasında uyuşturucu satıldığı ve alındığı açık bir sır - Callum'un oraya geri dönmek zorunda kalması mantıksız. Collingswood'a başladığından beri oğlundaki değişim dönüşüm niteliğinde. Kendinden daha emin, daha açık sözlü, düşüncelerinde, fikirlerinde ve duygularında daha güvenli. Kendine inanç duygusuyla daha donanımlı; Jenna'nın her zaman bildiği gibi zeki ve yetenekli olduğuna ve çok çalışırsa başarılı olma şansına sahip olduğuna dair gelişen bir farkındalık.

Saate baktığında, artık toplantısına geç kalacağını fark eder. Konumu Google Maps'e girerek, Bay Marlowe ile bir sonraki görüşmesi farklı bir yöne giderse kullanacağı tüm argümanları prova etmeye başlar. Callum'un severek geldiği okuldan dışlanmaması için yalvarmaktan öteye gitmeyen argümanlar: Jenna'nın çok iyi bildiği gibi, geleceğinin biletini elinde tutan bir okul.

Abby

Abby saatini kontrol etti. Üç buçuk. Clio'nun eve gelmesine yaklaşık bir saat var. Abby bugün kendi kendine, Clio'nun okuldan döndüğünde onu geçen Cuma olduğu gibi Isla'nın yatak odasında bulmayacağına söz veriyor. Bugün Abby mutfakta olacak ve çocukları okuldan eve döndüğünde ebeveynlerin yaptığı normal şeyleri yapacak. Abby'nin Collingswood Sanat Ödülü'nü unutmasından bu yana geçen üç gün içinde - en büyük ödüller genellikle altıncı sınıf öğrencilerine gitmesine rağmen Clio'nun ikinci olduğu bir yarışma - Clio somurtkan, öfkeli, içine kapanık - her zamankinden daha da fazla - ve Abby bunu telafi etmesi gerektiğini biliyor.

Bir saat. Isla'nın yatak odasında kalan tek şey bu, artık günlerinin çoğunu burada geçiriyor gibi görünüyor.

Isla'nın yıllar boyunca çektiği fotoğraflara bakma dürtüsü onu ele geçirir. Isla'nın telefonu vur-kaç olayında yok olmuştur, ancak tüm fotoğrafları bulutta yedeklenecektir. Kızının dizüstü bilgisayarının üç haftadan uzun süredir dokunulmadan durduğu Isla'nın masasına oturup kapağı kaldırır, Isla'nın kendisiyle paylaşmaktan her zaman mutluluk duyduğu şifreyi girer ve Isla'nın gülen yüzüyle karşılaşır: Geçen yaz Reading Festivali'nde çekilmiş, Isla'nın Meera ve Yasmin'in arasına sıkıştığı, kollarını birbirlerinin omuzlarına doladıkları, başlarının üzerinde meleklerin aydınlatıcı haleleri gibi güneşin parladığı duvar kağıdı fotoğrafı.

Keder Abby'nin göğsünü burkuyor. Isla için artık festivaller olmayacaktı: artık dans etmeyecek, arkadaşlarıyla uzun yaz geceleri geçirmeyecekti.

Fotoğraflar simgesine tıkladığında, fotoğrafların arasında geziniyor, günler, haftalar, aylar arasında geriye doğru kayıyor.

Bir zaman makinesine sahip: son birkaç yılın neredeyse her gününü belgeleyen fotoğraflar. Isla bir yarışmadan önce havuz kenarında duruyor, yüzücü bonesi uzun sarı saçlarını kısaltıyor, gözlükler alına takılı. Isla okulda, arkadaşlarıyla takılırken. Isla ölmeden iki yıl önce Snowdonia'ya yaptığı Gümüş Edinburgh Dükü gezisinde.

Birdenbire, kızının artık sürmediği coşkulu hayatın tüm bu görsel hatırlatıcıları bunaltıcıdır.

Fotoğraf galerisini kapatan Abby, Isla'nın katilinin hâlâ serbest olmasından dolayı yeniden öfke duymaya başlar. Isla'nın öldürülmesinin üzerinden üç hafta üç gün geçmiştir ve polis sürücüyü arama çalışmalarında hiçbir şey elde edememiştir: Isla'yı ölüme terk eden bir sürücü, bir ambulans çağırma zahmetine bile katlanmamıştır. Davadan sorumlu dedektifi her aradığında, dedektif ona ellerinden geleni yaptıklarını, kamera kayıtlarını incelediklerini, soruşturma yürüttüklerini söyler ama Abby buna inanmakta zorlanır. Her köşe başında, dükkânlarda, ofis binalarında güvenlik kameralarının olduğu günümüzde tek bir ipucu bile bulamamış olmaları ona anlaşılmaz geliyor. Fail yakalansa bile, karşılaşılabileceği en kötü şey hapis cezasıdır; bu da Abby'yi bekleyen ömür boyu keder cezasının yanında önemsiz kalır.

Isla'nın dizüstü bilgisayarına geri dönen Abby'nin gözleri Gmail simgesine takılır ve tereddüt ettiğini hisseder. Bu, haklı olarak hiçbir zaman erişemediği bir dünyaydı. Şu anda bile bir yanı bunun Isla'nın mahremiyetine bir saldırı olacağını düşünüyor. Ama içindeki bir şey kızıyla yeni bir bağ kurmayı, onu Isla'ya daha da yakınlaştıracak bir şey yapmayı arzuluyor.

Birkaç saniye boyunca eli trackpad'in üzerinde geziniyor, ne yapacağından emin değil. Sonra alüminyum tabana temas edişini izliyor, parmaklarının altındaki klik sesini hiss ediyor.

Gmail'i açtığında okunmamış doksan sekiz e-posta bulur. Gözleri onları tarar ve çoğunlukla önemsiz ya da genelgeler olduğunu görür: kıyafet satışları, konser promosyonları, yüzme derneklerinin haber bültenleri.

Zamanda geriye doğru ilerlerken tanıdık isimler belirmeye başlıyor: Yasmin, Meera, Kit, Jules. Isla'nın on bir yaşından beri, hatta bazı durumlarda daha uzun süredir tanıdığı arkadaşları. Abby mesajların hiçbirini açmaz, on yedi yaşındaki gençlerin özel yazışmalarına girmeye hiç niyeti yoktur.

Gezinti çubuğunda bir dizi isimlendirilmiş klasör görür: 'Okul', 'Yüzme', 'Üniversite Uygulamaları'. Üçüncü klasörü gördüğünde Abby nefesinin boğazında düğümlendiğini fark eder: Isla'nın gerçekleşmemiş geleceği önünde apaçık duruyordu.

Üniversite klasörünün altında, Abby'nin tanımadığı bir kısaltma olan 'WSE' etiketli başka bir klasör vardır. Merakına yenik düşer ve klasöre tıklar, isimsiz bir adresten gelen bir dizi e-posta görür, sadece rastgele harf ve rakamlardan oluşan bir koleksiyon: FSW23BS@gmail.com. E-postaların hiçbirinde bir konu başlığı yoktur ve Abby ne yaptığını düşünmeye vakit bulamadan listenin en başındaki e-postayı açar.

Gözleri içindekileri tararken kalp atışları hızlanmaya başlıyor.

E-postayı iki kez okuyor, kapatıyor, bir sonrakini açıyor, onu da okuyor. Kapatıp açarak, birbiri ardına gelen mesajları okuyor - bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha - her biri aynı temanın bir varyasyonu. Başı dönüyor, boğazındaki kaslar yeterli havanın geçmesi mümkün görünmeyene kadar daralıyor.

Çünkü her mesaj aynı anonim hesaptan geliyor.
Her mesaj aynı korkunç suçlamanın bir tekrarıdır.

Sen bir fahişesin, bunu biliyorsun, değil mi?

Bunun için sana para mı ödüyor? Bu yüzden mi haftalardır onu beceriyorsun? Yoksa gerçekten yaşının iki katı erkeklerle mi yatıyorsun?

Bunu sadece sen ona bir tabakta sunduğun için yaptığını biliyorsun. Aletini koyabileceği bir yerden başka bir şey değilsin. Sürtük.

Karısına söylememe ne dersin? Ya da annene? Ya da okuldaki herkese? Sence insanların tepkisi ne olur? O zaman Küçük Bayan Mükemmel olmazdın, değil mi?

Senden sıkılacak, bunu biliyorsun. Ve sonra yaşlı bir adamın onu becermesine izin veren trajik küçük bir sürtükten başka bir şey olmayacaksın.

Hiç utanman yok mu senin? Küçük, pis bir fahişeden başka bir şey olmadığın halde mükemmelmişsin gibi davranıyorsun.

Ne tür bir 17 yaşındaki kız, babası yaşındaki evli bir adama sakso çeker?

İğrenç mesajlar uzayıp gidiyor - bir düzine ya da daha fazla - ve Abby onları baş döndürücü bir iğrenme duygusuyla okuyor. Düşüncelerine tutunmaya çalışıyor ama bu havaya tutunmak gibi bir şey.

Birinin kızına neden böyle mesajlar gönderdiğini anlamıyor: böylesine iğrenç, tiksindirici mesajlar. Birinin neden böyle tuhaf iddialarda bulunduğunu anlamıyor. Isla öyle bir genç değildi.

Mesajları tekrar okur, gönderenin kimliğine dair herhangi bir ipucu bulmak için e-posta adresini inceler, ancak kafası bulanıktır, doğru düşünemez, eğer varsa şifreyi çözemez.

Bazı mesajların yanında bir yanıt oku olduğunu fark eder ve gönderenin e-posta adresine tıklar, kopyalar, Isla'nın gönderilmiş öğelerine gider ve adresi arama kutusuna yapıştırır.

Bir yanıt akışı belirir ve Abby en sonucusuyla başlar.

Bitti artık. Sana söyledim zaten. Şimdi beni yalnız bırak. Lütfen.

Abby'nin altında bir çukur açılmış gibi görünüyor ve ne kadar derin olduğunu, dibinde onu neyin beklediğini bilmeden içine yuvarlandığını hissediyor. Bir sonraki cevaba tıklıyor ve sonra bir sonrakine, her yeni mesajla zamanda geriye gidiyor, kalbi güm güm atıyor, elleri titriyor.

Bitti. Mutlu musun? Şimdi bana mesaj atmayı kes.

Lütfen kimseye söyleme. Lütfen. Düşündüğün gibi değil.

Lütfen bunu kendinize saklayın. Bunun olmasını istememiştik. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum.

Bana e-posta göndermeyi kes. Devam edersen polise

gideceğim. Ne düşünürsen düşün, her şeyi yanlış anladın.

Genç kadınlara küfürlü mesajlar göndermekten zevk alıyor musunuz?

<i>Kim vardır</i>	<i>Sen mi?</i>	<i>Sen Biliyorum</i>
<i>sadece</i>	<i>korkaklar</i>	<i>anonim mesajlar</i>
<i>göndermek?</i>		

Abby, beyni okuduklarını anlamlandırmaya çalışırken dudaklarından çıkan istemsiz bir çığlık duyuyor.

Bu mümkün değil. Mümkün değil. Isla asla böyle bir şey yapmazdı. Bu onun karakterinde yoktu.

Ve yine de ... kızının e-posta hesabından gelen yanıtlar, kendisine yöneltilen suçlamaları kabul etmekten başka bir şey değil. Yaşlı bir adamla ilişkisi olduğunu kabul ediyor. Evli bir adamla. Babası olacak yaşta bir adamla. Abby'nin ciğerlerini nefret doldurmadan hayal edemeyeceği bir adam.

Kim olabileceğini, Isla'nın onunla nerede tanışmış olabileceğini hayal etmeye çalışırken aklından düşünceler geçiyor. İster aracılığıyla olsun

Yüzme ya da okul - bir öğretmen değil elbette? Abby kendisini endişelendiren herhangi bir Collingswood çalışanını düşünmek için beynini zorluyor, aklına hiç kimse gelmiyor - ya da arkadaşlarıyla dışarı çıktığı bir akşam tanıştığı biri. Spekülasyonlar kafasında dönüp durmakta ve doğru düzgün düşünememektedir - uygun bir yüz, olası bir isim, gerçekçi bir şüpheli bulamamaktadır - varsayımlar onu delirtecekmiş gibi hissetmektedir.

E-postaların tarihlerini kontrol ettiğinde, ilkinin üç aydan kısa bir süre önce, sonuncusunun ise Isla'nın ölümünden sadece birkaç hafta önce gönderildiğini görür.

Bu e-postalara göre, Isla üç ay önce 'haftalardır' evli bir adamla yatıyordu. Yaz tatili başlamadan önce, Abby Isla'nın arkadaşlarıyla, okulla, yüzmeyle, yani on yedi yaşında normal bir kız olmakla meşgul olduğunu düşünürken.

Mide bulantısı boğazının arkasına doğru yükselir. Sanki daha önce binlerce kez izlediği bir filmi, bu kez anlatıda sapkın bir değişiklik ile izlemeye zorlanıyor gibidir. Kızına değişen bir prizmadan bakmaya zorlanıyor, onu farklı, kafa karıştırıcı bir ışıktaki tasvir ediyor.

Yine de birdenbire her şey anlam kazandı: Isla daha birkaç hafta önce Callum'a sırlılaşmış aşık görünürken onunla ilişkisini bitirmişti. O sırada Abby rahatlamış, Isla'nın aklını başına getirdiği için evrene sessizce teşekkür etmişti. Şimdi, çok geç de olsa, ne dilediğine dikkat etmesi gerektiğini anlıyordu. Isla'nın başka biriyle tanıştığı için Callum'la ilişkisini bitirmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ama tarihler uyuşuyordu ve tek mantıklı açıklama buydu. Isla Callum'la ilişkisini bitirmiş olmalıdır çünkü yırtıcı, evli bir adam - Abby'nin kimliğini ortaya çıkaracağı ve bunu yaptığında yaptıklarından sorumlu tutulmayacağı bir adam - bir şekilde kızını - güzel, masum, deneyimsiz kızını - onunla bir ilişkiye girmeye zorlamıştır.

Abby'nin gözleri bilgisayar ekranında, isimsiz e-postaların ve Isla'nın yanıtlarının üzerinde geziniyor.

Ve sonra Abby'nin aklına başka bir düşünce geliyor, önce görölmek istemiyormuş gibi sessizce, sonra bağırmağa başlıyor, yüksek sesle, duyulmayı talep ediyor.

Birisi Isla'ya küfürlü mesajlar gönderiyordu: isimsiz e-postalar, onu ifşa etmekle tehdit ediyordu. Eğer birisi bu iğrenç mesajları gönderecek kadar kötü niyetli, öfkeli ve uğursuzsa - Isla'nın öldürölmesinden sadece haftalar önce göndermeye devam ediyorsa - başka neler yapabilirdi?

Isla'nın öldürölldüğü gece nerede olabilirler - ne yapıyor olabilirler?

İSLA'NIN ÖLÜMÜNDEN ON HAFTA
ÖNCE

Isla

Isla yan döndü, bembeyaz yorgani çıplak kolunun altına sıkıştırdı. Güneş ışığı perdelerdeki bir aralıktan sızıyordu ve başını kaldırıp yatağın kenarındaki çalar saate baktı: altı buçuk olmuştu. Bir Perşembe akşamı bu saatte genellikle nerede olacağını düşündü: antrenman seansı için havuzda, şu ana kadar on Perşembe üst üste kaçırdığı bir seans. Son on haftadır bunun yerine Waterloo'ya giden trene binmiş ve kısa mesafeyi yürüyerek büyük, kurumsal bir otele gitmişti. Resepsiyona sahte bir isim vermiş, kendisine bir anahtar kartı verilmiş ve asansörle halı kaplı koridordan yukarı çıkmıştı. On hafta boyunca boş bir otel odasına girdiğinde kendini hem inanılmaz derecede büyümüş hem de boyunu aşmış hissetti. İşten çıkarılan yüzme çantasını gardırobun yanına koyarak, ana yola bakan tavandan tabana pencerelerin yanındaki koltuğa oturup Andrew'un gelmesini bekleyerek geçen on hafta.

Yatağında onun yanında, Andrew sessizce burnunu çekti. Birkaç dakika içinde irkilerek uyanır, Garmin'ine bakar ve saate şaşırılmış görünürdü. Başını göğsüne yaslayabilmesi için kolunu kaldırır, düş almak için banyoya girmeden önce parmaklarını saçlarında gezdirirdi. Isla'ya onun ne yapacağını önceden bilmesi, birbirlerinin alışkanlıkları hakkında bu kadar çok şey biliyor olmaları hem tuhaf hem de harika geliyordu. Bazen Andrew uyurken yüzüne baktığında Isla, sorduğunu bilmediği bir sorunun cevabını buluyormuş gibi hissediyordu.

*Birbirimizi anlıyoruz, sen ve ben. kelimelerin ötesine,
yaş boşluğunun ötesine, mantığın ötesine geçen bir bağ var.*

Açıklama. Seni ilk kez bıraktığımda anlamıştım. Çok kolay hissettirdi. Seninle her şey kolay. Sadece doğru hissettiriyor.

Isla, Andrew'un iki ay kadar önce, o zamandan beri perşembe akşamları düzenli uğrak yerleri haline gelen barda otururken yaptığı kısa konuşmayı hatırladı. Her zamanki sessiz köşelerine çekilmişlerdi - Andrew bir kadeh kırmızı şarap, Isla da limon ve soda içiyordu - Andrew Isla'nın elini tutmuş ve o konuşmayı yapmıştı. İlk öpüşmelerinden dört hafta sonra, ona ilk kez onu sevdiğini söylemişti. O gece, Andrew'un yatacağı ilk erkek olacağını kesin olarak anlamıştı. Ertesi Perşembe günü Waterloo'da bir otel odasında onunla buluşmayı kabul ettiği akşam, neler olacağını çok iyi biliyordu.

Callum'la hiç yatmamış olmasının gerçek nedenini ancak şimdi fark etmişti: değerli bekâretini korumak istediği için değil, sadece doğru kişi olmadığı için.

Andrew küçük, hafif bir horlama sesi çıkardı ve sırt üstü döndü. Onu tanıdığı yıllara -aslında tüm hayatına- geri dönerek onun yanında geçirdiği tüm hafta sonlarını ve tatilleri düşündü: Noel arifesinde Andrew ve Nicole'lerde, yılbaşında aynı partilere katıldıklarını, yazın birbirlerinin bahçelerinde barbekü yaptıklarını. Babasının teknesinde geçirilen banka tatili hafta sonları, hep birlikte kıyıdaki kır evlerine gittikleri yarıyıl tatilleri, Alpler'deki ortak aile kayak gezileri. Şimdi Andrew'a baktığında, onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmesinin birkaç ay öncesine kadar nasıl sürdüğünü anlayamıyordu.

Yedinci katın penceresinden aşağıdaki caddeden gelen trafik sesi duyuluyordu.

Isla öğleden sonra Andrew'un arabasında, parmaklarını çıplak boynunda gezdirdiği anı düşündü. Ne kadar telaşlanmış, kafası ne kadar karışmıştı. Andrew'un ilk mesajları geldiğinde kendini ne kadar kararsız hissetmiş, babasının yokluğunda ona babacan bir ilgi gösterdiğine kendini ikna etmişti. Bir parçası, flörtöz bir hava sezdiği için kendini aptal gibi hissetmişti. Yine de birkaç gün içinde ondan mesaj beklediğinin, mesaj geldiğinde heyecanlandığının ve birkaç saat haber alamadığında hayal kırıklığına uğradığının farkına varmıştı.

Şimdi, ilişkilerinin o ilk günlerine dönüp baktığında, bu kadar endişeli olduğu için utanıyordu: kendinden ve Andrew'un ilgisine vereceği tepkiden bu kadar emin değildi. Andrew'un kendisinden hoşlanıyor olabileceği fikri onu öylesine tedirgin etmişti ki. İlk öpüşmelerinden bu yana sadece aylar geçmişti ve şimdiden kendisinin farklı bir versiyonu olduğunu hissediyordu: bir zamanlar sevdiği ama şimdi aval aval baktığı atılmış giysiler gibi, geride bıraktığı için memnun olduğu çocuksu, sofistike olmayan bir versiyon.

Dışarıda bir polis sireni çaldı ve Isla Andrew'un k ı p ı r d a n m a s ı n ı bekledi. Ama nefes alış veriş değışmedi, vücudu derin bir uykuya dalmıştı.

Bu ilişki Callum'la olan ilişkisinden çok farklıydı. Ondan ayrıldığı akşamı, Andrew'la ilk öpüşmesinin ertesi gününü düşündü, her şey normalmiş gibi devam edemeyecek kadar çok kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu vardı. Callum fikrini değıştirmesi için ona yalvarmış, neyi yanlış yaptığını tekrar tekrar sormuştu. Mutlu olduklarını, kızın onu sevdiğini düşünmüştü. Bu konuşma sırasında Isla'nın korkunç bir hata yaptığını, pişman olacağını hissettiği anlar olmuştu. Başka bir adamla geçirdiği bir akşam -bir öpücük- yüzünden beş aylık bir ilişkiyi bitirerek aceleci davrandığını düşünmüştü. Callum'u incittiği için duyduğu suçluluk çok büyüktü. Ama ona baktığında, aralarında bir şeylerin değıştiğini, derin ve geri dönölmez bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Zamanı geri alamazdı, yaşlı bir adam tarafından arzulanmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyormuş gibi davranamazdı. Andrew ile arasında olanları ya da onun hakkında hissetmeye başladığı şeyleri değıştiremezdi.

Callum'la birlikte kendini bir genç kız gibi hissetmişti. İlişkileri okulun hava geçirmez dünyasına sıkı sıkıya bağlıydı. Ama Andrew ile kendini daha yetişkin hissediyordu; daha zeki, daha bilge, daha bilgili. Andrew onun söylediklerini dinliyor, fikirleri konusunda onu cesaretlendiriyor, olgunluğun üniversiteden sonra ulaşacağı uzak bir yer değil de zaten içinde yaşadığı bir yer olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Onun yanında kendini güvende hissediyor ve aynı zamanda heyecanlanıyordu. Ona şimdiden çok şey öğretilmişti.

Andrew ile birlikte olduğu aylar içinde bu kadar değışmiş olması garipti: Sanki artık eskiden olduğu kişi değildi.

ama kime dönüştüğünden henüz emin değildi.

Gözleri yatağın kenarındaki küçük, kare şeklindeki mor kutuya takıldı. Andrew bir iş görüşmesine geciktiği için planlanandan yarım saat geç gelmişti ve gelir gelmez bunu ona vermişti. Isla onun geç kalmasına alışmıştı, o gelmeden önce bir ders kitabı açmaya, biraz çalışmaya alışmıştı. Bugün içeri girdiğinde -özür dileyerek gülümsedi, yüzünü ellerinin arasına aldı, onu şefkatle dudaklarından öptü ve bu kadar korkunç bir şekilde geç kaldığı için onu affedip affedemeyeceğini sordu- cebinden küçük mor bir kutu çıkardı ve ona uzattı. Ona daha önce aldığı üç çift küpeye ek olarak bir çift incelikle işlenmiş gümüş küpe, iki kolye, Montblanc dolma kalem, Mulberry çapraz askılı çanta. Evdeki yatağının ucundaki sandık artık şüphe uyandırmadan giyemeyeceği ya da kullanamayacağı, iyi gizlenmiş nesnelerle doluydu. Ama çok da uzak olmayan bir gelecekte, üniversiteye başladığında - umarım Oxford'da - Andrew ziyarete geldiğinde bu mücevherleri takabileceğini biliyordu.

Yatağın yanında, Andrew'un susturulmuş telefonunun ekranı yandı ve Isla ona bakmak için başını kaldırdı.

Nicole'den bir WhatsApp, ana ekranda görünen kısa mesaj.

Selam canım. Ne zaman döneceğini biliyor musun diye soracaktım.

Son on yedi yıl boyunca tanıdığı Nicole'ün tüm farklı versiyonlarını düşününce suçluluk duygusu Isla'nın boğazına düğümlendi. Isla'nın çocukluk gözyaşlarını silen, sıyrılan dizini yıkayan ya da okula giderken karşıdan karşıya geçerken elini tutan Nicole. Nathaniel ile oyun buluşmalarında Isla'nın en sevdiği çocukluk yemeklerini pişiren Nicole - lazanya, bolonez spagetti, köfte - ona her zaman ailelerinin bir parçasıymış gibi baktı. Isla'nın babası öldüğünden beri onlara hiç eksilmeyen bir ilgi ve şefkatle destek olan Nicole. Sık sık mutfak masasında oturup Isla'nın annesiyle bir kadeh şarabı paylaşan Nicole

Isla'nın acısı karşısında bunun imkânsız olduğunu düşündüğü günlerde onun gülmesi. Nicole'ün Isla'ya gösterdiği sonsuz sevgi ve şefkatle geçen onca yıl: Isla'nın hayatında annesinden sonra en güvendiği yetişkin. Ve yine de Isla burada, en korkunç ihaneti yapıyordu.

Isla gözlerini sıkarak yükselen panik dalgasını durdurmaya çalıştı. Suçluluk duygusunu bilinçli bir şekilde bastırarak Andrew'un evliliğiyle ilgili anlattığı her şeyi tekrar hatırladı: Nicole ile son birkaç yıldır içine düştükleri kayıtsız arkadaşlık, tutku eksikliği, ayrı duygusal hayatlar. Nicole'e duyduğu muazzam saygı ve sevginin yanı sıra, esasen Nathaniel ve Jack için birlikte olduklarının derinlerde yatan farkındalığı. Jack üniversiteye gittiğinde, daha önce olmasa bile, yollarını ayıracaklarına dair zımni anlaşma.

"Uyumuyorsun, değil mi?"

Isla gözlerini açtığında Andrew'un uyanık olduğunu ve ona baktığını gördü. Başını iki yana salladı. "Sadece düşünüyordum.

Nicole'le ilgili düşünceleri aklından uzaklaştıran Isla, Andrew'un kolunun altına girdi ve başını onun göğsüne yasladı.

Andrew'un telefonuna uzanışını izledi, Nicole'ün mesajını okuduğunu hissetti ve ne yapacağını görmek için bekledi.

"Gitmen gerekiyor mu?" Sesini nötr tutmaya çalıştı.

Andrew parmaklarının ucunu kızın saçlarında gezdirdi. "Henüz değil. Birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Durakladı. "Birkaç günlüğüne birlikte uzaklara gitmeye ne dersin?"

Isla, Andrew'un kolunun altından kaydı ve dirseğinin üzerine yaslandı. "Gerçekten mi? Sence yapabilir miyiz?"

"Neden olmasın? Geçerli bir mazeret bulabildiğin sürece. İş için uzakta olacağımı söyleyebilirim. Yüzünü kızın boynuna dayadı, kirli sakalı kızın tenine sertçe değiyordu. "Sadece ikimizin olduğu, saate bakmak zorunda olmadığımız birkaç günlük bir tatil harika olmaz mıydı? Oxford'un hemen dışında seveceğini düşündüğüm bir otel var. Ona gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun? Birlikte kaldığınızı söyleyebileceğiniz arkadaşlarınız var mı? Ya da gideceğinizi söyleyebileceğiniz bir yüzme etkinliği?"

Isla derin bir nefes aldı, kendi kendine gergin hissetmemesini, yetişkin ilişkilerde yetişkinlerin yaptığı şeyin bu olduğunu söyledi.

Kesinlikle. Ben de

bir şeyler düşün.'

Parmaklarıyla yüzünü okşayarak dikkatle ona baktı. "Birlikte geçirdiğimiz zaman haftamın en önemli anı, bunu biliyorsun, değil mi? Öne doğru eğilerek onu dudaklarından nazikçe öptü. Isla da karşılık vererek, Nicole'ü ya da Nathaniel'i, annesini ya da Clio'yu, Callum'u ya da okulu ya da sonbahar mevsiminin bir noktasında pişmanlık duyabileceğini bildiği, haftalarca kaçırdığı yüzme seanslarını düşünmemesini tembihledi.

"Buradan sonra iyi olacağına emin misin?

Isla başını salladı. "İyi olacağım. Andrew'un bazen onu bıraktığı sakın yerleşim sokağı eve sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Andrew saatine baktı. 'Üzgünüm, gitmeliyim.

Bu akşam gözden geçirmem gereken bazı belgeler var.

Onu öptü ve Isla onun telefonunda gördüğü Nicole'den gelen mesajı düşünmemeye çalıştı; onun aslında karısıyla vakit geçirmek için eve gittiğini tahmin etmemeye çalıştı.

Sana sonra mesaj atarım. Gelecek Perşembe için uygun musun?'

Isla başıyla onayladı ve ayak bölmesinden çantalarını aldı. Andrew'u son bir kez öptü - onu terk etmek zorunda kalmamayı diledi, bütün geceyi birlikte geçirebilmeyi diledi - arabadan indi, küçük bir el salladı ve onun uzaklaşmasını izledi.

"Ne yapıyorsun?

Isla arkasına döndü, kalbi midesinin çukuruna düşmüş gibi hissetti.

"Neler oluyor?

Isla Callum'a baktı, panik birkaç saniyeliğine kafasını karıştırdı.

"Ne yapıyorsun burada?

Cevabın *bu* mu? Andrew Forrester'ın seni beş dakika boyunca hırpaladıktan sonra arabasından indiğini görüyorum ve tek sorabildiğin burada ne *işim* olduğu mu?

"Düşündüğün gibi değil-

"Ben *aptal* değilim. Ne gördüğümü biliyorum. Callum inanamayarak başını salladı. "Ciddiyim, Isla. *Andrew Forrester mi?* O Nathaniel'in *babası*, Tanrı aşkına. Bu çok tuhaf, biliyorsun, değil mi?"

Isla yüzünü buruşturdu, yumruğu çantasının askısına sıkıca sarıldı. "Ne kadar zamandır devam ediyor?"

Yere baktı, kendini savunmak için gereken kelimeleri bulamadı.

Kahretsin. Bu yüzden mi benden ayrıldın? *Onun* yüzünden mi?"

Isla'nın yanaklarına renk doldu ve başını kaldırıp bakamadı, Callum'un yüzündeki suçluluk ifadesini görmesini istemiyordu.

'Bu öyle, değil O mu? Tanrım, Isla, Bu o becerdin Yukarı. O senden faydalıyor, bunu biliyorsun, değil mi? O lanet bir sürüngen.'

Isla kendini doğrudan Callum'a bakmaya zorladı. 'Öyle değil-' 'Ne gibi değil? O neredeyse elli yaşında, Isla. Sen on yedi yaşındasın. Bunun neresi berbat değil?"

"Anlamıyorsun-

"Oh, bana bunu yapma. Sana ne söyledi? Evliliğinin boktan olduğunu ve sadece çocukların iyiliği için karısıyla kaldığını mı?"

Isla'nın boynunda taze bir kan akışı başladı.

"Tanrı aşkına. Bu çok klişe. Sen zekisin. Bu saçmalığa nasıl kandın?"

Isla'nın içinde bir şeyler koptu: kendini temize çıkarma, ilişkisini doğrulama, Callum'un kurguladığı yanlış anlatıya karşı koyma ihtiyacı. 'Bu saçmalık değil. O beni seviyor.

Callum inledi ama Isla devam etti.

Özür dilerim. Aramızda olanlar yüzünden hâlâ üzgün olduğunu biliyorum. Seni asla incitmek istemedim, bunu bilmelisin.

Callum onu kısık gözlerle izledi. "Sanırım onunla yatıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez.

Bu çok açık. Tanrım. Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?' 'Değilim-'

Ne olacağını düşünüyorsun? Sence Nathaniel'in annesini terk edecek mi? Birlikte yaşayacağınızı mı? Baban yaşında bir adamla Mutlu Aileler oynamak için üniversiteyi mi bıraktın? Eskiden babanla *arkadaş* olan bir adamla.

Sake. Bunun ne kadar berbat olduğunu nasıl göremezsin? Seni kullanıyor, Isla. Bunu nasıl göremezsin?'

Isla'nın gözleri yaşardı ve gözlerini kırıpıştırarak onları uzaklaştırdı. 'Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu dinlemek zorunda değilim. Arkasını döndü, uzaklaşmaya başladı, kolunda bir el hissetti.

"Dur, lütfen. Senin için endişeleniyorum. Kendini neyin içine soktuğundan endişeleniyorum.'

Isla kolunu çekti. 'Benim için endişelenmene gerek yok. Ben Güzel.'

Callum ona baktı, kaşları çatıldı ve burnunun kenarları çatıldı. Ciddiyim. Sadece ne yaptığını düşün. Ve eğer konuşmaya ihtiyacın olursa ...'

Yumuşayan sesi kesildi ve birdenbire Isla'nın korkularını yeni bir endişe kapladı. "Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?

Callum birkaç saniye boyunca ona baktı, yüzünde Isla'nın okuyamayacağı kadar hızlı bir duygu karmaşası vardı. "Buna bir son vermelisin. Yapman gerektiğini biliyorsun. Başka kimse zarar görmeden buna bir son ver.

Callum cevap beklemeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Isla çantasını göğsüne bastırarak onun gidişini izledi ve bu kadar aptalca davrandığı, Andrew'un bazen onu bıraktığı yerin Callum'un atletizm kulübüne yakın olduğunu unuttuğu için kendine lanet etti.

Ama en çok Callum'un yüz ifadesini düşündü: şok, tiksinti, büyük hayal kırıklığı. Callum'un kindar olmadığına, ona yaşattığı acıya rağmen bunu kendine saklayacağına kendini ne kadar inandırılmaya çalışsa da, midesinde bir korku çalkalanıyordu. Çünkü artık Callum biliyordu. Ve Isla'nın onun bu bilgiyle ne yapabileceğini tahmin etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Isla ön kapıdan içeri adımını atar atmaz mutfaktan gelen sesleri duydu ve bir tedirginlik hissetti.

Spor ayakkabılarını sessizce çıkararak, bir konuşmadan kaçınmayı umarak merdivenlerden yukarı doğru sürünmeye başladı. Ama sırt çantası çarptı

duvardaki bir resme çarptı ve çerçevesini salladı.

"İsla, sen misin?" Annesinin sesi kapalı mutfak kapısından seslendi.

Sessizce beceriksizliğine lanet okuyan İsla, sesine biraz parlaklık katmaya çalıştı. "Evet. Sadece duş alacağım.

"İçeri gel ve önce merhaba de.

Merdivenlerden geri inen İsla, koridorun kareli zemini boyunca yürüdü ve mutfak kapısını iterek açmadan önce dudaklarını belirgin bir gülümsemeyle gerdi.

Aralarında bir şişe Pouilly-Fuissé ile masada oturanlar annesi ve Nicole'dü.

"Yüzme nasıldı?

"İyi, teşekkürler. İsla yalanı yuttu, Nicole'le göz göze gelmemeye çalışarak dikkatini odanın içinde gezdirdi.

"Okul iyi mi?"

"Evet, iyi.

'Nathaniel iyi görünüyor muydu? Bu sabah biraz keyifsizdi ve o zamandan beri onu görmedim.

Nicole'ün sorusu İsla'ya yönelikti ve ondan daha fazla kaçamazdı. Dönüp ona bakarak, suçluluk duygusunu gizlemesi için yalvardı. "Bu sabah matematik dersinde iyi görünüyordu.

Güzel. Okulun bugün tatil olması çok iyi oldu. Hepinizin bir tatile ihtiyacı var. Nicole'ün gülümsemesi geniş, güven dolu ve sevecendi.

"Nicole bir kadeh şarap içmek için uğradı. Annesinin yanakları kızarmıştı ve İsla bir kadehten fazlasını içtiklerinden şüpheleniyordu.

"Andrew hâlâ işte, ben de gelip annene eşlik edeyim dedim. Nicole saatindeki zamanı kontrol etti. 'Aslında bir hamle yapmalıyım. Mesajında sekiz buçukta evde olacağını söyledi ve ben de birlikte yemek yiyeceğimize söz verdim.

İsla'nın yanakları gülümseme çabasıyla sızladı. Bir kulağındaki ses ona endişelenmemesini, Andrew'un elbette bazen karısıyla yemek yemesi gerektiğini, bunun gerçek duygularının bir göstergesi olmadığını söylüyordu. Ama başka bir ses ona karşı tamamen dürüst olmadığını, Nicole'le akşam yemeği yemeyi planladığı halde ona eve işe gideceğini söylediğini fısıldadı.

Son şarabını da içen Nicole masadan kalktı. "Sabah Pilates'te görüşür müyüz?"

Abby başıyla onayladı. "Kesinlikle. Seni geçireyim."

Annesi ve Nicole koridorda yürürken, gelecek akademik yıl için planladıkları okul aile birliği etkinlikleri hakkında sohbet ederken, Isla'nın telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp mesajı açtı.

Merhaba güzelim. Bu öğleden sonrası için teşekkürler. Birlikte geçirdiğimiz zamanı ne kadar çok sevdiğimi bilmeni isterdim. Bizimki gibi bağlar çok sık oluşmuyor. Birlikte olmadığımızda seni çok özledim. Birkaç gün baş başa kalmak için sabırsızlanıyorum. Günlüğüme bakıp sana tarihleri bildireceğim. Seni seviyorum. x

Isla mesajı okudu, midesinde kelebekler dans ediyordu ve bir cevap yazdı.

Birlikte gideceğimiz için çok heyecanlıyım. Mükemmel olacak. Ben de seni seviyorum. X

Ön kapının tık sesini duyunca WhatsApp'tan çıktı, telefonunu cebine attı ve suçluluk duygusunun yüzünden silinmesini diledi.

Callum'un Isla'yı Andrew'un arabasından inerken görmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Yedi gün boyunca Isla, Callum'un bir şey yapıp yapmayacağını, birine söyleyip söylemeyeceğini görmek için nefesini tutarak bekledi. Yedi gün boyunca Isla kendini en kötüsüne hazırlamaya çalışmıştı. Ama hiçbir şey olmamıştı. Okul dağılmıştı ve o zamandan beri Callum'u görmemişti: birkaç günlüğüne bir yaz okuluna gitmişti. Callum ona birkaç mesaj göndermiş, iyi olup olmadığını sormuştu ve Isla da basit emojiyle cevap vermişti.

Onu kışkırtmaktan korktuğu için görmezden gelmek istiyordu ama aynı şekilde son konuşmalarına devam etme arzusu da yoktu.

Tren kapılarından geçip istasyon platformuna adımını attığında akşam güneşi gökyüzünü kaplamıştı. Birlikte geçirdikleri kısa gecenin ardından ofisine dönmüş olan Andrew'u düşündü. Kalamayacağı için özür dilemiş, ABD borsasının dengesiz davrandığını ve işe dönmesi gerektiğini söylemişti, her ne kadar daha uzun kalabilmeyi dilemiş olsa da. Ama ona yazın ilerleyen zamanlarındaki mini tatilleri için ayırttığı oteli göstermişti: güzel peyzajlı bahçeleri ve Michelin yıldızlı restoranı olan bir Cotswold kır evi. Isla'nın tek yapması gereken annesi için bir mazeret uydurmaktı, planın hiç de dört gözle beklemediği bir parçasıydı bu; Andrew'la ilişkisinden önce annesine hiç yalan söylememişti -buna hiç gerek duymamıştı- ve hayatındaki mevcut dalavere katmanları ona kaya tabakaları gibi ağır gelmeye başlamıştı.

"Hey Isla.

Isla başını çevirdi ve Nathaniel'in birkaç santim arkasındaki platformda durduğunu görünce irkildi - rahat edemeyeceği kadar yakındı - inanılmayacak kadar uzun kolları iki yanında sallanıyor, cılız bacakları ve kemikli dizleri ona kilometrelerce büyük gelen bir şorttan gülünç bir şekilde dışarı taşıyordu.

Isla düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama zihni endişeyle doluydu.

Nathaniel de az önce onunla aynı trenden inmişti. Isla'nın Nathaniel'in babasıyla bir otel odasında iki saat geçirdikten sonra Waterloo'dan bindiği tren.

"Selam. Nasılsın?" Sesi beklenmedik bir şekilde sabitti ama Nathaniel otomatik bilet bariyerinden geçip caddeye çıktığında gözlerini kaçırdı.

"İyi, teşekkürler. Neler yapıyorsun?"

Yeterince zararsız bir soruydu ama Isla'ya yüklü, suçlayıcı geldi.

"Wimbledon'da bir arkadaşımı görmeye geldim. "Tanıdığım biri mi?"

Isla yavaş ve düzenli nefes almaya çalıştı. "Hayır, sadece eskiden birlikte çalıştığım biri. Isla, aceleyle geçen taşıtların ve ana yoldaki trafiğin sesinin üzerinde, Nathaniel'in sesindeki sahte notayı duyabildiğinden emindi.

"Bu akşam antrenmanda olman gerekmiyor muydu?

Düşünceler Isla'nın kafasında tökezledi. Söylediği yalanlar. Bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi, kendiliğinden uydurmak zorunda kaldığı bahaneler. "Dürüstçe mi? Sadece bir akşam dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Nathaniel'in gözlerinin yüzünün yan tarafını deldiğini hissedebiliyordu, bunun yoğunluğundan kaçınmaya çalıştı, bunun yerine alnını süsleyen sivilce lekelerine odaklandı.

"Bu çok garip. Wimbledon'da bindim ve seni platformda görmedim.

Isla bir an için gafil avlanmıştı. Kendini sorguya çekiliyor gibi hissetti, sanki söyleyeceği her şey onu daha fazla suçlama riski taşıyordu. "Neredeyse kaçıyordum. Son dakikada atlamak zorunda kaldım. Yalan yanaklarında alevlendi: sıcak, rahatsız edici. 'Beni burada gördüğünü kimseye söyleme, olur mu? Annem antrenmana gitmediğim için kızacak. Ama bir gece dinlenmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Nathaniel başını salladı. "Elbette. Dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme kıvrıldı, sanki şimdi ondan saklamasını istediği sırla birbirlerine bağlanmışlardı.

Bir otobüs geçti, dizel dumanı Isla'nın boğazını yaktı. Ana yoldan ayrılıp ikisinin de evine doğru dönerlerken Nathaniel aniden durdu, elini Isla'nın koluna koydu, parmakları Isla'nın tenine yapıştı.

"Dinle, bunu sana söylemeli miyim, söylememeli miyim bilmiyorum. Televizyondaki bir yetenek yarışmasının jürisi gibi durakladı. "Ortalığı karıştırmak istemem ama Callum ve Yasmin arasında bir şeyler olabileceğini düşünüyorum.

Isla kaşlarının çatıldığını hissetti. "Neden?

"Hafta sonu onları parkta birlikte gördüm. Callum'un kolu Yasmin'in omuzlarındaydı. Yakın görünüyorlardı, anlıyor musun?

Kıskançlık Isla'nın kaburgalarının altını buruşturdu. Bu ikiye bölünmüştü, biliyordu. İlişkiyi bitiren oydu. Callum'a ihanet eden oydu: başka bir adamla öpüşürken

hala çıkıyorlardı. Yine de onun başka biriyle -arkadaşlarından biriyle- ilişki içinde olduğunu düşünmek çok acı vericiydi. 'Onlar arkadaş. Neden takılmasınlar ki? Sesindeki savunmacılığı duyabiliyordu.

"Yine de sadece takılmıyorlardı. Birlikte olma şekillerinden bir şeyler döndüğü belliydi.

Isla'nın boğazındaki kaslar gerildi. "Bu ne zaman oldu?"

"Pazar günü.

Zaman çizelgesi onunla alay ediyordu. Callum onu Andrew ile gördükten üç gün sonra.

Nathaniel Isla'nın kolunu sıktı ve Isla onun dokunuşundan irkildiğini hissetti. Yıllarca Nathaniel'le hiç düşünmeden sarılmışlardı. Şimdi ise aralarındaki her fiziksel temas, Isla'nın bedenini süründüren tek taraflı bir arzuyla doluydu.

"Özür dilerim, hiçbir şey söylememeliydim. Sadece bilmek istersin diye düşündüm. Zaten Yasmin'den çok daha güzelsin.'

Nathaniel onun bakışlarını tutmaya çalıştı ama bakışları hararetiydi, rahatsız ediciydi ve Isla gözlerini kaçırdı.

"Endişelenme. Dudaklarını kararlı bir gülümsemeye dönüştürdü ve konuşmayı başka bir konuya kaydırıldı. "Wimbledon'da ne yapıyordun?"

Nathaniel durakladı ve Isla onun Callum ve Yasmin hakkında dedikodu yapmayacağı için hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Bisikletimi tamirciye götürmek zorunda kaldım. Frenler gıcırdayıp duruyordu. Beni deli ediyordu.

Sonunda evlerine giden yolu ikiye ayıran kavşağa vardılar ve Isla vedalaştı, Nathaniel'in tiksindirici varlığından kurtulduğu için rahatlamış hissediyordu.

Yine de sözleri kulaklarında yankılanıyordu: *Birlikte olma şekillerinden bir şeyler döndüğü belliydi.* Kendine Callum'un kötü niyetli olmadığını, sırf intikam almak için yakın arkadaşlarından biriyle çıkmayacağını söylemeye çalıştı. Ancak zamanlama tartışılmazdı, tesadüf olamayacak kadar şüpheliydi: Andrew'la ilişkisini öğrendikten sadece birkaç gün sonra.

Isla Callum'un davranışlarını ne kadar cömert bir prizmadan görmeye çalışsa da, aynı çarpık şekilde kırılmaya devam ediyorlardı: Callum'un biriyle çıkmaya başlayacak kadar kırgın olması korkusuyla

en iyi arkadaşlarıydı, belki de Andrew ile olan ilişkisini gizli tutacağına güvenmesi aptalcaydı.

MEVCUT

Nicole

Kapı zili çaldığında saat henüz yediyi geçmiştir. Nicole, gelenin Andrew'un sabah koşusundan erken dönmüş olmamasını umuyordu. Ne kadar uzun süre dışarıda kalırsa o kadar iyidir. Andrew'un Isla'yla ilişkisini itiraf etmesinden bu yana on gün geçmiştir - Nicole, Andrew'un boş odaya taşınmasını gerektiren ani uykusuzluk başlangıcı hakkında Nathaniel ve Jack'e bahaneler uydurmaya başlayalı on gün olmuştur - ve iki paralel dünyada var olduğunu hissetmeye başlamıştır: ne pahasına olursa olsun saklanması gereken iğrenç yalanlar ve sırlar dünyası; ve ailesini korumak için normalmiş gibi davranması gereken bir dünya. Bu ikilik çok yorucudur ve bazı anlarda bu rolünü sürdürebileceğinden korkar.

Kayıp arabasıyla ilgili daha fazla sigorta formu doldurduğu dizüstü bilgisayarını kapatarak geniş, fayans döşeli koridor boyunca ön kapıya doğru yürür. Kapıyı açtığında Abby'nin diğer tarafta durduğunu görür.

Nicole, Isla öldürüldüğünden beri Abby'yi neredeyse her gün gördü: Abby'nin kederden çılgına döndüğü günler, içine kapanık ve sessiz olduğu günler. Polisin beceriksizliği karşısında küplere bindiği ve Nicole'ün onu yatıştırmaya, güven vermeye ve daha sakin bir yola yönlendirmeye çalıştığı günler. Abby'nin öfkesinin neredeyse onu yutacakmış gibi hissettiği, Nicole'ün de bu öfkenin gücünden bunaldığı anlar oldu. Ama bugün Abby farklı görünüyor: Adrenalize olmuş, neredeyse ateşli.

"İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki. Nicole geri çekilir, Abby'nin geçmesine izin verir ve onu mutfaka kadar takip eder. Merdivenlerden yukarı bakarken, Jack ve Nathaniel'in yatak odalarında kalmalarını sessizce temenni eder, onların karşı karşıya gelmelerini istemez.

bir salı sabahı saat yedide Abby'nin kederiyle baş başa kalır. Andrew'un kaçışından dönmemesini, yeni bir evlilik maskaralığına zorlanmamasını, hele de Andrew'un çok zarar verdiği Abby'nin önünde.

"İsla'nın e-postalarında bir şey buldum.

Nicole'ün boğazında bir düğüm oluşur. Andrew'un ifşaatını düşünür ve aklından, bu kısa zaman diliminde daha önce düşünmediğine inanmadığı binlerce olasılık geçer. Andrew ve Isla arasında dijital bir ayak izi olma ihtimali, takip edilmeyi bekleyen sanal ekmek kırıntılarının izi.

"Ne buldun? Nicole'ün sesi suçlulukla haykırıyor ama Abby fark etmemiş gibi görünüyor, çantasından bir tomar kağıt çıkarıyor.

Lütfen düşündüğüm gibi olmasın. Lütfen ailemin sana yaptıklarına ihanet etmesin.

Isla'nın bilgisayarında bir yığın mesaj var. İsimsiz mesajlar. Çıktılarını aldım.'

Nicole göğsündeki gürültüye rağmen nefes alıyor. Dudaklarını açtığı anda, dili ağzının çatısından sıyrılır. "Ne tür mesajlar?

'Aşağılık mesajlar. Sadece alçakça. Abby, ortaya çıkardığı şeyi açıklamak için kendini zorluyormuş gibi duraklar. Kâğıt demeti Abby'nin sıkıca kavrayışının altında buruşur ve Nicole gözlerinin önünde birinin çözülüşünü izliyormuş hissine kapılır.

"Kendin oku. Abby paketi Nicole'e doğru iter. Nicole uzanıp paketi alır ve gözlerini basılı kelimelere odaklamaya zorlar.

Ne tür bir 17 yaşındaki kız babası yaşındaki evli bir adama sakso çeker?

Sen bir fahişesin, bunu biliyorsun, değil mi?

Bunun için sana para mı ödüyor? Bu yüzden mi haftalardır onu beceriyorsun? Yoksa gerçekten yaşının iki katı erkeklerle mi yatıyorsun?

Nicole'ün boğazının arkasında asit birikiyor ve başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyor, bundan sonra gelecek olanla yüzleşmeye cesaret edemiyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi hasta hissediyorum ...' Abby'nin sesi kesilir ve Nicole kendine mesajların geri kalanını okumasını, Andrew'un adının geçip geçmediğini araştırmasını söyler. Ama hiçbir şey yoktur. Sadece birbiri ardına küfürlü mesajlar.

Nicole'ün içinde bir şeyler tıkırdıyor, içgüdüsel bir kendini koruma dürtüsü; ailesini korumak için ilkel bir ihtiyaç. Andrew'un Isla'yla ilişkisi ortaya çıkarsa, bunun sonuçlarının ne olacağını kimse bilemez. Bu, Nicole'ün göze alabileceği bir risk değildir. Almaya cesaret edemeyeceği bir risk. 'Bunlar muhtemelen okulda on yedi yaşındaki kızları trollemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan sıkılmış bir çocuktan geliyor. Doğru olduğuna inanman mümkün değil. Aptalca, iğrenç bir şakadan başka bir şey olmayacak.

Abby başını sallar. "Bu bir şaka değil. Isla'dan cevaplar var, durmalarını istiyor. Yazdıklarından bunun doğru olduğu anlaşılıyor. Anlamıyorum. Nasıl bilemem? Nasıl olur da böyle bir şey olur ve benim haberim bile olmaz? Yani, manipüle edilmiş ya da zorlanmış falan olmalı, değil mi? Isla böyle bir şey yapmaz. Bu onun yapacağı bir şey değil. Belki de bu adamın onun üzerinde bir etkisi vardı? Abby gevezelik ediyor, düşünceleri dilini aşıyor.

Nicole - birçok kez yaptığı gibi - kocası ile Abby'nin kızı arasındaki ilişkinin nasıl başlamış olabileceğini, Andrew'un Isla'yı birkaç kez bıraktığını ve oradan 'geliştiğini' açıklamasını düşünür. Bunun Andrew tarafından daha kasıtlı, daha hedefli yapıldığını düşünmekten - korkmaktan - kendini alıkoyamıyor ama bu düşünceyi şu anda düşünmesine izin veremiyor. Kendini toparlamak için bir an bekler. "Çok özür dilerim. İhtiyacın olan son şey bu. Sersemlemiş olmalısın. Nicole'ün zihninin ön tarafında neon ışıklarıyla bir soru yanıp söner. 'Kim olabileceğine dair bir bilgi var mı? Isla'nın kiminle görüştüğünden?

Nicole'ün Alice gibi tavşan deliğinden aşağı yuvarlandığını hissettiği bir sessizlik anı vardır.

Abby başını sallar. 'Hayır. İpucu bulmak için tüm e-postaları taradım ama hiçbir şey bulamadım. Yani, herhangi biri olabilir, değil mi? Yüzerken, arkadaşları aracılığıyla ya da bir partide tanıştığı biri. Kelimenin tam anlamıyla herhangi biri. Nasıl öğreneceğim? Kim olduğunu bilmek zorundayım. Gözlerimin içine bakıp neden on yedi yaşında bir kızla yatmanın sorun olmadığını düşündüklerini söylemelerini istiyorum. Tanrı aşkına, o bir yetişkin bile değildi. Abby sanki spekülasyonlar kafasında çok fazla yer kaplıyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Tutarlı düşünce Nicole'ü terk eder ve umutsuzca, böyle sırlar saklamıyor olsaydı bir sonraki adımda ne söyleyebileceğini hayal etmeye çalışır. "E-postaların kimden gelmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Andrew'un Isla'yla ilişkisini başka birinin bildiği düşüncesi mide bulandırıcıdır ama bu korkuyu şimdi, Abby buradayken yaşayamaz.

Abby başını sallar. "Hepsi anonim. Ama Callum olmalı, değil mi? Başka kim ona böyle mesajlar gönderecek kadar nefret dolu olabilir ki? Başka hiç kimsenin bir nedeni, bir gerekçesi olamaz. Isla ondan ayrıldığında ne kadar perişan olduğunu biliyorsun.

Nicole, Callum'u düşünür ve eğer e-postaları gönderen oysa, bu bilgilerle ne yapabileceği konusunda dehşete düşer. Birdenbire, Callum Collingswood'a geldiğinden beri ona daha nazik davranmadığı, hem Callum'a hem de Jenna'ya karşı daha konuksever -daha coşkulu- olmadığı için acı bir pişmanlık duygusuna kapılır. Hiçbir zaman düşmanca davranmamıştı ama onları okul topluluğuna dahil etmek için elinden geleni de yapmamıştı. Şimdi bu pişmanlık, gece boyunca kendini döveceği bir sopadır.

"Ne yapacağım ben? Bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum? Abby ellerini sanki onlardan bir açıklama koparmaya çalışır gibi sıkıyor. "Aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum. Sanki Bilmiyorum... Isla'yı gerçekten hiç tanıımıyordum gibi.

Nicole bir eliyle Abby'nin sırtını sıvazlar. "Böyle düşünemezsin. Sen ve Isla'nın inanılmaz bir ilişkisi vardı. Bunu biliyorsun. Bu şey her neyse, sadece ergenlik dönemindeki bir anlık bir şeydi. Onunla olan ilişkini yeniden tanımlamasına izin verme.

Mutfak kapısı açılır ve Jack kapıda dikilir, uykudan gözleri kararmış, sarı saçları dağılmış, Disney kanalında bir TV şovu sunabilecek türden bir genç gibi görünmektedir ve aynı zamanda hala Nicole'ün kucağında kıvrılıp ona *Where the Wild Things Are*'ı okuyan küçük çocuktur.

Zaman aynı anda hem hızlanıp hem de yavaşlıyor gibidir. Nicole, Jack'in Abby'yi mutfak masasında saatini izler, mutfak kapısını açmadan önce duymuş olabileceği şeylerden korkar, daha dikkatli olmadığı için kendini azarlar. Ailesinin refahı üzerindeki hakimiyetinin kırılğanlığını hisseder, elinden geldiğince çatlakları kapatmaya devam etmesi gerektiğini bilir.

"Yeni mi uyandın? Sesini parlak ve iyimser tutmaya çalışıyor.

Jack'in gözleri ona doğru kayar: sorgulayıcı, kararsız. 'Özür dilerim, senin ... olduğunu bilmiyordum. . . Ben sadece ...' Arkasını döner ve koridora doğru koşar.

Nicole Abby'ye döner, yüz ifadesini yeniden düzenler. "Özür dilerim. Sadece o garip yaşıta. Kaba olmak istememişti.

Abby duymamış gibi görünüyor, mutfak masasından aniden ayağa kalkıyor. 'Ben polise gidiyorum. Bu mesajların kimden geldiğini bulmaları gerekiyor. Ya tüm bunlar arasında bir bağlantı varsa...' Elindeki kağıt demetini havada sallıyor. '. . . ve Isla'ya ne oldu?'

Nicole kafasına kan hücum etmiş gibi bir telaş hisseder. Eğer Abby bu mesajları polise gösterirse, izler -eninde sonunda, kaçınılmaz olarak- Andrew'a geri dönecektir ve Nicole bunun olmasına izin veremez. 'Ama polis zaten bunun rastgele bir kaza olduğunu düşündüklerini söyledi. O mesajların korkunç olduğunu biliyorum - onları bulmak korkunç olmalı - ama muhtemelen sadece Isla'yı kıskanan birinden geliyorlar.

'Ama bundan emin değiliz, değil mi? Eğer biri onu internette tehdit ediyorsa, gerçek hayatta da ona zarar vermedikleri ne malum? Abby çantasını omzuna atar, intikam meleği gibi mutfak kapısına doğru yürür, adaleti sağlamaya niyetlidir.

Koridor boyunca Abby'yi takip eden Nicole, Abby'nin öfkesini dindirmek için bir şeyler düşünmeye çalışır. 'İzin ver

Seninle geleceğim. Hızlıca bir duş alacağım ve sonra birlikte gidebiliriz. Karakola tek başına gitmek istemezsin. En azından, diye düşünüyor, eğer orada olursa, o zaman ne söylendiğini bilecek. En azından önceden uyarılmış, önceden silahlanmış olacak.

Abby başını sallar. 'Teşekkürler, ama ben sadece devam etmek istiyorum. İşleri yoluna koymam gerekiyor.

"Sorun değil. Duşa ihtiyacım yok. Giyinirim-'

"Hayır, gerçekten, tek başıma gitmeyi tercih ederim. Abby uzanıp elini Nicole'ün koluna koydu. 'Teklifini takdir etmediğimden değil. Takdir ediyorum. Sadece bu işi halletmem gerekiyor.

Nicole sessizce başını sallar, Abby'nin fikrini değiştirebilecek herhangi bir öneri bulamaz. En iyi arkadaşının ön kapıyı açmasını, yolun kenarına park ettiği BMW'sine doğru yürümesini ve içeri adım atmasını izler.

Panik, Abby uzaklaşıp polis karakoluna doğru giderken düşüncelerini bozar, orada memurlara kesinlikle Nicole'ün ailesine geri dönecek olan isimsiz mesajları gösterecektir.

Kapıyı kapattığında içini bir önsezi kaplar. Birileri Andrew'un Isla'yla olan ilişkisini biliyordu. Ve eğer Isla'ya o kötü mesajları gönderecek kadar kızgınlarsa, bundan sonra ne yapabileceklerini hayal etmeye cesaret edemez.

Jenna

Jenna paltosunu omuzlarından sıyırıp ön kapının yanındaki mandallardan birine asar ve ayaklarını ayakkabılarından kurtarır.

Salona girip Callum'un adını söylediğinde sessizlikle karşılaşır. Saatine baktığında neredeyse yediyi çeyrek geçtiğini görür. Telefonunun ekranını açarak bir mesaj yazar, ona nerede olduğunu, akşam yemeğine gelip gelmeyeceğini sorar.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde telefonuna bir cevap gelir.

Yediye kadar kütüphanede kaldım. Şimdi eve gidiyorum ama bir otobüsü kaçırdım ve 12 dakika sonra başka bir otobüs yok. Birazdan görüşürüz. X

Callum'un kütüphanede olması ve çalışkanlığı onu bir an olsun rahatlatır. Dört gün önce Bay Marlowe'la yaptığı telefon görüşmesinden beri Callum'un davranışları, tavırları ve okula yaptığı göndermeler konusunda aşırı tetiktedir. Tek yapması gereken başını öne eğmek, çok çalışmak ve umarım Collingswood'da onu çevreleyen damga eninde sonunda azalacaktır.

Mutfağa girip toplu pişirdiği yemeklerden akşam yemeği için bir şeyler bulmak üzere dondurucuyu açıyor ve Callum'un en sevdiği yemeklerden biri olan chilli con carne'yi seçip mikrodalgada çözdürmek üzereyken kapı çalıyor.

Kapıyı açtığında zaman tersine döner ve Jenna'nın bir daha asla ziyaret etmemeyi umduğu bir yerde durur.

"Pekala, Bayan J. Callum buralarda mı?"

Jenna kapısının eşiğinde duran genç adama bakıyor, kalbi göğsüne çarpıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Genç adam sırtıyor. 'Bu pek hoş bir selamlama değil. Sadece Callum'u görmek istiyorum. İçeride mi?'

Bir an için Jenna'nın nutku tutulur. Liam Walsh'u, Callum'la birlikte yardım ve yataklık suçlamasıyla sulh ceza mahkemesine çıkarıldıkları günden beri görmemişti. Liam'ı, Ryan Marsh'ın bir kadını öldürdüğü sırada kullandığı çalıntı arabada Callum'la birlikte yolcu olduğu için iki yıllık gençlik rehabilitasyon emri verildiğinden beri görmemişti. Onu bir daha asla görmemeyi umuyordu.

'Beni içeri davet edecek misin? Bir fincan çayı öldürebilirim. Liam'ın ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Callum da ben de seni burada istemiyoruz. Nabızı hızla atarken kapıyı kapatmak için hamle yapıyor ama Liam ayağını çerçeveye sıkıştırıp itiyor.

Bu biraz kabaca. Sadece Callum'u görmek istiyorum. Onu getirebilir misin?

Ben mi?'

Jenna başını sallar. 'Callum hiçbir şey yapmak istemiyor seninle.'

Liam sırtıyor, açık avucuyla kapıyı itiyor. "Gerçekten mi? Birkaç hafta önce onu gördüğümde edindiğim izlenim bu değildi.

Bir an için Jenna'nın nutku tutulur. "Neden bahsediyorsun sen?

Kaşlarını sahte bir masumiyetle kaldırıyor. "Sana söylemedi mi? Belki de o kadar da ana kuzusu değildir.'

Liam başını kışkırtıcı bir şekilde eğiyor ve Jenna'nın onu sertçe itip dairesinden uzaklaştırmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyor. Ama adam uzun boylu ve güçlüdür, ağır dövmeli pazuları tişörtünün kollarının altında iyice belirginleşmiştir.

Callum'u rahat bırak. Ciddiyim. Seni onun yakınında istemiyorum. Sesinin tehditkâr çıkacağını ummuştum ama sesindeki titremeyi duyabiliyordum.

Liam bir an gözlerini kırpmadan ona bakıyor. Sonra gülüyor, omuz silkiyor. "Endişelenme. Onu başka bir zaman yakalarım. Gittiği lüks okulu biliyorum.'

Jenna göğüs kafesinin altındaki çarpıntıya karşı derin bir nefes alır. Sakın ona yaklaşma. Beni duyuyor musun? Seni istemiyorum.

Callum'un okuluna yakın bir yerde.' Görüntüler zihninde hızla akmaya başladı: Liam'ın Collingswood'a gelip sorun çıkarması; Bay Marlowe'un olaya müdahale etmesi; okulun eline Callum'u okuldan atmak için gereken bahanenin geçmesi. Callum'un okuldaki konumunun zaten bıçak sırtında olduğu düşünülürse, bunun olmasına izin veremez. "Ciddiyim. Oğlumdan uzak dur.'

Liam'ın gözleri kenarlarından daralır, gülümsemesi sıkı, tehditkâr bir çizgi halinde düzleşir. Korku Jenna'nın derisini diken diken ediyor ve birkaç saniyeliğine korkuyor - gerçekten korkuyor - bir sonraki adımda ne yapabileceği konusunda.

Ama sonra elini aniden kapının önünden çeker ve omzunun üzerinden seslenerek salına salına uzaklaşmaya başlar. "Kendinize iyi bakın Bayan J. Callum'a da söyleyin, yakında ona yetişeceğim, tamam mı?

Jenna kapıyı çarparak kapatır, zinciri çeker, Liam içeri dalmak üzereymiş gibi bir adım geri çekilir. Elleri nemli ve onları pantolonuna siliyor, nefes alış verişini düzene sokmaya çalışıyor.

Birkaç hafta önce onu gördüğümde edindiğim izlenim bu değildi. Liam'ın alayları kulaklarında yankılanırken Jenna kendine Liam'ın yalan söylediğini ve bunun doğru olamayacağını anlatmaya çalışır. Callum geleceğini tehlikeye atmayacak kadar mantıklıdır - Collingswood'da kendisine verilen fırsatın farkındadır.

Ama kendine verdiği güvenceyi tekrarlarlarken bile kafasının içindeki diğer sesi susturamaz; Callum'un son zamanlarda, sadece Isla'nın ölümünden beri değil, ondan önce de ne kadar içine kapanık olduğunu hatırlatan sesi. Ayrılık Jenna'nın beklemediği bir şekilde kendine olan güvenini sarsmış, Collingswood'a gerçekten ait olup olmadığı, orada olmayı hak edip etmediği k o n u s u n d a k i güvensizliğini yeniden alevlendirmişti.

Bu soru Jenna'nın aklını kurcalıyordu; eğer Callum Collingswood'daki yeri konusunda kendini savunmasız hissediyorsa, belki de sığınacağı yer -daha önce başını belaya soktukları düşünüldüğünde ne kadar sapkınca görünse de, aşinalık ve güvenlik için geri çekileceği yer- eski okul arkadaşları olabilirdi. Liam Walsh ile.

Callum'un Isla'nın öldüğü gece eve dönüşünü, yüzündeki iz hakkında söylediği yalanı - bir kapıya çarpmanın sonucu olmadığı açık - hatırlar ve başka hangi gerçek dışı şeylerin olabileceğini merak eder

anlatıyor. Liam'ın yüzündeki kendinden memnun sırıtışı hatırlıyor ve sanki bir düğmeye basılmış gibi şu soru beliriyor: Callum ona söylemediyse Liam nerede yaşadıklarını nereden biliyor? Callum Collingswood'daki evi aldıktan sonra taşındılar. Liam'ın bilmesi için hiçbir neden yok.

Duvara yaslanan Jenna gözlerini kapatır ve Callum eve gelmeden önce biraz olsun kendine gelmeye çalışır. Liam'ın ziyaretinden ona bahsetmeyecektir, bundan emindir. Eğer Liam yalan söylüyorsa -eğer bu akşamki görünüşü sahte bir kabadayılıktan başka bir şey değilse- Callum'a söyleyerek onun ekmeğine yağ sürmüş olacaktı.

Ancak şüpheler bir leşin üzerinde akbabalar gibi dolaşmaya devam eder: Belki de Liam doğruyu söylüyordur. Belki Callum yine onunla vakit geçiriyordur.

Jenna'nın yumrukları sıkı toplar halinde kıvrılır. Çünkü Liam'la arkadaşlığının Callum'u götürebileceği tek bir yer olduğunu biliyordur ve bu, onun gitmesine izin vermeye hiç niyeti olmadığı bir yerdir.

Abby

Abby karakolun dışında arabasında oturmuş, içeri girip girmemeyi, on saat önce, bu sabah saat sekizde Isla'ya gönderilen isimsiz e-postaları polise gösterirken söylediği her şeyi tekrarlayıp tekrarlamamayı düşünüyor.

Dedektif Webb e-postaları okumuş, getirdiği için teşekkür etmiş ve onları okumanın ne kadar üzücü olduğunu anlamıştı. Abby onu açıkça sorguladığında - Isla'nın katili ile bu e-postaları yazan kişi arasında bir bağlantı olması mümkün değil miydi? - Dedektif Webb ona neredeyse üzgün bir ifadeyle bakmış ve daha önce sayısız kez söylediği şeyi tekrarlamıştı: Isla'nın kazasının trajik, rastgele bir vur-kaç olayı olduğuna inandığını, daha kötü bir şeyden şüphelenmek için hiçbir neden olmadığını söylemişti. Abby kâğıt tomarını havada sallayarak, bunun başka bir açıklaması olabileceğine, belki de hiç de rastgele olmadığına, belki de tamamen kasıtlı olduğuna dair yeterince kanıt olup olmadığını sormuştu. Dedektif Webb'in yüzündeki hoşgörü, Isla'nın hesabına erişmelerine izin verirse memurlarının e-postaları araştıracağına dair ona güvence verirken, kızının ölümünü çevreleyen koşulları ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yaptıklarına dair ona güvence verirken çileden çıkmıştı. Tıpkı Nicole gibi o da e-postaların muhtemelen canı sıkılan bir gencin işi olduğu sonucuna çok çabuk varmıştı, şüphesiz Isla'nın okulundan biri, belki de onu kızdırmaya çalışan, arasının bozuk olduğu biri. Abby'nin, Isla'nın düşmanı olmadığını -yılının en popüler kıızıydı- ve okulunun böyle olmadığını, böyle bir şey yapacak insanlarla dolu olmadığını anlatmak için tüm sabrını kullanması gerekmişti.

Dedektif Webb daha çok Isla'nın ilişki yaşadığı adamlarla ilgileniyordu; Abby'nin o n u n kim olabileceğine dair bir fikri var mıydı? Isla romantik bir ilişkisi olduğuna dair herhangi bir işaret vermiş miydi? Abby, Isla'nın arkadaşlarından birine sırrını açmış olabileceğini düşünüyor muydu? Isla'nın sır saklaması normal miydi? Abby'nin anlamlı bir yanıt veremediği her soru, bir ebeveyn olarak yetersizliğine dair bir suçlama, kızını gerçekten hiç tanımadığına dair açık bir kabul gibi geliyordu: kafasında, kalbinde neler olup bittiğini bilmiyordu. E-postaları bulduğundan beri Abby, Isla hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden ayarlamak zorunda kalmıştı: Isla'nın doğruluğuna, dürüstlüğüne olan sarsılmaz inancını. Şimdi Abby kızının ketum, ikiyüzlü ve sahtekâr olduğunu kabul etmek zorundaydı. Nereye gittiği, ne yaptığı, kiminle birlikte olduğu konusunda - Abby kaç kez olduğunu asla bilemeyecekti - yalan söylemiş olmalıydı. Bu büyüklükte bir sırrı saklamış olması: evli bir adamla, başkasının kocasıyla, babası yaşında bir adamla ilişkisi hakkında.

Abby bir erkek dedektifin bunun kendisini nasıl hissettirdiğini anlamasını beklemiyordu; on yedi yaşındaki güzel kızının iğrenç, orta yaşlı bir adam tarafından baştan çıkarıldığı iğrenç görüntülerden kaçamadan dün gece nasıl uyuyamadığını: daha iyisini bilecek kadar yaşlı bir adam. Bu adamın ellerinin kızının masum teninde gezindiğini hayal ediyordu. Ona dokunduğunu, onu öptüğünü, kalbine, vücuduna, hakkı olmayan yerlere girdiğini hayal ediyordu. Bu dedektifin, Isla'nın kendisine güvenemediği, hayatının bu kısmını sakladığı için duyduğu acıyı -kederli, eziyet verici acıyı- anlamasını beklemiyordu. Ya da Abby'nin artık bunu ona asla soramayacağı gerçeğini.

Abby nihayet bu sabah karakoldan ayrıldığında -Dedektif Webb yapacak başka işleri, ilgilenecek başka vakaları olduğunu açıkça belirttiğinde- son yirmi beş gün boyunca polisle her karşılaşmasında yaşadığı duyguların aynısını hissederek oradan ayrılmıştı: Kendisinin başından savılmasına izin verdiği için kızgınlık, herhangi bir aciliyet duygusu göstermedikleri için polise öfke, kızının katilini yakalayamadıkları için onlara öfke.

Yanındaki koltukta oturan Abby'nin telefonu çalar ve telefonu açtığında Nicole'den gelen bir mesaj görür.

*Sadece nasıl olduğunu görmek için kontrol ediyorum.
Polisten haber var mı? X*

Abby telefonu koltuğā geri bırakıyor, hayal kırıklığının sıcaklığının yükseldiğini hissediyor.

Geri dönüp karakola bakıyor, içeri girip girmemeyi, bu sabahki ziyaretinin daha ciddiye alınması, daha fazlasının yapılması gerektiğİ konusunda ısrar edip etmemeyi düşünüyor.

Ve sonra, aniden, ona çarpıyor. Ve o anda, bunun daha önce nasıl aklına gelmediğini anlayamaz. Sadece öfkesinin, üzüntüsünün, kafa karışıklığının düşüncelerini bulandırdığını, muhakemesini bulandırdığını hayal edebilir. O kadar açıktır ki - o kadar şeffaf, kr edici derecede açıktır ki - daha önce görmediğİ, dedektifin sorularına karşİ o kadar savunmacı davrandığİ bir anlık bir aşağılanma vardır. Kadının yirmi dört saatte kavrayabildiğİ bir sonuca dakikalar içinde ulaştığİ açıktır.

O bir şüpheli. Belki de baş şüpheli.

Isla'yı baştan çıkaran adam, onun ölümünün baş şphelisidir. Bu yüzden Dedektif Webb onun kimliğini ortaya çıkarmakla bu kadar ilgileniyor. Polisin kızının ölümünden sorumlu olabileceğini düşündüğü kişi isimsiz e-postaları yazan kişi değildir. Isla'dan alçakça yararlanan adam.

Farkındalık boğazını sarar, nefes borusuna baskı yapar.

Düşünceler sarhoş gibi zihninden geçiyordu. Belki de bu adam - kızını avlayan bu canavar- ona kızgındı. Belki de itibarını, evliliğini, ailesini korumak için aresizdi. Belki de her şey bitmişti ve Isla onu ifşa etmek üzereydi.

Belki de onu susturması gerekiyordu.

Abby motoru çalıştırır, kaldırımdan uzaklaşır, ne yapması gerektiğini bilerek eve doğru yönelir. Her yeri araştırmalı

Isla'nın yatak odasının her santimetresinde. Kızını bir ilişkiye zorlayan adamın kimliğini ortaya çıkarmak zorundadır. Çünkü bunu yapabilirse, Isla'nın ölümünden sorumlu olan kişiyi bulacağına inanmaktadır.

İSLA'NIN ÖLÜMÜNDEN YEDİ HAFTA
ÖNCE

Isla

Isla kapalı klozet kapağına oturmuş, elleri titriyor, ince plastik çubuğu başparmağıyla parmağı arasında tutuyordu. Şafağın ilk ışıkları pencereden cılızca süzülürken gözleri, önümüzdeki birkaç dakika içinde kaderini belirleyecek olan elindeki teste odaklanmıştı.

Oturmuş beklerken, bu kadar ihmalkâr davrandığına inanamıyordu. Bu olasılık günlerdir aklına bile gelmemişti. Yüzmedeki antrenman partneri Sonia, yaklaşan bölge yarışında regl olmayacağı için rahatladığını söylemişti. Isla ancak o zaman en son ne zaman regl olduğunu hatırlayamadığını fark etti. Telefonundaki takvimde gezinirken ve hafızasını yoklarken, regl dönemini farkına bile varmadan iki hafta kadar kaçırdığını fark etti. Âdetinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve geciktiğini fark etmemişti bile. Kafasını meşgul eden o kadar çok şey vardı ki. Isla'nın hâlâ annesine bir mazeret uyduramadığı Andrew'la geçireceği gece. Dikkate alması gereken üniversite başvuru formları ve Eylül ayında okula döndüğünde A seviyelerine girmesine sadece iki dönem kaldığının giderek artan farkındalığı. Haftada beş ya da altı kez yüzme seansları ve Britanya ulusal yarışlarına katılma kararlılığı. Ve bunun ötesinde, midesini bulandıran günlük aldatmacalar: yalanlar, kandırmacalar, her gün annesi, kız kardeşi ve arkadaşları için uydurduğu gerçeğin çarpıtılması.

Isla banyo penceresinden bahçeye baktı. İlkbaharın başlarında Callum'la birlikte oturdukları, kitapların etrafa saçıldığı, dizüstü bilgisayarların açık olduğu , ders çalıştıkları bir hafta sonunu hatırladı.

Birlikte. Sadece birkaç ay önceydi ama şimdiden başka bir ömür gibi geliyordu.

Isla, Callum'u Andrew'un arabasından inerken gördüğünden bu yana geçen iki buçuk hafta içinde neredeyse hiç görmemişti; yaz tatilinin aynı gün başlamasına ve Callum'un birkaç günlüğüne doğrudan yaz okuluna gitmesine şükreliyordu. Ama geçen Cuma günü, yerel kütüphanenin dışında ona rastlamış ve konuşmadan edememişti.

Isla, hadi ama, bunun gerçekten yanlış olduğunu görebiliyor olmalısın. O Nathaniel'in babası. Senin baban olacak yaşta. Beni onun için terk ettiğin için kızgın olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama mesele o değil. Bu sadece ... tüm bu şey berbat. Eminim bunu görebiliyorsundur?

Isla, ona haksızlık ettiğini ve en azından şikâyetlerini dile getirebileceği bir alan borçlu olduğunu bilerek, söylenmesine izin vermişti. Ve sonra, neyse ki, telefonu çaldı - annesi öğle yemeği için evde olup olmayacağını sordu - ve kaçmak için geçerli bir nedeni vardı.

O akşam, Callum'un Andrew'la ilişkisini birilerine anlatabileceği endişesini yatıştıramayınca ona mesaj atmış ve bu ilişkiyi gizli tutması için bir kez daha yalvarmıştı. Callum'dan aldığı yanıt, onu daha da kızdırmayı başardığını gösteriyordu: *Tanrım, Isla, beni ne sanıyorsun?*

Ve sonra, dün gece, tanımadığı bir hesaptan isimsiz bir e-posta almıştı.

Ne tür bir 17 yaşındaki kız babası yaşındaki evli bir adama sakso çeker?

Isla mesajı okumuştı, endişeden midesi bulanmıştı.

Onunla Andrew arasındaki ilişkiyi bilen tek kişi Callum'du. Hiç tereddüt etmeden telefonunu çıkarıp

WhatsApp.

*Şimdi de bana isimsiz e-postalar mı gönderiyorsun?
Kes şunu Callum. Sana davranış şeklim için özür
dilerim.*

Gerçekten öyleyim ama ikimiz de hayatımıza devam etmeliyiz.

Yanıtın gelmesi sadece birkaç saniye sürmüştü.

Sen neden bahsediyorsun? Ne isimsiz e-postası?

Isla ekrana bakmış, karmakarışık düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. Beyninin bir kısmı ona Callum'un böyle bir şey yazmayacağını, korkak ve küfürbaz olmanın onun tarzı olmadığını söylüyordu. Ama sonra onu Andrew'un arabasından inerken gördüğü günkü öfkesini hatırladı: *O Nathaniel'in babası, Tanrı aşkına. Bu çok garip, biliyorsun değil mi?* Ve şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu.

Isla gözlerini tekrar elindeki hamilelik testine çevirdi ve dünyasının parçalanmaya başladığını hissetti.

Kesin ikinci mavi çizgi. En kötü korkularının reddedilemez teyidi. Hayatı farklı, savunulamaz bir yola girmişti.

Isla Andrew'un yüzünü inceledi, keşke ne düşündüğünü bilebilseydi. Bu bir bombaydı, bunu anlıyordu ama sessizliği sinir bozucuydu.

Etraflarında, Barnes'da buluşmak için aceleyle ayarladıkları bir barda, takım elbiseli erkekler ve maksi elbiseli kadınlar pahalı kokteyller ve şişe biralar içiyorlardı. Isla bir bardak maden suyunu yudumlarken endişeyle gerilmiş, Andrew'un cevap vermesini bekliyordu.

Sonunda, kaşlarındaki çatıkları düzelterek ona baktı. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Isla başını salladı, balık kılçığı gibi kelimeler boğazına takıldı.

'Biliyor musun ... kaç haftadır

,

"Altı civarı, sanırım.

"Tamam. Bu iyi." Andrew'un sağ yanağında bir seğirme oldu.

"Ve başka kimseye söylemedin mi?"

Isla başını salladı.

Masanın öbür ucuna uzanan Andrew onun elini tuttu. "Bunun aramızda kalması en iyisi, tamam mı? Ve endişelenme. Bu işi halledeceğiz. Her şeyle ben ilgileneceğim.

Isla tam olarak emin olmasa da kendini başını sallarken buldu. Neden?

"Seni özel bir kliniğe yatıracağım. Ve tabii ki ödeyeceğim. I
"En iyi yeri bulacağıma söz veriyorum.

Isla, Andrew'un sözlerinin anlamı kulaklarında kayganlaşırken başını sallamaya devam etti.

'Aynı gün içinde girip çıkacaksınız. Çok hızlı, basit bir işlem ve tamamen güvenli. Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama iyi olacaksın. Bu kadar erken fark ettiğiniz için şanslısınız.

Andrew onun elini sıkarken Isla, kendisinin hiçbir dahlinin olmadığını farkında olmadığı bir karar verildiğinin farkındaydı. Bir yanı itiraz etmek, bu konuyu daha fazla tartışmalarında ısrar etmek, tüm seçenekleri araştırmak istiyordu. En azından bu konuda bir fikri olmasına izin verilmesini istiyordu. Ama ne söyleyebileceğini -hangi alternatif sonuca varılabileceğini- düşünmeye çalıştığında başka bir seçenek olmadığını fark etti. Andrew bu kadar kesin konuşuyordu çünkü mümkün olan tek sonuç buydu.

Andrew konuşmaya devam ederken - evde tıbbi bir kürtaj şüphe uyandıracığı için cerrahi bir kürtajın tercih edilebileceğini öne sürüyor, randevu alınır alınmaz yarın ilk iş olarak randevu detaylarını göndereceğini söylüyordu - Isla utancın yanaklarına sızdığını hissedebiliyordu. Andrew'un Nicole'ü terk edip onunla aynı eve yerleşeceğini açıklamasını beklemiyordu. İsteddiği bu bile değildi. Sorun, Andrew'un sanki bebeği doğurma ihtimali uzak bir ihtimalmiş gibi kayıtsız bir tavırla konuşmasıydı. Sanki onun duygularının, düşüncelerinin, görüşlerinin hiçbir önemi yoktu.

'Bu kadar endişeli görünmeyi bırak. Her şey yoluna girecek. Andrew bir parmağını onun dirseğinin kıvrımında gezdirerek gülümsedi. "Seni seviyorum. Bunu birlikte atlatacağız, söz veriyorum.

Isla onun gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı, sözlerinden biraz güvence çıkarmaya çalıştı. Ama içinde bir yerlerde, bunun hayatında belirleyici bir an olduğunu hissediyordu. Geleceğini belirleyecek bir an.

farklı bir yola sapmıştı ve son birkaç aydaki olaylardan önce geldiği yere -olduğu kişiye- dönmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Hey, Isla, bekle.

Isla arkasına baktı ve Nathaniel'in bisikletiyle kendisine doğru pedal çevirdiğini görünce dehşete kapıldı. Isla'nın onu görmeyi en istemediği anda ortaya çıkmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı - ki bugünlerde bu hemen hemen her zamandı.

"Nereye gidiyorsun?

Isla sessiz yerleşim sokağına baktı, bilmediğini fark etti. Evden çıkmalı bir saatten fazla olmuştu, o zamandan beri yürüyordu ama hiçbir yön duygusu, hiçbir amaç duygusu yoktu. Sadece dışarı çıkmak, kafasını boşaltmak, dün gece Andrew'la yaptığı konuşma hakkında ne hissettiğini anlamak için içgüdüsel bir ihtiyaç duymuştu.

Telefonu ondan gelen bir mesajla çaldığında saat sabah dokuz buçuğu geçiyordu.

Randevunun detayları burada. Sizin adınıza rezervasyon yaptırdım ama tabii ki parasını ben ödedim. Çok saygın bir klinik ve sizinle olağanüstü ilgilenecekler. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Ama sanırım ikimiz de sonlandırmanın gerçekten tek seçenek olduğunu biliyoruz. İyi olacaksın, söz veriyorum. Seni seviyorum. xx

Mesajı okumuş, WhatsApp'ta gezinmeden randevunun ayrıntılarına erişebilmek için bir ekran görüntüsü almıştı. Bu konuda ne hissettiğini anlamaya çalıştı - Marylebone'daki bir kliniğe gelmenin, bu prosedürden geçmenin, sonrasında annesine haber vermeden iyileşmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı - ama hayal gücü yetersiz kaldı.

Asıl istediği kendi düşüncelerinden kaçmaktı ama nereye giderse gitsin onu takip etmeye kararlı görünüyordı.

'Sadece nehir boyunca yürüyüşe çıkıyorum. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. "Peşine takılmamın sakıncası var mı?

Isla'nın kafasındaki her içgüdü yalnız kalmak istediğini, boşluğa ihtiyacı olduğunu, yanında olmasını isteyeceği son kişinin Nathaniel olduğunu haykırıyordu. Ama onu reddetmek için geçerli bir neden uyduramadı, onun şüphelerini uyandıracak bir şey yapmaya cesaret edemedi. "Elbette.

Birkaç dakika boyunca, öğleden sonra güneşinin kabuğu suyun yüzeyine yapışırken köprünün üzerinden sessizce yürüdüler. Thames Nehri boyunca uzanan patikaya dönerek nehri kucakladılar, Nathaniel bisikletini yanında döndürüyordu.

"Tamir ettirdin mi?"

"Ne?"

"Bisikletin.

Nathaniel birkaç saniye gidonu inceledi. "Evet, hepsi halloldu.

Nehirde bir çift kürekçi süzülerek geçiyordu ve Isla'nın düşünceleri yüzmeye, kurtaja ve ameliyattan sonra ne kadar sürede antrenman yapabileceğine döndü. İzin almak zorunda kalırsa uydurmak zorunda kalacağı tüm bahaneleri - tüm yalanları - düşündü. Ama şimdi bunları düşünmesine izin veremezdi. "Ehliyet sınavını duydum. Çok üzıldüm. Bu berbat bir şey.

Nathaniel omuz silkti. "Sınav görevlisi aptalın tekiydi. Benden hoşlanmadığını hemen anladım. Her neyse, başka bir sınav için başvurdum. Bir dahaki sefere başarısız olmamın imkanı yok. Yanağındaki bir lekeyi karıştırdı ve sonra aniden durdu, bilinçsizce. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?" Hızlıca ona baktı ve sonra tekrar uzaklaştı.

Isla, sakladığı sırlara ihanet etmemek için boğazındaki kasların gerildiğinin farkındaydı. "Elbette. Hızlanan zaman içinde, Nathaniel'in nihayet ona olan hislerini açıkladığını ve şu anda, her şeyin üstünde bununla başa çıkmanın imkânsızlığını hayal etti.

"Sadece şu anda evde işler biraz garip ve bu konuda konuşacak kimsem yok.

Isla dikkatli görünmeye, yüzündeki şaşkınlığı belli etmemeye çalıştı. Nathaniel ile tartışmak istediği son şey ev hayatının durumuydu.

'Babamın her zaman biraz işkolik olduğunu biliyor musun? Bu yeni bir şey değil. Ama son zamanlarda farklı görünüyor. Evdeyken bile sanki akli başka yerdeymiş gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?'

Isla başıyla onayladı. Avuç içleri terden boncuk boncuk olmuştu ve onları şortunun pamuğuna sildi.

"Sanki hep başka bir şey düşünüyormuş gibi, sanki hiç bizimle değilmiş gibi.

Isla'nın derisi, bu konuşmayı yapmak istemediğine dair keskin bir farkındalıkla ürperdi.

"Büyük bir yatırım söz konusu olduğunda kafayı tamamen işe takabildiğini biliyorum ama aylardır böyle. Düşünmeden edemiyorum. "Bilmiyorum, belki de başka bir sorunu vardır.

Panik Isla'nın nefes alışını hızlandırdı. "Ne gibi?

Nathaniel omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de hasta ya da başka bir şeydir ve bize söylemek istemiyordur.

Rahatladığını belli etmemeye çalıştı. "Eminim öyle değildir. Muhtemelen çok fazla işi vardır. Baban bana her zaman çok sağlıklı görünmüştür.

"Evet, ama seninki de öyleydi.

Bir an sessizlik oldu. "Özür dilerim, çok boktan davrandım-

"Sorun değil-

'Hayır, aptalca bir şey söyledim. Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim.

'Yapmadın. Sorun değil. Keder Isla'nın göğsünde düğümlendi ve onu zorla görmezden geldi, daha sonra yalnız kaldığında çözecekti.

Nathaniel yürümeyi bıraktı, yüzünü ona döndü ve bisikletini kalçasına yasladı. 'Garip olan başka bir şey daha var. Neredeyse hiç evde olmamasına rağmen, evde olduğunda annemin her yerinde. Bu iğrenç bir şey.

Isı, istenmeyen bir eşarp gibi Isla'nın boynuna dolandı. "Gerçekten mi? Sözcük kulağa ince, cılız geliyordu.

Boğazında onu serbest bırakacak kadar boşluk vardı.

Nathaniel başını salladı. "Birkaç günlüğüne evde olacak ve sonra aniden anneme onun ne kadar güzel olduğunu, ne kadar harika olduğunu düşündüğünü söyleyecek, sanki ondan ayrılamazmış gibi davranacak.

Isla kıskançlık duygusunu bastırmaya çalıştı, kendine aptalca davranmayı bırakmasını, Nicole'ün Andrew'un karısı olduğunu, elbette bazen ona karşı şefkatli olması gerektiğini söyledi. Elbette evliliklerinin mutlu olduğu pandomimini yapmak zorundaydı, özellikle de Nathaniel ve Jack'in önünde. Aksini düşünmek saçma olurdu. Yine de Andrew'un ona evliliğinin platonik bir hal aldığını, Nicole'ü çocuklarının annesi olarak sevdiğini ama romantizmin, arzunun çoktan buharlaşıp gittiğini söylediği onca zamanı hatırladı.

Nathaniel güneşin parıltısına karşı gözlerini kısarak saatine baktı. 'Kahretsin, gitsem iyi olacak. Saat altıda Elliot'ın evinde olacağımı söylemişim. Bir bacağını bisikletinin çapraz çubuğunun üzerinden sallayarak selenin üzerine tünedi. "Dinlediğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Bazen beni ve ailemi gerçekten anlayan tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum.

Gitmek için döndü ve Isla onun gitmesinden dolayı rahatlamaktan başka bir şey hissetmedi.

Nathaniel'in uzaklaşmasını izlerken, onun sözleri kulaklarında yankılanıyordu: *Birkaç günlüğüne evde olacak ve sonra aniden anneme onun ne kadar güzel olduğunu, ne kadar harika olduğunu düşündüğünü söyleyecek, ondan ayrılamazmış gibi davranacak.*

Isla nehir boyunca yürümeye devam ederken, kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Andrew'un görünüş uğruna evde nasıl davranmak zorunda hissettiği önemsizdi. Onu seviyordu - bunu ona defalarca söylemişti - ve önemli olan tek şey de buydu.

MEVCUT

Jenna

Jenna karanlık oditoryumda oturmuş, altıncı sınıfların *Macbeth* oyununu izliyor. Sahnede, ismen olmasa da simaen tanıdığı öğrenciler, sanki saat on haberlerini okuyormuşçasına her heceyi telaffuz ederek, özgüvenle dolu adımlarla pistte ilerliyor.

Yanındaki Callum koltuğunda kıpırdanırken Jenna gelmeleri için ısrar etmekte haklı olup olmadığını merak eder. Callum dekorun kurulmasına yardım etmiş olsa da gösteriye katılmaya direnmişti; dikkat çekmemek istediğini, yılın yarısının hâlâ onun daha önce işlediği araba sürme suçuyla ilgili aynı eski haberleri tekrarlayıp durmasının yeterince kötü olduğunu söylemişti. Boş zamanlarını, okul dedikodularının leşinin etrafını sarmış, beslenme sırasının kendilerine gelmesini bekleyen çakallarla geçirmek istemiyordu. Ama Jenna yüzlerini göstermelerinin, yokluklarının daha fazla spekülasyona yol açmamasının önemli olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar Sisifosvari bir görev gibi görünse de, saklayacak bir şeyleri olmadığını, okul topluluğunun bir parçası olmayı hak ettiklerini kanıtlamak istiyordu.

Sahnede bir aktör Jenna'nın tanıdığı birkaç monologdan birine başlar - *Yarın, ve yarın, ve yarın* - ve Jenna dikkatinin dağıldığını, gözlerinin salonda gezindiğini fark eder.

Üç sıra önünde Abby ve Nicole oturmaktadır, okul etkinliklerinde her zaman olduğu gibi yan yanadırlar. Jenna Abby'yi gördüğüne şaşırır. Isla'nın öldürülmesinin üzerinden beş haftadan az bir süre geçmiştir ve Jenna, Abby'nin yılın geri kalanında altıncı sınıf etkinliklerinden uzak duracağını düşünmüştür. Ancak Abby, aile birliği başkanlığı rolünü her zaman ciddiye almış, gönüllü pozisyonuna tam zamanlı bir yönetici işinin tüm ciddiyetiyle yaklaşmıştır. Eğer Jenna Abby'nin

orada olsaydı, o da Callum gibi oyunu görmezden gelmeye hevesli olabilirdi. Bunun yerine, oyundan önce kadınlar tuvaletinde garip bir an yaşamış, tam Abby odaya girerken kabinde çıkmıştı. Bir an tereddüt etmişti, Jenna bir şey söyleyip söylememekte kararsızdı, Abby'nin sempatisini anlayıp anlamayacağından emin değildi. Sonra Abby kabinlerden birine girmiş, kapıyı kapatmış ve kararını vermişti.

Callum cebinden telefonunu çıkarır, ekran karanlıkta aydınlanır. Jenna onu sertçe dürtüyor ve kaşlarını sessizce kaldırıyor. Callum dikkatini tekrar sahneye verirken Jenna, Liam Walsh'un istenmeyen görüntüsünden bu yana geçen yedi gün boyunca pek çok kez yaptığı gibi onun yüzünü inceler: Callum'un kendisinden bir şeyler sakladığına dair herhangi bir ipucu, herhangi bir aldatma izi bulmaya çalışmaktadır. İşi gereği, gençlerin ne kadar ikiyüzlü olabileceğini çok iyi biliyor, Callum ona yalan söylese bile işaretleri fark edemeyeceğini anlıyor.

Seyirciler alkışlamaya başlar ve Jenna bir anda oyunun bittiğini fark eder, alkışlara katılır ama aslında oyunun ne olduğunu bile anlamamıştır. Önemli olan gelmeleri, bilet almaları ve okulu destekliyor görünmeleridir. Elbette - *elbette* - bir noktada, ebeveynler yeni dedikodulara geçecek ve Callum'un sınıf arkadaşları takıntı yapacak başka bir şey bulacaktır. Elbette öğretmenler Callum'un ne kadar çalışkan ve yüksek performanslı bir öğrenci olduğunu hatırlayacak ve okula gelmeden çok önce işlediği kabahatleri affedeceklerdir.

Yepyeni, son teknoloji ürünü oditoryumdan çıkıp avluya doğru ilerleyen Jenna, okul salonunda bir şeyler içmek için herkese katılmak yerine belki de eve gitmeleri gerektiğini önermek üzeredir. Ama sonra bir polis arabasının otoparka girdiğini ve iki erkek memurun dışarı çıktığını görür. Gözleri tiyatronun dışında dolaşan gruba takılmadan önce yönlerini bulmaya çalışır gibi etraflarına bakınırlar.

Endişe Jenna'nın midesini sarar. Kendisine endişelenmeyi bırakmasını, polisin Callum'la konuşmak istemesi için haklı bir neden olmadığını söyler. Yine de Callum'un yanında gerildiğini hisseder.

Bay Marlowe'un memurlarla konuşmak için tertemiz kesilmiş çimenlikte yürümesini izlerken içinden yayılan korku.

Ve sonra Bay Marlowe'un gözleri Jenna'nıninkilerle buluşur, ifadesi okunamaz: özür dileyen ya da kızgın, Jenna anlayamaz. Bunu çözmeye fırsat bulamadan Bay Marlowe ve memurlar çimlerin üzerinden onlara doğru yürümeye başlarlar ve Jenna iki yüz çift gözün Callum'a doğru döndüğünü hissederek.

Callum James? Biraz konuşmamızın sakıncası var mı?'

Callum Jenna'ya bir bakış atar - korkmuş, savunmasız, yetişkin bir adamın bedenine hapsolmuş küçük bir çocuk - ve annelik koruma duygusu devreye girer.

"Bu da ne demek oluyor? Jenna sesini güçlü ve otoriter çıkarmaya çalışıyor, en havalı aksanını takınıyor ama bunun, şu anda onları izleyen ve bekleyen ebeveynlerin gerçek güveniyle kıyaslandığında sönük kalacağını biliyor.

"Bayan James?

Jenna b a ş ı n ı sallıyor, polis memurunu düzeltmenin ne yeri ne de zamanı olduğuna karar verir; ona Callum'un babasının onları yıllar önce terk ettiğini, kızlık soyadına dönmemesinin tek nedeninin oğluyla ortak bir kimlik duygusunu sürdürmek olduğunu söylemek için Bayan değil Bayan olduğunu söyler.

"Callum'un karakola gelip birkaç soruya cevap vermesini istiyoruz.

"Ne hakkında?

Memurlar, Jenna'nın inatçı davrandığını ve oğluyla neden görüşmek istediklerini sorduğunu düşünerek birbirlerine kuşkuyla bakarlar. Arkalarında, Bay Marlowe sahneyi izliyor ve Jenna bunun Callum'un okul sicilinde bir başka leke olduğunu, Bay Marlowe'un ona karşı sabrının tükeneyeceği bir zamanın - belki de çok uzak olmayan bir gelecekte - mutlaka geleceğini anlıyor. Ebeveynler ve öğrenciler cep telefonlarına bakıyormuş gibi yaparken, çimenleri çevreleyen çiçeklere ani bir ilgi gösteriyormuş gibi yaparken, salonda içki içmek için kısa yürüyüşlerini geciktirirken, oditoryumun dışında gerçekleşen dramayı kaçırmamaya kararlıyken, etraflarında her şey sessizdir.

"Bunu özel olarak konuşabilseydik gerçekten daha iyi olurdu. Polis memuru başparmaklarını siyah ceketinin kemerine sokar.

Pantolonunu çıkık karnının üzerine kaldırıyor.

"Belki de ofisimi kullanmak istersiniz? Bay Marlowe'un sesinde bir otorite notası vardır: bu gösteriyi halkın gözünden uzaklaştırmak için açık bir arzu.

Memurlardan biri başını sallar. "Bu çok yardımcı olur, teşekkür ederim.

Bay Marlowe, Jenna'dan bir yanıt beklemeden, oditoryumun yanındaki altıncı sınıf bloğuna doğru ilerler. Bir memur Callum'a kaşlarını kaldırır, başını yana eğer ve Callum'a onu takip etmesi için talimat verir. Callum'la birlikte Bay Marlowe'un peşinden Viktorya döneminden kalma kırmızı tuğlalı binaya girerlerken Jenna'nın yanaklarında aşağılanmışlık hissi zonklamaktadır.

"Pekala, sizi yalnız bırakayım. Bay Marlowe, en azından bu geceki kargaşayı - skandalı - en aza indirmek için elinden geleni yapmış gibi bir teslimiyet havasıyla odaya bakar.

"Sakıncası yoksa kalmanızı tercih ederim. Jenna memurlara döndü. "İtirazınız olmadığını varsayıyorum? Jenna, Bay Marlowe'un saklayacak bir şeyi olmadığını, Callum'un dürüstlüğüne olan inancı konusunda Collingswood'a karşı açık, şeffaf ve dürüst olduğunu bilmesini istiyor - buna ihtiyacı var.

İki memur onayladıklarını belirtmeden önce gözlerini devirerek birbirlerine bakarlar.

Bay Marlowe kapıya yakın bir koltuğun kenarına tüner. Jenna ve Callum odanın ortasında, memurların karşısında durmaktadır. Jenna pencereden velilerin ve öğrencilerin konuştuklarını, dedikodu yaptıklarını görebilmekte ve memurların kışkırttığı spekülasyonlar karşısında bir öfke dalgası yaşamaktadır.

'Reşit olmayan birinin okuluna gelip onu sorgulamak standart bir uygulama değil, değil mi? Burada olduğumuzu nereden bildiniz?'

Memurlardan biri geçici olarak utanmış görünüyor, savunma amaçlı kaşlarını kaldıran yaşlı memura doğru bakıyor. 'Dairenize gittik Bayan James ama evde kimse yoktu. Bu akşam okulda bir etkinlik olduğunu bildiğimiz için burada olacağınızı düşündük. Sanki ne kadarını açıklayacağını değerlendiriyormuş gibi tereddüt ediyor. 'Bugün erken saatlerde buradaydık, Isla Richardson'ın bazı öğretmenleriyle konuştuk, hayatı, arkadaşlıkları hakkında daha kapsamlı bir resim elde etmeye çalıştık. İlişkilerini. Sesinde bir sivrilik vardı ve Jenna, Callum'un yanında irkildiğini hissetti.

"Daha sonra, eve döndüğümüzde, hatta yarına kadar bekleyemeyecek kadar acil olan neydi? Jenna onun sesindeki sosyal hizmet görevlisini duyuyor, biraz otorite göstermesi gerektiğini biliyor.

Genç memur sanki prova edilmiş bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alır. "Isla Richardson'ın öldürüldüğü geceye ait bazı kamera görüntülerine ulaştık. Görüntüler Callum'un olayın gerçekleştiği saatlerde, olayın gerçekleştiği yerden çok da uzak olmayan bir caddede koştuğunu gösteriyor. Callum'a döner. "Orada ne yaptığını bilmek istiyoruz.

Jenna Callum'a bakar, memurun şüphelerini gidermek için konuşmasını ister. Ama o sadece yere bakar, memurun imalarından kendini temize çıkarmaya istekli ya da muktedir görünmez.

Jenna kendini memurlara karşı dik dururken hisseder, onlar tarafından korkutulmasına izin vermeyecektir. İşinde, bakımını üstlendiği gençlerle ilgili olarak daha önce de birçok kez böyle durumlarla karşılaşmıştır. Profesyonel kişiliğine bürünmeye çalışır, Callum oğlu değil de vakalarından biri olsaydı ne söyleyeceğini hayal etmeye çalışır. "Sokakta koşmak bir suç değil, değil mi?

Genç subay dönüp ona bakıyor, sesindeki meydan okuma - meydan okuma - notası karşısında şaşırılmış görünüyor.

"Elbette bu bir suç değil Bayan James. Ancak belki sizin açıklığa kavuşturmanıza yardımcı olabileceğimiz bazı karışıklıklar var. Memurların Callum'la Isla Richardson'ın ölümü hakkında konuştukları olaylardan birinde - sizin yanınızda sanırım - hem siz hem de Callum, Isla Richardson'ın öldürüldüğü sırada onun sizinle birlikte evde olduğunu iddia ettiniz. Callum'un otuz dakikalık yürüme mesafesindeki evde sizinle birlikte olduğu iddia edilirken, olay yerinin yakınındaki CCTV'de görüntülerinin bulunmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyoruz. Anladığımız kadarıyla aynı iddiayı Isla Richardson'ın cenazesinde de birçok tanığın önünde dile getirmişsiniz.

Memur, sanki poker oyununda kazanan eli ortaya koymuş gibi kaşlarını kaldırarak kadının yüzünü inceliyor.

Jenna, iki polis memuru ve Bay Marlowe'un toplu bakışlarının üzerine çöktüğünü hisseder; saniyeler ilerledikçe suçlu olduğuna karar verildiğini hissedebilir. Isla'nın cenazesinde söylediği yalanı düşünür: o anın sıcaklığıyla, olayı saptırmak için uydurulmuş bir yalan.

Callum'un eğlence sürüşü geçmişinin ortaya çıkmasından, oğlunu asılsız olduğundan emin olduğu suçlamalardan korumak için.

Sesini sabitler, durumun kontrolünü tekrar ele almaya çalışır. 'Zamanlamayı karıştırmış olmalıyım. Ne de olsa o akşam oldukça fazla şey oluyordu. Kendi tahrifatına karşı sertçe yutkunuyor. "Ama daha da önemlisi, eğer Callum Isla'nın ölümüne neden olan kazaya karışmış olsaydı - ki bunu açıkça ima ediyorsun - aynı anda caddede koşuyor olamaz mıydı? Bu mantıklı, değil mi?' Jenna, yanaklarında huzursuzluk titreşirken bile sesinde bir zafer notası duyar.

"Biz de tam olarak bunu tespit etmek istiyoruz. Yaşlı memur iç geçirir. "Bayan James, bu konuşmanın karakolda yapılmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Eminim siz de okulun bu akşamki etkinliğini aksatmak konusunda bizden daha istekli değilsinizdir.

Jenna tekrar pencereden dışarı bakar, velilerin ve öğrencilerin hâlâ avluda toplandığını görür ve onların hastalıklı merakını hisseder. Çimenlerin kenarında, pencerenin yakınında, Abby'nin Nicole'e çılgınca el kol hareketleri yaptığını görür ve Jenna sanki Abby'nin öfkesinin güneşten yayılan güneş patlamaları gibi ondan yayıldığını hissedebilir. Callum'a bu fiyaskoyu daha fazla yaşatamayacağını biliyordu. "Tamam. Ama arabam yanımda. Seni karakola kadar takip edeceğiz." Callum'u tüm altıncı sınıfın önünde bir polis arabasına bindirip götürmesine asla izin veremez, memurların çatışmayı en aza indirme görevi olduğunu, eğer tutuklanmayacaksa Callum'un kendileriyle birlikte karakola gitmesi konusunda ısrar edemeyeceklerini biliyor.

Kıdemli memur başını sallar. 'Sorun değil, Bayan James. Broad Caddesi'ndeki istasyon. Orayı biliyor musunuz?'

Başını sallıyor. Gözetimi altındaki gençlerle hatırlamak istemediği kadar çok kez orada bulunmuştur.

Memurlar Bay Marlowe'un ofisinden çıkıp çimlerin üzerinden geçerken Jenna Callum'un kolundan tutarak onu arabasına doğru yönlendirir. Arkalarında, düzinelerce gözün ensesine dikildiğini hisseder, sanki kendisi ve oğlu bir sirk ucubesi gösterisindeki figürlerdir, sadece başkalarının korkunç eğlencesi için vardırlar.

İçinde kızgınlık kaynıyor; Callum ne kadar çok çalışırsa çalışsın, ne kadar zeki olursa olsun, ne başarırsa başarsın, o

Burada her zaman bir yabancı olacak, her zaman insanların suçlayıcı bir parmakla işaret ettiđi kiři olacak. Sırf geđmiři nedeniyle herkesin otomatik olarak hakkında en kőtü řeyleri dūřındūđū öđrenci olarak kalacak.

Arabasına adım atan Jenna, Callum'un araba kullanmaktan tutuklandığı geceyi hatırlar: bir insanın gerđekten boğulmadan ne kadar korku hissedebileceğini keşfettiği bir gecedir bu. Callum'un duruşmasından ve Collingswood'a kabul edilmesinden sonra, belki de sorunların geride kaldığına inanmak için kendine izin vermişti. Belki de gerđekten ikinci řans ve temiz sayfa gibi şeyler vardı. Ama polis arabası Jenna'nın arkasından heybetli siyah kapılardan ııkarken, okul avlusundan onları izleyen yüzler denizini görür ve Callum'un geğmişinden asla kurtulamayacakları dūřüncesi zihninde pekişir.

Karakola giden yol boyunca Callum'a arkasını kolladığına ve ne olursa olsun onun yanında olacağına dair söz verir. Ona inandığını, kamera kayıtları ne gösterirse gösterecek yanlış bir şey yapmadığına inandığını söyler. Yine de, on beş dakikalık araba yolculuğu boyunca, kafasının içinde emin olup olmadığını, aklında bir parđa şüphe olup olmadığını soran sesi susturamıyor. Yanıldığı ortaya ııkarsa ne yapacağını sorguluyor.

Abby

Abby kayıtlı mesajı bilmem kaçınıcı kez dinler. Hayal kırıklığını yutkunarak aramayı sonlandırır ve telefonunu yüzüstü mutfak masasına bırakır. Callum'un polis tarafından sorgulanmasının üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmiştir ve bu süre zarfında Isla'nın davasını soruşturduğu iddia edilen dedektife yarım düzine mesaj bırakmıştır ama dedektif ona geri dönme nezaketini bile göstermemiştir. Şu ana kadar edindiği tüm bilgiler üçüncü taraf kaynaklardan: Callum ve Jenna'yı dün gece saat dokuz kırk beşte Broad Caddesi'ndeki polis karakolundan çıkarken gören arkadaşı; okulda dolaşan ve başka bir veli tarafından kendisine aktarılan, Callum'u kızının ölüm yerinin yakınında gösteren kamera kayıtları olduğu dedikodusu; daha önce Nathaniel'e sorması için sıkıştırdığı Nicole'den aldığı, Callum'un bugün okulda ağzı sıkı ve savunmacı olduğu bilgisi.

Bunu düşünmek - Callum'un sanki suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yokmuş gibi okulda elini kolunu sallayarak dolaştığını düşünmek - Abby'nin kalbinde bir öfke düğümünün gerilmesine neden olur. Telefonunu eline alır ve Dedektif Webb'e bir e-posta daha göndererek -bugünkü dördüncü e-postası- mümkün olan en kısa sürede kendisiyle iletişime geçmesini ister. Dedektifin acele etmemesi hem çileden çıkarıcı hem de anlaşılmazdır.

Geçtiğimiz hafta boyunca Abby, kızını bir ilişkiye zorlayan evli adamın kimliğine dair ipuçlarını ararken aklını kaçırdığını hissetti. Isla'nın yatak odasını aramış, günlükler, mektuplar, notlar, e-postalar - onun kim olduğuna ışık tutabilecek herhangi bir şey - aramış ama işe yarar hiçbir şey bulamamıştır. Isla'nın yatağının altındaki sandıkta, polar battaniyelerin altında ve

Abby daha önce hiç görmediği bir yığın eşya buldu: iki kolye, üç çift küpe, bir Mulberry çapraz askılı çanta, bir Montblanc dolma kalem - hepsi de Isla'nın asla alamayacağı, Abby'nin bildiği kadarıyla asla istemeyeceği abartılı eşyalar. Abby'nin görüştüğü adamın hediyesi olduğunu düşündüğü eşyalar. Abby her bir eşyayı inceledi, bir not, bir hediye kartı, adamın adını ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey bulmayı umuyordu. Ancak söz konusu adamın varlıklı ve gösterişli biri olduğunu ima etmenin ötesinde bir şey yoktur.

Isla'nın tüm o hediyeleri yatak odasında, Abby'nin bulamayacağı bir yerde sakladığı düşüncesi, onları ona verdiği şüphe olmayan canavara karşı öfkelerini yeniden alevlendirir. Ama ne kadar acı verici olursa olsun aramaktan vazgeçmeyecektir. Kızından böylesine iğrenç bir şekilde faydalanmayı mübah gören adamın kimliğini bulmak zorundadır. Isla'nın arkadaşlarından bazılarına - Meera, Jules ya da Yasmin - Isla'nın onlara güvenip güvenmediğini sormayı bile düşündü, ancak zaten bilmiyorlarsa onlara söyleme ihtimaline dayanamıyor, onlara söylememeyi seçtiyse Isla'nın itibarını lekelemek istemiyor.

Ön kapı çarpılır ve Abby saate bakar, Clio'nun evde olması gerektiğini fark eder. Ayak seslerinin koridorda yuvarlandığını duyuyor, bugün kızının hangi versiyonuyla karşılaşacağını merak ediyor - sessiz ve içine kapanık mı yoksa öfkeli ve meydan okuyan mı?

Clio mutfığa girer girmez Abby onun alnındaki çatık kaşları görür ve bugünün kızının duygularına karşı dikkatli davranması gereken bir gün olduğunu hemen anlar.

"Merhaba tatlım. Günün nasıl geçti?"

Clio, Abby'nin yanından geçip doğrudan buzdolabına yönelir. "Güzel. Bir kutu San Pellegrino alıp halkayı açıyor ve susamış bir şekilde içiyor.

Abby kızının yüzünü inceliyor. Gözlerinin altında hilal gibi koyu halkalar sarkıyor ve Abby Clio'nun uyumakta zorlanıp zorlanmadığını ya da geç saatlere kadar TikTok videoları izleyip arkadaşlarıyla mesajlaşıp mesajlaşmadığını merak ediyor. "Bu akşam suşi sipariş edip film izleyebiliriz diye düşündüm. Sen ne dersin?"

Clio başını sallar, Abby'nin bakışlarından kaçınır. "Ben dışarı çıkıyorum.

"Nerede? Bu gece okul var."

Clio cevap vermeden önce içkisinden bir yudum daha alır. "Biraz Freya'ya gideceğim."

Abby kendisine zorla itiraz etmemesini, Clio'nun kederini kendi yöntemleriyle yönetmesi gerektiğini, bunun her zaman arkadaşlarıyla birlikte olmak anlamına gelse bile kabul etmesini söyler. "Önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, ona duş alıp üzerimi değiştirir değiştirmez oraya gideceğimi söyledim."

"Seni bırakabilirim."

Clio elindeki kutuyu geri dönüşüm kutusuna atıyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Sorun değil, yürüyeceğim."

Abby onun merdivenlerden yukarı, en üst kattaki yatak odasına doğru yürüdüğünü duyuyor.

Ev olağanüstü sessizdir, yatma vaktine kadar olan yalnız saatler Abby'nin önünde yorgun bir esneme gibi uzanmaktadır. Isla'nın hâlâ hayatta olduğu, kapıdan içeri girdiğinde -her zaman yaptığı gibi- Abby'nin kırılğan ve savunmasız hissettiğini hemen gördüğü paralel bir dünya hayal ederken, ani ve baskın bir kayıp duygusu onu ele geçirir. Isla'nın bu akşam için bir planı yokmuş gibi davrandığı, yemek yemeyi ve sinemaya gitmeyi önerdiği bir senaryo. Abby bunun doğru olmadığını, Isla'nın Meera'yı, Kit'i ya da Jules'u görmeyi planladığını bilecek, kızının kendisine eşlik etmek için arkadaşlarıyla geçireceği bir akşamı feda etmesinden dolayı hem suçluluk hem de minnet duyacaktır.

Keder, Abby'nin göğsüne bir bıçak gibi saplanır. Isla'nın kaybının büyüklüğü odayı doldurur, kızının yokluğu sağır edici bir sessizliktir.

Gözlerini kapatarak kaybının acısıyla başa çıkmaya çalışır. Hiçbir şeyin kocasının ölümü kadar acı veremeyeceğine inanmıştı. Şimdi kırk bir yaşında eşini kaybetmekten daha kötüsü, çok daha kötüsü olduğunu biliyor. Bir çocuğu kaybetmek, şeylerin doğal düzenine olan güveninizin elinizden alınmasıdır: öfke ve umutsuzluğu, kızgınlık ve inançsızlığı eşit oranda yaşamaktır. Doğaya aykırıdır, evlattan yoksun kalmak, mümkün olan her şekilde yanlıştır. Abby bunu hissediyor - bu sapkınlığı - varlığının her zerresinde hissediyor. Çocuğunuzu on yedi yaşındayken, yetişkinliğin zirvesindeyken, tam da önlerinde uzanan geleceklerini görebiliyorken kaybetmek, sadece

Onları yetiştirirken belki de iyi bir iş çıkardığınızı hissettiğinizde: o zaman bir çocuğu kaybetmek en acımasız hiledir. Dayanılmaz bir şey. Bazen Clio olmasaydı, devam etmek için çok az nedeni olacağını düşünmekten kendini alamıyor.

Gözlerini hızla açan Abby bu düşünceyi zihninden siler. Bu tür düşüncelerin alevlenmesine izin vermenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Her şeyi tüketen kederinden uzaklaşmak için Nicole'ü arayıp akşam yemeğine gelip gelemeyeceğini sormayı düşünür ama buna karşı çıkar. Son birkaç haftadır Nicole'e çok fazla bel bağlamış, Stuart'ın ölümünden bu yana geçen beş yıl boyunca da durmadan ona bel bağlamıştı. Doğrusu, Nicole'ün desteği olmadan kederini nasıl atlatacağını bilmemektedir.

Koridorda bir yerden bir telefon sesi gelir. Abby mutfaktan çıkar ve Clio'nun -genellikle kızının eline sürekli takılı olan- cep telefonunun, Abby'nin açacak enerjiyi bulamadığı bir yığın mektubun ortasında, ahşap radyatör kapağının üzerinde durduğunu görür. Telefona ulaştığında çalma sesi kesilir.

Telefonu eline aldığı ana ekranda Freya'dan gelen bir mesajı fark eder.

Kimliğinizi unutmayın. Bu gece berbat olacak. Sam'in whippet'leri var. Saat 6'da istasyonda görüşürüz.

Abby mesajı okurken göğsünde bir huzursuzluk hissediyor.

Kendi telefonunu açıp Google'da 'whippet'leri aratıyor ve bazen kaldırımlara saçılmış ya da parktaki bankların altında toplanmış olarak gördüğü gümüş renkli gülme gazı kutuları olduğunu keşfediyor.

Abby'nin kulaklarında alarm zilleri çalıyor. Clio daha on beş yaşında. Abby gençlerin sınırları zorladığının farkındadır ama bu onun için yeni bir durumdur: Clio nereye gittiği ve ne yaptığı konusunda açıkça yalan söylüyor. Clio, Abby'nin adını hiç duymadığı kişilerle - Sam - buluşuyor. Clio uyuşturucu kullanıyor. Belki de bu hiç de yeni bir şey değildir. Belki de Clio ona her zaman yalan söylüyor ve Abby şimdiye kadar bunu bilmiyordu.

Merdivenlerden yukarı bakarken duşun uğultusunu duyar ve Clio'nun telefonuna döner. Kızının şifreyi girdiğini o kadar çok kez görmüştür ki, şifre ona kendi şifresi kadar tanıdık gelir. Bir yanı kızının mahremiyetini ihlal ettiğini biliyor ama bu sefer gerekli, hatta zorunlu hissediyor; Clio'nun neyin peşinde olduğunu öğrenmek onun için bir görev.

Kızının mesajları arasında gezinirken, emoji, gifler ve anlamadığı argo sözcüklerle dolu uzun ileti dizileriyle karşılaşır. Ama açıkça endişe verici bir şey yok; Clio'nun bu akşam ona söylediği düpedüz yalan kadar korkunç bir şey yok. Clio'nun film rulosunu açan Abby, Clio ve arkadaşlarının sıradan ortamlarda çekilmiş sayısız selfie'si ve çeşitli TikTok hesaplarının sayısız ekran görüntüsü arasında geziniyor.

Ve sonra gözleri iki hafta önceki Cuma gecesinden bir dizi fotoğrafa takılıyor. Clio elektronik sigara içiyor, dudaklarından duman kıvrılıyor, kolları on beş yaşındaki kızlarla arkadaşlık etmek için fazla yaşlı görünen yirmili yaşlardaki genç erkeklerin omuzlarına dolanmış. Clio **B i r** bar ya da kulüp gibi görünen bir yerde bir şişe biradan içerken. Clio bir arabanın sürücü koltuğunda oturmuş, elleri direksiyonda, kameraya doğru gülüyor. Abby fotoğrafın ne zaman çekildiğini öğrenmek için üzerine tıklıyor: Gece 1.04. Yine de Cuma geceleri Clio dışarıda kalırsa, her zaman Freya'da olduğunu söyler. Şimdiye kadar Abby'nin ona inanmamak için hiçbir nedeni yoktu. İddianın doğruluğunu Freya'nın annesiyle teyit etmek için de bir neden yoktu.

Fotoğrafa tekrar bakarken Abby'nin zihninde düşünceler dönüp duruyordu: Fotoğraf nerede ve kim tarafından çekilmişti. Clio'nun sabahın köründe bir arabanın direksiyonunda ne işi olduğu. Clio'nun kendisinden yaşça büyük çocuklarla düzenli olarak içki ve uyuşturucu kullanıp kullanmadığı ve eğer kullanıyorsa başka neler yapıyor olabileceği.

Fotoğraflar arasında gezinmeye devam ederken kaygı boğazını daraltıyor.

Ve sonra nefesini ciğerlerinde tutmasına neden olan bir şey görür.

Isla'nın öldüğü gece çekilmiş bir dizi fotoğraf. Grenli fotoğraflar, maksimum yakınlaştırmada. Ve yine de iki figür var, açıkça görülebiliyor.

Isla ve Callum, Meera'nın evine yakın bir sokakta duruyorlar.

Abby fotoğrafları gözden geçiriyor - otuz ya da daha fazla sayıda - asla açmaması gereken bir kapıdan içeri baktığını biliyor, arkasında ne olduğunu bildiği için artık onu kapatamıyor.

İnkâr edilemez bir hikaye anlatan bir dizi resim: havada hareket eden kollar, bir yüzün önünde tutulan bir avuç içi, arkası dönük. Bir tartışma.

Keder ve endişe Abby'nin boğazında düğümlenir. Isla'nın öldüğü gecenin fotoğraflarını görmek, yutan bir dalga tarafından denize sürüklenmek gibidir. Fotoğrafları yakınlaştırmaya, kızının yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışır, ancak görüntüler bulanıklaşır ve bulanıklaşır, ona bir dizi anlamsız pikselden başka bir şey bırakmaz.

Bilgi düğmesine tıklayarak, bir fotoğrafın çekildiği zamanı kontrol eder, sonra bir başkasını ve bir başkasını. İçinde öfke kabarıyor. Sonuncusu saat dokuzda, partiden insanlar dışarı çıkıp Isla'nın cesedini yolda bulmadan sadece birkaç dakika - tam anlamıyla yirmi beş dakika - önce çekilmiştir. İşte uzun zamandır şüphelendiği şeyin kanıtı - tartışılmaz kanıt -: Callum'un kızının ölümündeki baş şüphelilerden biri olduğu.

Ve sonra Abby'nin aklına başka bir düşünce gelir.

Clio'nun telefonunda Isla ve Callum'un Isla'nın ölümünden sadece birkaç dakika önce parti dışında tartıştıklarını kanıtlayan tüm bu fotoğraflar vardır ve yine de bunları Abby ya da polisle paylaşmamıştır.

Abby'nin zihninde, görülmek istemediğinden emin olmadığı bir farkındalık belirir.

Eğer Clio öldürüldüğü gece kız kardeşinin tüm bu fotoğraflarını çektiyse, o zaman Clio Isla'yı izliyordu. Onu gözetliyordu. Uzaktan fotoğraflarını çekiyordu.

Clio, Isla öldürülmeden hemen önce oradaydı.

Abby, Clio'nun o gece nerede olması gerektiğini hatırlamak için hafızasını yoklar. Freya'da olduğundan emindir. O her zaman Freya'dadır. Yine de elindeki kanıtlara göre Clio Freya'da değildi. Clio Windermere Yolu'nda durmuş, kız kardeşini gözetliyordu.

Clio'nun fotoğraf rulosunu biraz daha geriye kaydırduğında, gözleri korkunun tenine yayılmasına neden olan bir dizi fotoğrafa takılıyor.

Bunlar Isla'nın okul bülteninden, yüzme kulübünün web sitesinden ve Abby'nin hepsinin paylaşması için bulutta tuttuğu çevrimiçi albümlerden indirilen fotoğrafları.

Ama bunlar normal fotoğraflar değil. Her bir resim - bir düzine ya da daha fazla - üzerinde oynanmış. Her biri hayal edilebilecek en iğrenç şekilde değiştirilmiş.

Bir görüntüde, Isla'nın gözlerinden damlayan kan dijital olarak çizilmiştir. Bir sonraki görüntüde, Isla'nın ağzının yanına kaba, hareketli, itici bir penis yerleştirilmiştir. Bir diğerinde ise bir ok Isla'nın göğsünü deliyor. Ancak son fotoğraf Abby'nin kanını donduruyor Soğuk.

Isla'nın en son tatillerinde çekilmiş bir fotoğrafı. Maldivler'de bir plajda. Denizden yeni çıkmış, uzun saçları omuzlarına dökülmüş halde kameraya doğru gülüyor. Bu Abby'nin en sevdiği fotoğraflardan biri; Isla çok mutlu, çok coşkulu, çok hayat dolu görünüyor. Abby'nin yatak odasında çerçevelediği bir fotoğraf.

Ama bu versiyon orijinaline hiç benzemiyor. Bu versiyon bir iğrençlik. Bu versiyonda, birisi Isla'nın boynuna bir ilmik geçirmiş ve kalın kırmızı yazı tipiyle Isla'nın vücuduna iki kelime yazmış: *Geber Kaltak*.

Abby fotoğrafa bakıyor, bir baş dönmesi hissine kapılmış, ayaklarının yere bastığından emin değil, sanki ileri doğru bir adım atarsa bilinmeyen bir uçuruma düşecekmiş gibi.

İki kat yukarıdaki banyo kapısının tıkırtısı Abby'nin Clio'nun telefonunu karıştırmasına neden oluyor. Elleri titreyerek fotoğraf uygulamasından çıkıyor, ana ekrana dönüyor ve Clio büyük bir banyo havlusuna sarınmış halde merdivenlerin başına geldiğinde telefonu bulduğu yere geri koyuyor.

"Telefonumu bulamıyorum.

Abby kendini ele vermemeye kararlı bir şekilde bir süre bekler. "Hemen şurada, ön kapının yanında. Sanki kendisi de yeni görmüş gibi işaret ediyor.

Clio cevap vermez, yerini bulmasına yardım ettiği için Abby'ye teşekkür etmez. Onun yerine, merdivenlerden aşağı atlar, telefonu alır ve

bir eliyle kaydırma yaparken diğeri eliyle havluyu göğsünde sıkıca tutuyor.

Onun gidişini izleyen Abby, Stuart'ın ölümünden bu yana Clio'nun Isla'yla açıkça rekabet ettiği onca yılı düşünür. Isla'nın ona ulaşmaya çalıştığı - onunla yeniden bağ kurmaya, gençken yaşadıkları yakınlığı yeniden keşfetmeye çalıştığı - ama reddedildiği onca zamanı. Clio'nun son yıllarda ne kadar kıskanç olduğunu düşünüyor: Isla'nın yüzmesini, akademik başarılarını, popülerliğini kıskanıyor. Isla'nın ölümünden bu yana Clio'nun duygusal olarak ne kadar değişken olduğunu düşünür - düşmanca, inatçı, tartışmacı - Abby, Clio'nun kederine bağladığı değişkenliği, ama şimdi kafasını kurcalayan ve gitmeyen bir şüphe.

Isla'nın öldürüldüğü geceyi hatırlıyor: Clio'nun Freya'da uyuduğunu söylediğini ve sonra polis gelmeden kısa bir süre önce, beklenmedik bir şekilde, sebepsiz yere geri döndüğünü.

Beyni, az önce Clio'nun telefonunda gördüğü görüntüleri tekrar eder: Isla'nın öldürüldüğü gece onu takip eden fotoğraflar. Gecenin karanlığında peşini bırakmayacağını bildiği, üzerinde oynanmış korkunç fotoğrafları hatırlar: *Geber Kaltak*. Bir ses sessizliğin içine fısıldıyor, kulağına zehir damlatıyor, kafasını düşünmeye cesaret edemediği şüphelerle dolduruyor. Çünkü bunların doğru olabileceğine dair en ufak bir inanç kırıntısına bile izin verirse, tüm dünyasının yıkılma riski olduğunu biliyor.

Nicole

"Yemekte ne var?

Nicole dizüstü bilgisayarından başını kaldırır ve Jack'in okuldaki DEHB'sinin yönetimi hakkında sınıf başkanına göndereceği e-postayı yazmaya ara verir.

"Tayland usulü köri yapacağım. Kaçınılmaz göz devirmesini bekler, Nathaniel de bunu layıkıyla yerine getirir. Tayland körisi Jack'in favorisidir ve onu pişirmek her zaman Nathaniel'de gizli bir kardeş rekabetine neden olur.

Şimdi Nathaniel'e bakarken - uzun boylu, köşeli ve belki de hiç dolmayacak bedenine - onun kafasının içine girmenin, düşüncelerini okumanın bir yolu olmasını diliyor. Onunla paylaşmayı seçtiği düşünceleri değil -genellikle on yedi yaşındaki oğlanların erkekliklerinin bir işareti olduğunu düşündükleri kabadayılık ve palavralarla dolu- ama gerçek düşüncelerini, gerçek duygularını. Gerçek korkuları.

"Sürüş dersin nasıldı? Nathaniel'in ilk ehliyet sınavında başarısız olmasının üzerinden on iki haftadan fazla zaman geçti. O kadar büyük bir yığılma var ki, önümüzdeki hafta gireceği yeniden sınav için üç aydan fazla beklemek zorunda kaldı.

"İyi.

"Bu konuda iyi hissediyor musun?

Nathaniel omuz silkiyor ve Nicole onu daha fazla zorlamıyor, geçmek için ne kadar çaresiz olduğunu, ilk seferinde başarısız olduğunda ne kadar aşağılandığını biliyor.

Mutfak kapısı açılır ve Jack içeri girer - omuzları kambur, başı eğik - çocukluk çekingenliğinin yerini çoktan ergenlik beceriksizliği almıştır; henüz tam olarak büyümemiştir, kardeşinden hâlâ beş santim kısadır, göğsü henüz genişlememiştir. O değil, o

Her zaman diğerk çocuklar gibi olduğunu düşünmüştür: daha hassas, daha az cesur. Hafta sonlarını arkadaşşı Luke ile go-kart yaparak geçirmektedir ve Nicole onun yaşıtı pek çok çocuk gibi bilgisayar oyunlarına gömülmek yerine açık havada bir şeyler yapmasından her zaman memnun olmuştur. Ancak son zamanlarda Jack evde yalnız başına daha fazla zaman geçirmektedir ve Nicole onu kabuğundan nasıl çıkaracağını bilememektedir.

Nathaniel telefonunda gezinirken Jack ekmek kutusuna doğru eğilir ve bir parça Fransız çubuğu koparır. Andrew'u boş odada uyumaya iten ani uykusuzluk başlangıcı hakkında uydurduğu hikayeye oğullarının hiçbirinin inanmadığından şüpheleniyor. Andrew ile aralarındaki sürtüşmenin hissedilir olduğunu farkındadır; artık kocasının gözlerinin içine bakamamakta, bir odaya girdiği anda sertleşmektedir. Bugünlerde Andrew'la aynı odada pek sık kalmıyorlar; Andrew her gece geç saatlere kadar çalışmayı tercih ediyor, hafta sonları ondan kaçmak için ofise gidiyor, Nicole'ün de seve seve desteklediği bir taktik bu. Sadece birkaç hafta önce ailesinin mutlu olduğuna inanıyordu. Şimdi yorgun, yıpranmış bir battaniye gibi görünüyor: gevşek bir iplik ve her şey çözüldü.

"Bu öğleden sonra Callum'la ne olduğunu asla tahmin edemezsin?" Nicole omuzlarındaki kasların gerildiğini hissediyor.

"Ne?" "Zach çeşitlilik ve kapsayıcılık memuru olmak istemediğini söyledi.

Bu yüzden Callum onun yerine yapmayı teklif etti. Buna inanabiliyor musunuz? Dün neredeyse tutuklanıyordu ve bugün Okul Müdürü ekibinin bir parçası olmak istiyor. Herkes onun muhtemelen Isla'nın ölümüyle bir ilgisi olduğunu biliyor.

"Nathaniel, bu kadar yeter. Nicole'un sesi amaçladığından daha keskin.

"Ne? Bu doğru-

"Ciddiyim, Nathaniel. Etrafta dolaşıp insanlar hakkında asılsız söylentiler yayamazsın. Bundan daha iyisini biliyorsun.

Nathaniel gözlerini devirir. "Her neyse. Arkasını dönerek mutfaktan çıktı ve merdivenleri tırmandı.

"İyi misin? Jack'e bakar - gözleri yorgunluktan çerçevenlenmiştir - ve önümüzdeki birkaç yılı ileri sarabilmeyi, onu mancınıkla fırlatabilmeyi diler

Kendinden daha emin olduğu bir zamana ve yere, işler yoluna girdiğinde.

Jack başını sallar. "Tamam. Odama gidiyorum."

Nicole onun mutfaktan çıkışını izler. Tek istediğı çocuklarının mutlu olması. Güvende, mutlu ve kendileriyle barışık olmaları. Ebeveynliğin en zor yanının bu olduğunu keşfetmiş: dünyayı çocuklarınız için olmasını istediğiniz gibi şekillendirme konusundaki güçsüzlük. Çocuklarını zorluklardan koruyamaması, anneliğin en kaçınılmaz başarısızlıklarından biri gibi geliyor.

Abby sekiz gün önce isimsiz mesajları gösterdiğinden beri Nicole gerçeğin ortaya çıkmasını beklemektedir. Ailesinin güvenliğinin bağlı olduğu ince ipin nihayet kopmasını bekleyerek hummalı bir bekleyiş içinde yaşadığını hissediyor. Tüm o isimsiz e-postaları gönderen kişinin, Isla ile yatan adamın adını açıklaması için. Ya da polisin Abby'ye hem isimsiz e-postayı gönderenin hem de kızını avlayan adamın kimliğini ortaya çıkardıklarını söylemesi için. Abby onu her aradığında ya da mesaj attığında, Nicole ailesinin hayatının o anda altüst olacağına inanmaktadır.

Kapı zilinin sesi sessizliği böler. Nicole saate bakar - altıya çeyrek vardır - Andrew'un sipariş ettiği ürünlerle her gün ziyaret eden Amazon teslimat sürücülerinden biri olacağından şüphelenir.

Bunun yerine, kapıyı açtığında, Nicole bir çift erkek polis memuru tarafından karşılanır. Korku kaburgalarının altına kadar işlemiştir ve bunun korktuğu sahne olacağından emindir.

Bayan Forrester? Beş dakikanız var mı? Çalınan aracınızla ilgili bir gelişme var.'

Nicole rahatlamış mı yoksa endişeli mi hissedeceğini bilemez. Geride durarak iki memura içeri girmelerini işaret eder ve onları mutfığa yönlendirir. Merdivenlerden yukarı bakarak, memurlar gidene kadar ne Nathaniel'in ne de Jack'in yatak odalarından çıkmamasını umar.

Onları mutfığa kadar takip eder ve kendilerini tanıtmalarını sabırla bekler. Mutfak masasına otururlar, onu reddeder

Çay ya da kahve ikramı.

"Arabanızı bulduğumuzu size bildirmek istedik.

"Gerçekten mi? Nerede?" Nicole şaşkınlığını gizleyemedi. Bir parçası onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünmüştü.

Springfield Sanayi Bölgesi'nde. Orayı biliyor musunuz? Sadece bir buçuk mil uzaklıkta.

Nicole başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Araba iyi mi? Geri alabilecek miyim?"

İki memur yüklü bir bakış paylaşır. "Aslında bir çarpışmaya karışmış gibi görünüyor. Aracın önünde büyük bir göçük var. Bazı testler yapılıyor ama bu arada sizin ve arabayı düzenli olarak kullanan herkesin parmak izi almak için en kısa zamanda karakola gelmesini istiyoruz.

"Neden?"

'Sadece arabayı düzenli olarak kullanan herkesi ortadan kaldırmamız gerekiyor, böylece bilinmeyen parmak izlerini kontrol edebiliriz - arabayı çalan **k i ş i y e** ait parmak izleri. Bu rutin bir prosedür, endişelenecek bir şey yok.

Polis memurları nereye gitmesi ve kiminle konuşması gerektiği konusunda bilgi verirken Nicole başını sallıyor ve soruşturmanın ilerleyebilmesi için ailedeki herkesin bir an önce parmak izinin alınması gerektiğini vurguluyor. Memurlar, aracının ne zaman iade edileceğini bilmedikleri için özür diliyor ve bu arada sigorta şirketini bilgilendirmesi gerektiğini söylüyorlar.

Nicole dinler, çocukların ortaya çıkma ihtimaline karşı bir kulağı koridordadır. Bu haberi isimsiz iki polisten duymaktansa kendisinden duymalarını tercih eder. Çünkü polisler bunu söylemiyor olabilirler - belki de henüz bağlantıyı kurmamışlardır bile - ama ikinci derece kanıtlar ona apaçık görünmektedir. Nicole'un arabası Isla Richardson'ın öldürüldüğü gece kayboldu. Ve şimdi arabası bir sanayi sitesinde, çarpışmayla orantılı bir göçükle bulundu. Bunun bir tesadüften ibaret olmasını çok ister ama bir bağlantı olma ihtimali de yadsınamaz.

Polis memurlarını dışarı çıkarır, onlara veda eder ve kapıyı arkalarından kapatır. Zihni hızla çalışıyor ve nasıl

bu son gelişmeyi Nathaniel'e, Jack'e, Andrew'a aktaracak. Ve en kötüsü de Abby'ye.

İSLA'NIN ÖLÜMÜNDEN ALTI HAFTA
ÖNCE

Isla

Isla klinikten çıktı, güneşin parıltısından korumak için bir elini gözlerine götürdü. Bacaklarını dengesiz hissediyordu, sanki uyluklarındaki kaslar yeni doğmuş bir tayın uzuvları gibi gevşemişti. Kendi kendine bunun zihninde olduğunu, bu kadar dengesiz hissetmesinin fizyolojik *bir* nedeni olmadığını, doktorun işlemin iyi gittiğini söylediğini anlattı: *'Birkaç gün biraz ağrılı ve hassas hissedebilirsiniz ve birkaç hafta boyunca biraz kanama bekleyebilirsiniz. Herhangi bir zamanda endişelenirseniz, resepsiyon ekibini aramanız yeterli. Ancak herhangi bir komplikasyon beklemiyorum.*

Mantıken, Isla bunun rutin bir işlem olduğunu, her gün binlerce kadının bunu yaptırdığını ve herhangi bir tıbbi yansımasının olmayacağını biliyordu. Rasyonel olarak, buna erişebildiği için ayrıcalıklı olduğunu, dünya çapında milyonlarca kadının bu kadar şanslı olmadığını biliyordu. Andrew'un, odasının lüks bir otele benzediği özel bir kliniğe gitmesi için para ödediği için şanslı olduğunu biliyordu. Yine de, sanki denge duygusu bıçak sırtındaymış ve devrilmekle tehdit ediliyormuş gibi bir kırılganlık, güvencesizlik hissiyle boğulmuş hissediyordu.

Telefonunu çıkararak WhatsApp'ı açtı ve Andrew'a bir mesaj gönderdi.

İşim bitti.

İki gri tiki maviye dönüşmesini izlerken, bu sabah annesine söylediği yalan için bir suçluluk duygusu yaşadı; Hunterian Müzesi'ne gidiyordu, uzun zamandır gitmek istediği ama dönem boyunca hiç ziyaret etme fırsatı bulamadığı bir yere

zaman. Isla genellikle yalan söylemediği için annesinin ona inanmadığına dair hiçbir ipucu yoktu. Andrew'la ilişkisinden önce hiç yalan söylememişti ama şimdi yalanları onu suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Her şeyden çok, annesinin şu anda yanında olmasını diliyordu: onu rahatlatmak, teselli etmek, iyi olacağına dair güvence vermek. Ama Isla bunun imkânsız olduğunu biliyordu. O kurtlar sofrasını açmak hayal bile edilemezdi.

Telefonuna Andrew'dan bir cevap geldi.

Umarım iyisindir. İş görüşmesindeydim. Senin için bir araba sipariş edip detayları göndereceğim. İşim biter bitmez ararım. x

Isla mesajı okudu, terk edilmişlik duygusuna kapıldı: birinin yanında olması, ona bakması ihtiyacı. Gözleri yaşardı ve gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı, öğleden sonra dört buçukta Marylebone caddesinde ağlamaya başlaması durumunda önceden hissedilmiş bir aşağılanma duygusu yaşadı.

Önündeki yolda bir araba trafik ışıklarından hızla geçiyor, kornasını öfkeyle çalıyordu. Isla gerildi, tüm vücudu alarmdaydı: gergin, endişeli, tedirgin. Telefonuna bakarak rezervasyonun gelmesini diledi, yanından geçen her insan - Bluetooth kulaklıkla yüksek sesle konuşan takım elbiseli her adam, çiçekli elbiseli her kadın, bebek arabası iten her anne - tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyormuş gibi açıklanamaz bir şekilde kendini mahcup hissetti.

Telefonuna bir mesaj geldi ve kaydırarak açtı, Andrew'un her zaman kullandığı özel araç kiralama şirketinden bir rezervasyonun ekran görüntüsünü ve bir mesaj buldu.

Araba yaklaşık 5 dakika içinde yanınızda olmalı - son bir saattir bekletiyorum. Rezervasyon detayları yukarıda. İşten çıkamadığım için gerçekten üzgünüm - o haftalardan biri. Ama buradaki işim biter bitmez sizi arayacağım. x

WhatsApp'ı kapatan Isla, siyah Mercedes'in - onlar her zaman siyah Mercedes'ti - yakında geleceğini umarak caddeye bir aşağı bir yukarı baktı. Güneş gözlerini kamaştırıyor, onu sıcağa boğuyor, ter omurgasından sırtına doğru süzülüyordu. Etrafına göz gezdirdikten sonra gölgeli bir kapı aralığına adım attı.

Şu anda bile Andrew'un kliniğe kadar kendisine eşlik etmesini isteyip istemediğine karar veremiyordu. En azından öyle olsaydı şimdi eve dönüyor olurdu. Ama Andrew çok özür dilemiş, işlerinin çok yoğun olduğunu söylemiş ve bütün bir öğleden sonrayı geçiremeyeceğini açıklamıştı. *'Zaten muhtemelen çok fazla risk var, sence de öyle değil mi? Eğer biri beni seninle oraya girerken görürse, bu felaket olur.'*

Siyah bir sedan kaldırıma y a n a ş t ı ve Isla telefonundaki kayıtlı plakayı karşılaştırdı, arabaya doğru yürüdü ve cama dokundu. Klimalı arabanın arkasına geçip deri koltuklara gömüldü ve bu şoförlerin asla konuşma beklentisi içinde olmadıklarına şükretti.

Ani, gıcırdayan bir ağırlı onu pençesine aldı ve refleks olarak bir elini karnına götürdü. Gösterge panelindeki saate baktığında, bir sonraki ağırlı kesici dozunu almasına daha kırk beş dakika olduğunu fark etti. Şimdiden evde, yorganın altında, perdeleri çekilmiş olmayı diledi. Annesiyle konuşurken kullanacağı bahaneyi çoktan planlamıştı: Midesine bir mikrop girmiş olmalıydı, bir iki günlük dinlenmeyle geçecek bir şey olmadığını umuyordu. Yüzme koçu antrenmanı kaçıracağı için mutsuz olacaktı ama Isla'nın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Gmail'ini açtığında, gelen kutusunun en üstünde artık tanıdık gelen isimsiz adresi gördüğünde bir endişe hissetti, konu satırı her zamanki gibi boştu. Beyninin bir kısmı ona bu mesajı açmadan silmesini, göndereni engellemesini ve kendisine daha fazla nefret dolu mesaj ulaşmasını engellemesini söylüyordu. Ama yapamadı. Buna cesaret edemedi. Çünkü onları görmezden gelirse tepkilerinden korkuyor, sessizliğiyle onları daha da kızdırabileceğinden korkuyordu.

Birkaç kısa satırı okurken nefesini tuttu.

Bunu sadece sen ona bir tabakta sunduğun için yaptığını biliyorsun. Aletini koyabileceği bir yerden başka bir şey değilsin. Sürtük.

Isla, belki de neyle suçlandığını biliyordur diye şoföre baktı. Ama adamın yüzü ifadesizdi, gözleri ileriye bakıyordu ve Isla tekrar telefonuna bakıp bir cevap yazdı, asit göğsünden boğazına doğru yükseliyordu.

Lütfen bunu kendinize saklayın. Bunun olmasını istememiştik. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum.

Yıllar boyunca okulda yaptıkları internet güvenliği konuşmalarını hatırlayarak parmağını gönder düğmesinin üzerinde gezdirdi.

Trollerle muhatap olmayın.

Küfürle mesajlara asla yanıt vermeyin.

İstenmeyen, kötü niyetli veya zararlı iletişimleri her zaman bildirin.

Kafasındaki tavsiyeye aldırmadan mesajı gönderdi, takipçisinin gelen kutusuna düştüğünü hayal etti, nasıl tepki verebileceklerini, bundan sonra ne yapabileceklerini tahmin etmekten kendini alamadı. Isla için şu anda en önemli şey, mesajı gönderen her kimse, sırrını kamuoyuna açıklamak için kışkırtılmadığından emin olmaktı.

E-postayı 'WSE' -Tuhaf Takipçi E-postaları- klasörüne koyarak, telefonunu ele geçirecek birinin bulamayacağı kadar yumuşak bir şekilde etiketlendiğini umdu. Mesajları neden sakladığından emin değildi; sadece onları silmeye bir türlü cesaret edemiyordu.

Spor ayakkabılarını çıkaran Isla, dizlerini göğsüne çekerek leğen kemiğinin derinliklerinde gıcırdayan acıyı engellemeye çalıştı. Gösterge panelindeki uydu **n a v i g a s y o n u** eve neredeyse bir saatlik yol olduğunu gösteriyordu ve Isla kulaklıklarını unuttuğu için, önümüzdeki altmış dakika boyunca dünyayı kapatamadığı için sessizce kendine lanet okudu. Aslında, Andrew'un onu şaşırtabileceğini ummuştu, belki de

kliniğin dışında bekliyordu. Bu, şimdiye kadar kabul etmesine izin vermediği bir umuttu.

Şiddetli, gıcırdayan bir ağrı, dizlerini vücuduna daha sıkı sarmasına neden oldu, sanki rahatsızlığı içinden söküp atabilecekmiş gibi. Birden babasına duyduğu özlemin farkına vardı, arabanın arkasında yanında olmasını, başını onun omzuna yaslayabilmesini istiyordu. Onun kucağının güvenliğini hissetmek ve içinde bulunduğu durum her ne olursa olsun, onu bu durumdan kurtarmaya yardım edeceğini bilmek.

Ama eğer o hayatta olsaydı, arabada onunla birlikte olmayacağını biliyordu. Çünkü ona kendini bu duruma soktuğunu söylemekten utanırdı. Onu ve annesini hayal kırıklığına uğrattığı için utanırdı. Onların inandığı gibi biri olmadığını için utanırdı.

Başını pencereye yaslayıp gözlerini kapatarak, evde, yatağında, yalnız kalana kadar dakikaların hızla geçmesini diledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Isla bir İtalyan restoranında karşısında oturan Andrew'a baktı, evden yeterince uzaktaydı ve fark edilme ihtimalleri yok denecek kadar azdı. "Tamam, sanırım.

"Emin misin? Bunun ne kadar zor bir şey olduğunu biliyorum ve Salı günü yanınızda olamadığım için üzgünüm. Kendini burada olacak kadar iyi hissediyor musun? İsterseniz başka bir akşam için yeniden düzenleme yapabiliriz ve sizi evinizin yakınına bırakabilirim.

Isla başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Andrew'a son iki gecedir yaşadığı mide kramplarından ya da her iki saatte bir hijyenik ped değiştirmesini gerektiren ağır kanamadan neden bahsetmek istemediğinden emin değildi. Ona kontrol edemediği ağlama krizlerinden ya da zayıflatıcı yorgunluk hissinden bahsetmek istemiyordu. Annesine hayali bir karın ağrısı hakkında yalan söylediğinde hissettiği suçluluk duygusunu bilmesini istemiyordu, Andrew'la buluşmak için evden çıkarken yine yalan söyledi, ona güven verdi

Kendini daha iyi hissettiğini, akşam Kit'lere gideceğini, eve çok geç kalmayacağını söyledi, yalanlar dilinden utançla döküldü.

'Yani klinik iyiydi? Sana iyi baktılar mı? Andrew negroni'sinden bir yudum aldı.

"İyiydi. İyi davrandılar. Yanıt sanki otomatik pilotta ortaya çıkmıştı ve Andrew'un yanında kendini bu kadar garip, bu kadar rahatsız hissetmemeyi diledi. Sanki ikisi de ilk randevudaki yabancılar gibi en iyi davranışlarını sergiliyorlardı.

"Bu çok iyi. Korkunç olduğunu biliyorum ama en azından sana iyi bakıldı. Önemli olan da bu.

Andrew'un sesinde tuhaf bir ton vardı ve Isla'nın aklına, belki de iyi bir klinik bulduğu, ona yer ayırttığı ve fahiş ücreti her neyse ödediği için kendisine teşekkür edilmesini istediği geldi. Kendisi ona bakamayacakken bir grup yabancı tarafından iyi bakılmasını sağladığı için.

Isla menüyü inceliyormuş gibi yaptı ve kendine saçmalamayı bırakmasını söyledi. Uykusuzluk ve hormonlar ona böyle aptalca şeyler düşündürüyordu. Mantıklı ve akılcı bir şekilde düşündüğünde, Andrew'un Salı günü ona eşlik etmesinin mümkün olmadığını anladı - sadece mümkün değildi. Riskler çok büyük olurdu.

"Ne yemek istersiniz?

Isla menüyü incelemeye devam etti. "Emin değilim. O kadar aç değilim.

'Genelde deniz tarağı seversin. Ya da levrek? Farklı bir şeyler isterseniz, masada bazı spesiyaller var. Ton balığı carpaccio kulağa hoş geliyor. Andrew sanki o da içinde bulundukları bu yeni alan hakkında emin değilmiş gibi bocalıyordu.

Garson masalarına geldi ve sipariş vermeye hazır olup olmadıklarını sordu. Gözleriyle menüyü tarayan Isla bir salata seçti, Andrew'un orta pişmiş bir but bifteği, yanında brokoli ve bir kadeh Barolo siparişini dinledi.

Garson gidince rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Isla söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama zihninin boş olduğunu fark etti.

'Salı günü bunu yaşamak zorunda kaldığınız için gerçekten üzgünüm. Korkunç olmalı. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

Isla başını salladı. 'Bu senin hatan değildi-'

'Ama bir bakıma öyleydi. Eğer sana aşık olmasaydım, eğer bu ilişkiye başlamasaydık, asla bu durumda olmayacaktın.

Düşünceler Isla'nın kafasında bulanıklaştı ve bir yanıt oluşturamadı.

"Ne kadar bencil olduğumu fark etmemi sağladı. Ne kadar bencil olduğumu. Gençsin, güzelsin, önünde koca bir hayat var. Arkadaşlarınla vakit geçirmeli, eğlenmeli, partilere gitmelisin. Benim gibi yaşlı bir adamla ilişki içinde değil. Andrew zoraki bir kahkaha attı, sesi bir araba motorunun homurtusuna benziyordu.

Sözleri Isla'ya, hızlı bir trenin penceresinden görülen yer işaretleri gibi bulanık geldi. 'Ama ben seninle bir ilişki yaşamak istiyorum. Benim de istediğim buysa, bu bencillik sayılmaz.

Andrew parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sadece on yedi yaşındaki normal kızların yaptığı her şeyi yapan normal bir genç kadın olmayı hak ettiğini düşünüyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Isla'nın nefesi birden kesildi. Andrew genellikle onun yaşından bahsetmezdi. Aralarındaki büyük yaş farkını görmezden gelmek için aralarında zımnî bir anlaşma vardı. İlişkilerinin başlangıcında söylediği gibi, iki insan birbirleri hakkında böyle hissediyorsa yaşı bir önemi yoktu.

Andrew onun yüzünü inceledi ve sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi derin bir iç çekti. "Sanırım son birkaç haftadır yaşadığımız olaylar ilişkimizin sana ne kadar haksızlık ettiğini fark etmemi sağladı-

"Ne şekilde adaletsiz?

Onun elini tuttu. 'Isla, sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Son dört ay inanılmazdı. Birlikte geçirdiğimiz zamanı çok sevdim. Ama olanlar... Bu benim için gerçek bir uyanış çağrısı oldu, bu senin için adil değil. Kendi yaşındaki çocuklarla çıkmalısın. Dışarıda eğleniyor olmalısın.'

Isla elini çekti, avucunu kalın pamuklu peçeteye sildi. Andrew'un sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Bir parçasının ona ihtiyacı vardı.

yüksek sesle söylemek, bunu ifade edecek cesarete sahip olmak. Örtmecelerin, basmakalıp sözlerin ve bunu onun için yapıyormuş gibi davranmaya yönelik korkakça girişimlerin arkasına saklanmamalıydı. "Benden ayrılıyor musun?

Andrew'un boğazındaki kaslar yutkunurken yükselip alçaldı, sanki doğru ölçüyü bulana kadar sözlerini tartıyormuş gibiydi. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama gerçekten en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum. Önünde koca bir hayat var.

İnanılmazlık Isla'nın bir an bocalamasına neden oldu. 'En iyisi için mi? Benden ayrılırsan benim için nasıl en iyisi olur?

Andrew yan masadaki başka bir çiftin gizlice onlara doğru baktığı tarafa doğru baktı. Andrew'un özür dilercesine gülümseyişini izledi, sanki Isla huysuz bir gençmiş, Andrew da babacan bir hoşgörünün timsaliymiş gibi.

Sandalyesini geriye itti - ahşap zeminde meydan okurcasına sürtündüğünü duydu - Isla çantasını kaptı, restorandan dışarı koştu, sokağa çıktı. Bunu yaptığına inanamıyordu. Şimdi değil. *Bugün* değil. Onu bir restorana getirdiğini düşünmüştü çünkü bebeğini düşürdükten iki gün sonra onu bir otel odasına götürecek kadar kaba olamazdı. Ama şimdi tamamen farklı bir motivasyonu olduğunu fark etti: onu terk ettiğinde halka açık bir yerde olmalarını sağlamak. Olay çıkarma ihtimalinin daha az olduğu bir yere.

Isla! Geri gel.'

Arkasından gelen Andrew'un sesini duymazdan geldi, şüphesiz garsona yemek ve artık tüketilmeyecek içeceklerin parasını ödemesi için para uzatması yüzünden gecikmişti. Ofis çalışanlarının sıcak Ağustos akşamının tadını çıkarmak için barlardan taşıdığı kalabalık Londra caddesinde ilerlemeye devam etti. İstasyona kestirme bir yol olan sakin bir yan yola döndüğünde, son kırk sekiz saat içinde olan her şeyi acımasızca hatırlatan bir acı midesini sıktı.

Bir el kolunu kavradı ve o da dönerek eli savuşturdu. "Dokunma bana!

Hayal kırıklığı Andrew'un alnını çatlattı. "Isla, lütfen. Böyle olmak zorunda değil. Ben sadece senin için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum.

'Bana bunu yapma. Bunu yapamazsın. Kürtaj yaptırdıktan iki gün sonra beni terk edemezsin. Bunu kim yapar? Isla sesinin çatlamaya başladığının farkındaydı ve buna karşı sertçe yutkundu.

'Böyle bir konuşma için asla iyi bir zaman olmaz, bunu biliyorsunuz. Sadece mantıklı olmamız gerektiğini düşünüyorum. İlişkimiz yüzünden zaten korkunç bir deneyim yaşadın. Eğer devam edersek zarar görecektir çok fazla insan var'

'İnsanlar zarar görecektir mi? Beni her Perşembe otel odalarına götürürken bu seni rahatsız etmiyor gibiydi. Bana her beş dakikada bir mesaj atıp beni sevdiğini ve beni görmek için sabırsızlandığını söylerken insanları incitmekle ilgili çok endişeli görünmüyordun. O zaman vicdanın neredeydi?'

Andrew burnunun kenarını parmaklarıyla başparmağı arasına sıkıştırdı, yüzünde sanki duygusal bir sıkıntı içinde olan kendisiymiş gibi acı dolu bir ifade vardı. 'Bunun korkunç bir konuşma olduğunu biliyorum ve bunu yaptığımız için gerçekten üzgünüm. Ama ikimiz de aramızda yaşananların sorumluluğunu üstlenmeliyiz. Bunun olmasını ikimiz de planlamadık-'

Gerçekten mi? Yani beni bırakmak için okulumun ya da yüzme kulübümün yakınından geçtiğin onca zaman sadece tesadüftü, öyle mi? Yüzme antrenörü olmak istediğinle ilgili tüm o saçmalıklar - hepsi doğrudur, değil mi? Yalan söyleme, Andrew. Beni *takip ettin*.'

Andrew kaşlarını çatı, başını salladı. 'Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Kızgın olmanı anlıyorum ama tarihi yeniden yazmayalım. Ben seni takip etmedim. Aramızda bir bağ vardı, aramızda özel bir şey vardı. Gerçek bu, o yüzden lütfen şimdi olayları çarpıtmaya başlama. Derin bir nefes aldı. "İçten içe bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyor olmalıydın.

Isla'nın yanaklarında aşağılanma ateşi parladı. "Bana artık Nicole'e aşık olmadığını söylemiştin. İlişkinizin uzun zamandır bittiğini, sadece Nathaniel ve Jack'in iyiliği için birlikte olduğunuzu söylemiştin. O yüzden tarihi yeniden yazma. Gerçeği çarpıtan sensin. Isla gözyaşlarını tutabilmek için ona ters ters baktı.

Bir an için ikisi de konuşmadı, Isla'nın kafasında düşünceler dönüp duruyordu, son birkaç ayın anlatısını kendi kendine onaylıyordu, Andrew'un onu alternatif bir gerçekliğe ikna etmesine izin vermemeye kararlıydı.

'Isla, on yedi yaşındasın. Önünde koca bir hayat var. Güven bana - birkaç ay içinde ilişkimiz uzak bir anı gibi görünecek. Kötü şartlarda ayrılmamızı gerçekten istemiyorum.

Isla ona baktı, bunun aşık olduğu adamla aynı adam olduğunu inanamıyordu. "Bana patronluk taslama. Bebeğimizi düşürdükten kırk sekiz saat sonra benden ayrılıyorsun ve kötü şartlarda ayrılmak istemiyor musun? Ne olacağı nı sanıyordun? Olmam gereken iyi küçük kız gibi kibarca geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranacağımı mı?

'Tabii ki hayır, öyle demek istemedim-'

"Ya Nicole'e söylersem? Kelimeler Isla'nın dudaklarından, söyleyeceğini bilmeden önce döküldü.

"Ne?

"Ya Nicole'e olanları anlatırsam? Neden hiçbir sonuç olmadan çekip gitmene izin verilsin ki?'

Isla, Andrew'un yüzündeki rengin çekilmesini izledi. Güç dinamiklerindeki bu değişimden cesaret alarak devam etti. "Yaptığın şey yüzünden bu kadar suçluluk duyuyorsan, belki de Nicole'e söylemeliyim, her şey açığa çıksın.

Andrew gözlerini kırpmadan ona odakladı. "Bunu yapmak istediğini sanmıyorum.

"Neden olmasın?

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, gözleri kenarlarda daralıyordu. 'Annen ne düşünecek? Benimle yattığını öğrenirse tepkisi ne olur? Ya da ona hamile olduğunu bile söylemeden kürtaj yaptırdığını? Sence bu konuda ne hisseder?'

Isla konuşamıyordu, duygularının tek bir konuşmayla nasıl olup da sevgiden kızgınlığa dönüşebildiğine şaşırıyordu.

Andrew içini çekti, sesini yumuşattı. 'Hadi ama, ikimiz de bunun ortaya çıkmasının ikimizin de çıkarına olmadığını biliyoruz. Ve bence ikimiz de bunun böyle kötü bir şekilde bitmesini istemiyoruz. Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Bu konuda yetişkin gibi davranmaya çalışalım.

Adamın küçümseyici tonu kadının öfkelenmesine neden oldu. "Buna inanamıyorum. Bana bunu yaptığını inanamıyorum.

Andrew onun kolunu sıkıca kavradı. "Isla, Nicole ile konuşmayacağına dair bana söz ver.

Isla kolunu adamın elinden kurtardı, parmaklarının izinin tenine battığını hissetti. 'Sana hiçbir şey için söz vermek zorunda değilim. Sana *hiçbir şey* borçlu değilim. Arkasını dönerek işlek caddeye doğru koştu, arkasından seslendiğini duydu.

Ciddiyim, Isla. *Sakın* bir şey söyleme. Söylersen pişman olursun.

MEVCUT

Jenna

Jenna yatağının üzerine yığılmış temiz çamaşırları karıştırıyor. Çoğunlukla Callum'a ait: kotlar, tişörtler, iç çamaşırları, atletizm takımları. Callum'un bir haftada bu kadar çok şeyi nasıl bitirdiğini bilmiyor.

Saatine bakarken, endişe parmağına batan bir bıçak gibi onu iğneler. Saat neredeyse altı. Callum genellikle Cuma günleri eve erken gelir, öğle yemeğinden sonra dersi yoktur. Okul kütüphanesinde birkaç saat çalışır ve her zaman saat beşe kadar döner.

Düşünceleri son yetmiş iki saate doğru ilerliyor. Okul müsameresinde polis memurlarının aniden ortaya çıkışı, karakola gidişi, Isla'nın öldürüldüğü gece Callum'un ne yaptığına dair kırk beş dakikalık sorgulama: Isla ile ne hakkında tartıştıkları, onu ne zaman terk ettiği, nereye gittiği. Memurlar, kazanın meydana gelmesinden kısa bir süre sonra Callum'un Isla'nın düştüğü yerden çok da uzak olmayan bir caddede koşarken çekilmiş kamera görüntülerini gösterdiler.

Ancak durumun ciddiyetine rağmen Callum, Isla'nın öldürüldüğü yarım saatlik süre zarfındaki hareketleri hakkında herhangi bir bilgi verememiş ya da vermek istememiştir. Partideki arkadaşları Callum ve Isla'nın koridorda tartıştıklarını ve sekiz kırk beş civarında birlikte ayrıldıklarını bildirmişlerdir. Callum o saatten sonra görülmemiş. Yine de polis defalarca nereye gittiğini ve ne yaptığını sorduğunda Callum'un tek yanıtı 'sadece etrafta dolaştığı' olmuştur. Polis, nerede olduğuna dair daha ayrıntılı bir açıklama yapmayarak kendisine yardımcı olmadığı konusunda onu uyardığında bile, yine de daha fazla bilgi vermeyi reddetti. Ve neden cadde boyunca koştuğu sorulduğunda, otobüse yetişmek için yarıştığı konusunda ısrar etti. Bu, bir anlamda, tamamen

Makul. Ama sorguyu yapan memurlar açıkça tek kelimesine bile inanmadılar.

Daha sonra, nihayet ayrılmalarına izin verildiğinde Jenna Callum'u o geceki hareketleri, partiden ayrılmasıyla eve varması arasındaki doksan dakika boyunca neler yaptığı konusunda sorguya çekti. Ona kızmayacağını, ne olursa olsun onu her zaman destekleyeceğini tekrar tekrar söyledi. Ondaki istediği tek şey gerçektir. Ama Callum söylenecek bir şey olmadığında ısrar ediyordu; sadece etrafta dolaşıyordu, bundan daha kötü bir şey olamazdı. İstasyondan eve döndüklerinde Callum doğrudan odasına gitti ve ertesi sabah Jenna uyandığında çoktan evden çıkmıştı. O zamandan beri ondan kaçıyor ve evde birlikte olduklarında ona bu konuda konuşmak istemediğini açıkça söylemişti.

Jenna'nın telefonu çalar ve Collingswood Okulu'nun numarasını görür, içinde bir endişe hissederek.

"Alo?"

Bayan James? Collingswood'dan Bay Marlowe.'

"Merhaba. Nasılsınız? Endişeden tüyleri diken diken olur. Son üç gündür bu telefonun gelmesini, Salı gecesi yaşananlarla ilgili kaçınılmaz açıklamanın gelmesini bekliyordu.

"Güzel, teşekkürler, evet. Bir anlık bir duraksama oldu. "Cuma akşamı aradığım için özür dilerim. Sadece hafta sonundan önce arayı kapatmak, işlerin nasıl gittiğini görmek istedim.

Bu örtmece Jenna'yı kandıramaz. Bunun dostça bir görüşme olmadığını biliyor. Bay Marlowe'un neden aradığını anlıyor. Ama bunu önceden engellemeyecektir. Eğer bir kez daha azarlanmakla yüzleşecekse, liderliği ele alması gerekecekti. "Evet, her şey yolunda, teşekkürler.

Kısa bir ara daha var. "Salı günü olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm. Çarşamba günü Callum'la konuştum, o da beni bilgilendirdi. Umarım bu polis açısından bir son olur.

Jenna kendini geri adım atarken bulur. Keşke Callum ona Bay Marlowe'la buluştuğunu söyleseydi, neler konuşulduğunu aktarsaydı, bu konuşmaya tamamen cahil bir şekilde girmeyecekti.

Bay Marlowe devam ediyor. "Bence şu anda önemli olan sonraki adımlara, yani buradan nereye gideceğimize odaklanmak.

Jenna'nın kafasında hayali bir konuşma geçer: okulun Callum'u okuldan atması, A seviyesindeki eğitimini tek başına bitirmek zorunda kalması, üniversite başvurularına eşlik edecek herhangi bir referansının olmaması. Korku, pişmanlığın dudaklarından dökülmesine neden olur. "Salı gecesi olanlar için çok üzgünüm ve Callum'un da üzgün olduğunu biliyorum. Okulu çok seviyor ve çok çalışıyor. Tek istediğı okul ödevlerine odaklanabilmek ve A seviyelerine hazırlanmak. Sesinde bir yalvarma tınısı var ve bu tını karşısında yüzü kızarıyor.

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bay Marlowe duraksadı; Jenna'nın en kötü endişelerinin bir araya geldiğı birkaç acı verici saniye. "Callum son zamanlarda ondan beklediğimiz gibi odaklanmış değil. Son birkaç haftadır çok şey yaşadığını anlıyoruz. Onun için ve tüm okul camiası için zor bir dönem oldu. Ona destek olmak istiyoruz, özellikle de tüm bu olanlardan sonra. Bay Marlowe sesli bir şekilde nefes alıyor. "Callum size kurum içi danışmanımızla görüşmesini önerdiğimizden bahsetti mi?

Jenna son birkaç dakika içinde ikinci kez kör bir elle poker oynuyormuş gibi hissediyordu. "Hayır, oynamadı. Sadece üç kısa kelime ve yine de tüm annelik kusurlarının reklamını yapıyor gibiler.

'Tamam, bunun Callum'un faydalanabileceğı bir şey olduğunu düşünüyoruz.

Yeniden bağlantı kurmasına yardım edin.

Kelimeler Jenna'nın kulaklarında uğulduyor. "Ne demek istiyorsun?

Bir başka yüklü duraklama daha oldu. "şu anda biraz içine kapanık. Öğretmenleri onun sınıfta biraz savunmacı olduğunu söylüyor: çabuk alınıyor, kolayca kıskırtılıyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum elbette. Ancak okul danışmanımızla bazı seansların faydalı olabileceğini düşünüyorum ve belki onunla konuşup onu ikna edip edemeyeceğinizi merak ediyorum. Sonuçta hepimiz aynı şeyi istiyoruz: Callum'un mutlu olmasını ve potansiyelini gerçekleştirmesini.

Jenna, Bay Marlowe'un onu göremeyeceğini hatırlamadan önce başını sallar. "Evet, tabii ki.

"Harika, teşekkürler. Callum'un çalışma saatlerini okulda geçirmesinin onun için daha iyi olacağını ve gün boyunca odaklanmasını sağlayacağını düşünüyoruz.

Sözcükler Jenna'nın kafasında bir yapbozun sıkışmış parçaları gibi sallanıyordu. "Anladığımdan emin değilim.

"Altıncı sınıf öğrencileri elbette tüm gün okulda kalmak zorunda değiller - bu onların ayrıcalıklarından biri. Ama çoğu öyle yapıyor; kütüphaneden yararlanıyor, ortak salonda sosyalleşiyor, bağımsız çalışmalar yapıyorlar. Callum'un okulda daha fazla bulunmasının kendisini okula daha bağlı hissetmesine yardımcı olacağını düşünüyorum.

Jenna kendini bir hız trenindeymiş gibi hisseder, bilgiler o kadar hızlı akıp gitmektedir ki bunları algılayamaz.

'Boş zamanlarında nereye gittiğini biliyor musunuz acaba? Eve geliyor mu? Sadece o saatlerde işine devam edip etmediğini bilmek istiyoruz.

Jenna bunun cevabını bilmesi gereken bir soru olduğunun farkındadır ama aslında hiçbir fikri yoktur. Yorgun ve stresli olmaktan yakınan ve çok az somut sorumlulukları varmış gibi görünmesine rağmen her şeye sürekli geç kalan Collingswood annelerinin yarısı gibi bütün gün evde değil.

Ama Bay Marlowe'u habersizliği konusunda uyarmak istemez. Oğlunun bütün gün okulda olmadığından haberi olmadığını, onun yerine nereye gittiğini, ne yapıyor olabileceğini bilmediğini açıklamak istemez. Zamanını kiminle geçiriyor olabileceğini.

"Hayır, eve gelmiyor - otobüsle biraz uzak. Halk kütüphanesine, birinci kattaki sessiz okuma odasına gidiyor. Orada arkadaşlarının dikkati dağılmadan daha iyi konsantre olabildiğini söylüyor. Bu ayrıntılı yalan dudaklarından sorunsuzca dökülüyor ve nereden geldiğini bilmiyor.

Güzel. Hâlâ derslerine odaklandığı sürece sorun yok. Çok büyük bir potansiyeli var, bu aşamada bocaladığını görmek istemeyiz.

Jenna, Bay Marlowe'un sözlerinde söylenmemiş bir şey duyduğunu düşünür, hayal gücü onun ne ima ediyor olabileceği konusunda çılgına döner. 'Endişenizi gerçekten takdir ediyorum, Bay Marlowe. Dediğiniz gibi, Callum'un son birkaç haftadır uğraşması gereken çok şey vardı. Isla'nın ölümü onu çok derinden etkiledi - muhtemelen daha fazla

izin veriyorum. Ama onunla konuşacağım, boş zamanlarında okulda kalmasını önereceğim ve danışmanlığa gitmesi için onu teşvik edeceğim. Bunun onun için iyi olacağına katılıyorum. Sesindeki uzlaştırıcı tonu duyuyor ve bunun yeterli olmasını umuyor.

"Harika. Çok memnun oldum. İşlerin nasıl gittiğini görmek için belki birkaç hafta sonra görüşebiliriz?"

Bu Bay Marlowe'un retorik sorularından bir diğeridir ve Jenna her kelimesini dikkatle seçer: Aradığı için teşekkür eder, yakında onunla tekrar konuşmayı dört gözle beklediğini söyler.

Telefon görüşmesi sona erer ama konuşma, kurtulamadığı bir kulak kurdu gibi kafasında tekrarlanır.

Callum'un hem polis sorgusu sırasında hem de sonrasında ne kadar savunmacı olduğunu düşünür. Callum'un caddede koşarken çekilen kamera görüntülerini ve otobüse yetişmek için yarıştığı yönündeki mazeretini düşünür. Liam Walsh'un on gün önceki ziyaretini, yakın zamanda Callum'la vakit geçirdiğini iddia etmesini ve Liam'ın Collingswood'u ziyaret etme tehdidini düşünür.

Jenna düşüncelerinin üzerine bir örtü çeker. Spekülasyon yapmasına izin veremez, korkularını şımartamaz. Callum'un Liam Walsh ile yeniden arkadaşlık kurduğuna inanmasına ya da Isla'nın öldürüldüğü gece neden kaçtığına dair varsayımlarda bulunmasına izin veremez. Callum'un okulda olması gereken çalışma saatlerinde neler yaptığına dair en kötü varsayımlarda bulunamaz. Callum'un masumiyetine, dürüstlüğüne ve doğruluğuna inanmak zorundadır. Çünkü o inanmazsa, inanacak başka kimsenin olmadığı da farkındadır.

Abby

Abby mutfak masasında oturmuş, cumartesi öğleden sonra saat daha beş olmasına rağmen üçüncü kadeh şarabını içmektedir. Göz kapakları zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi hissediyor, uykusuzluk üzerine kaldıramayacağı bir ağırlık gibi çöküyor.

Son üç gecedir, Clio'nun telefonunda gördüğü mesajları ve fotoğrafları hatırlayarak yatağında uyuyakalmıştır. Gözlerini her kapattığında, işte oradalar: Clio'nun yarattığı iğrenç, üzerinde oynanmış resimler. Abby'nin ailesine baktığı mercek değişmiş, farklı bir filtre devreye girmiştir: geleneksel kardeş rekabeti yerine artık daha karanlık, daha uğursuz bir şey vardır. Tehlikeli bir şey. Nefretin yoğunluğu, normal bir kardeşlik ilişkisine dair tüm yanılsamaları bir anda paramparça etmiştir.

Şarabını yudumlarken, Clio'nun uygunsuz ortamlarda gördüğü tüm fotoğraflarını düşünür: uyuyor olması gereken sabahın erken saatlerinde genç erkeklerle arkadaşlık ederken; henüz yasal olarak gitmesi gereken yaşta olmadığı barlarda; içerken, elektronik sigara içerken, bir arabanın direksiyonunda otururken. Üç gün erteledikten sonra bile Clio'yla bu konuda yüzleşip yüzleşmeyeceğine karar veremez. Kızının telefonunu karıştırdığı gerçeğine ihanet etmeden bunun mümkün olmadığını biliyor. Bir yanı aşırı hassas davranıp davranmadığını, Clio'nun davranışının normal olup olmadığını merak ediyor; Isla'nın hiç böyle davranmamış olması, bunun tipik ergen istismarları yelpazesinde olmadığı anlamına gelmiyor. Bir yanı, Clio'ya - ne kadar nazik olursa olsun - sorarsa onu daha da uzaklaştırmaktan başka bir şey yapamayacağından korkuyor. İlişkileri zaten o kadar belirsiz bir zeminde ki, onu daha da yabancılaştırma riskine girmeye cesaret edemiyor.

Dün gece Clio yine Freya'da kalacağını söyledi ve Abby'nin kapıları kilitlememek, evde kalmasını istemek, onu pamuklara sarmak ve gözünün önünden ayırmamak için kendini kontrol etmesi gerekti. Ama bunun ters etki yapacağından şüpheleniyor, aralarını daha da açacağından korkuyordu. Ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, ortaya çıkacak çatışmayla yüzleşemezdi. Clio her etkileşiminde o kadar açık sözlü, o kadar dik başlı, o kadar sertti ki Abby'nin onunla savaşa girecek duygusal gücü yoktu. Daha sonra, yarın ya da ertesi gün, Clio'nun telefonunu tekrar kontrol etmek için bir fırsat bulacak - Clio uyuyana kadar beklemek zorunda kalsa bile - ve en son fotoğrafları ve mesajları tarayacak. Tek umudu yeni bir kabahat kanıtı bulamayacağıdır. Gördüklerinin bir anormallikten, geçici bir patlamadan başka bir şey olmadığını umabilir: Clio kederine karşı harekete geçmiştir.

Yine de, kendi kendine bunu mantıklı bulsa bile, bugüne kadar Clio'yla yüzleşmemesinin asıl nedeninin gerçeğin ne olabileceğinden korkması olduğu gerçeğini görmezden gelemez.

En çok da Stuart'ın hayatta olmasını, en iyisi için ne yapacaklarına birlikte karar verebilmeyi diliyor. Tek başına ebeveynlik bataklığında debelenip durmasaydı ve her seferinde yanlış adımlar attığını hissetmeseydi.

Şarap kadehini boşaltırken, Clio'nun telefonunda Isla ve Callum'un Isla'nın öldürüldüğü gece tartışırken çekilmiş grenli fotoğraflarını hatırlar. Abby bu bilgiyi polise iletmemiştir. Isla ve Callum'un o gece kürek çektiklerini zaten biliyorlardı. Daha fazla kanıtı ihtiyaç duymuyorlar, suç geçmişine rağmen Callum'u şüpheli olarak takip etmeye pek niyetleri yok gibi görünüyor, suç mahallinin yakınında koşarken çekildiği iddia edilen kamera görüntülerine rağmen. Aynı şekilde, Isla'nın manipüle edildiği evli adamın kimliğini de tespit edememişlerdir ve bu yönde de hiçbir ipucu yok gibi görünmektedir. Kızının katilini bulmak için polise güvenemeyeceğini biliyor.

Ön kapı tıklanır ve Abby içgüdüsel olarak seslenir. "Clio, sen misin?

"Evet.

"Mutfaktayım.

Bir anlık bir tereddüt var ve Abby bunu hissedebiliyor, tıpkı fırtına öncesi atmosfer basıncındaki değişiklik gibi: Clio'nun onunla konuşma konusundaki suskunluğu, doğruca odasına gitme ve annesinden tamamen kaçma isteği.

Sandalyesinden kalkan Abby işi şansa bırakmaz. Mutfaktan çıkıp koridora çıktığında Clio çoktan merdivenleri yarılarmıştı.

"Dün gece iyi vakit geçirdin mi?" "Evet, iyiydi.

"Az önce Freya'da mıydın?

Clio tırabzanın üzerindeki tahtada bir düğümle uğraşüyor ve Abby ona durmasını söyleme dürtüsüne direnmiyor. "Biraz Alice'lere gittik.

"Freya'nın annesi yine kalmana bir şey demedi mi?

Clio ona ters ters bakar. "Nedir bu? İspanyol Engizisyonu mu? Arkasını döner ve merdivenleri tırmanmaya başlar. "Ben odama gidiyorum.

Abby, konuşmayı daha iyi idare edebileceğini bilerek onun gidişini izler. Daha sonra - Clio uyuduğunda - telefonunu kontrol edebileceği ve kızının doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenebileceği konusunda kendini rahatlatır.

Clio'nun telefonunu düşününce Abby'nin aklına Isla'nın öldürüldüğü gece kazada parçalanan cep telefonu geliyor. Tüm o bilgiler - tüm o potansiyel kanıtlar - bir anda silinip gitmişti. Kızını baştan çıkaran adamın olası keşfi sonsuza dek yok olmuştu.

Geçtiğimiz on iki gün boyunca Abby, kızını istismar eden adamın adını ortaya çıkarmak için Isla'nın yatak odasını didik didik aramaya devam etti ama hiçbir şey bulamadı. Her gece, o adamın iğrenç ellerinin kızının masum bedenini okşadığını hayal ederek uyanıyor ve kafasındaki korkunç görüntüye bir yüz koyamadığı için kendini delirteceğini düşündüğü zamanlar oluyor. Onunla yüzleşmemek, onu suçlayamamak, polisin onu soruşturması için ısrar edememek.

Üst kata, Isla'nın yatak odasına çıkıyor, masasına oturuyor, kızının dizüstü bilgisayarını açıyor ve onu Isla'nın buluttaki fotoğraf rulosuna götürecek simgeye bilmem kaçınıcı kez tıklıyor.

Resimler arasında gezinirken kızını görünce kalbine kramplar giriyor ve artık yaptığının bir anma eylemi mi, bir dedektiflik çalışması mı yoksa sadece kendine zarar vermek mi olduğunu bilmiyor.

Gözleri, kızının ölümünden bu yana geçen beş hafta içinde sayısız kez baktığı fotoğrafların üzerinde geziniyor. Kenar çubuğunu aşağı kaydırırken, klasörlerden biri olan 'Albümler'in alt kısmında daha önce kaydetmediği bir genişletme oku olduğunu fark eder. Üzerine tıkladığında yepyeni bir klasör koleksiyonu belirir. Abby, belki de sonunda aradığını bulabileceğine dair bir umut titreşiminin farkındadır. Ama aynı hızla kendine heyecanlanmamasını, bir keşfin eşiğinde olduğu inancıyla buraya daha önce de defalarca geldiğini, ancak yine hayal kırıklığına uğradığını söyler.

Albümlerin çoğunun kendi kendini açıklayan etiketleri ve buna uygun küçük resimleri var - 'Yüzme', 'Okul', 'DofE', 'Reading Festivali'. Ama bir tanesinin ilginç bir adı var - 'Mine' - ve Abby'nin daha önce hiç görmediği küçük bir fotoğraf: Isla sık sık gittiği bir yere benzemeyen bir barda martini bardağını kameraya doğru tutuyor; Isla'nın sosyalleşmesinin çoğu barlarda, publarda ya da kulüplerde değil, arkadaşlarının evlerinde gerçekleşirdi. O tür bir genç değildi.

Albümleri tıklayarak açtığında, seçmelere katılan koro kızları gibi bir dizi resim ekranda sıralanır. Onlar sıralandıkça Abby yanlış bir yola sapmış, yönünü kaybetmiş gibi hissediyor.

Fotoğraf dizisini inceliyor, anlamlandıramıyor. Beynindeki nöronlar birden fazla yönde ateşleniyor, gördüklerinden mantıklı bir anlatı oluşturmaya çalışıyor. Mantıklı bir sonuca ulaşmaya çalışıyor. Ancak görüntüleri anlaşılabilir bir hikaye haline getiremiyor.

Önünde Isla'nın Andrew'la çekilmiş düzinelerce selfie'si var. Isla kolunu Andrew'un boynuna dolamış, kameraya sırtıyor. Isla, Andrew'a dilini çıkarmış. Isla, başını çevirmiş, ona mutlulukla gülümsüyor.

Tarihler, saatler, olaylar Abby'nin hafızasında dönüp dolaşıyor ve fotoğrafların hangi aile etkinliklerinde çekilmiş olabileceğini hatırlamaya çalışıyor. İki aile arasında sayısız buluşma olmuştur.

doğum günleri, yıldönümleri, barbeküler, öğle yemekleri. Yine de Abby bu fotoğraflara bakarken yerlerini belirleyemiyor, ne zaman ve nerede çekilmiş olabileceklerini çözemiyor.

Biraz daha ilerleyince Abby'nin aklına bir düşünce gelir; o kadar iğrenç, o kadar tiksindirici bir düşünce ki, onu uzaklaştırmaya çalışır. Ancak on yedi yaşındaki kızının en yakın arkadaşının kocasıyla çekilmiş fotoğraflarına göz gezdirirken, yaklaşan bir huzursuzluk duygusunun farkına varır: Pandora'nın kavanozunu elinde tuttuğunun ve yavaşça kapağını çevirdiğinin bilincindedir.

Ve sonra, işte orada, son birkaç saniyesini korkuyla geçirdiği fotoğraf. Varlığının her zerresinin öfkeyle yanmasına neden olan bir fotoğraf. Hayatının geri kalanını hiç görmemiş olmayı dileyerek geçireceğini bildiği bir görüntü.

Isla yatakta - Abby'nin tanımadığı bir yatak - yorganı çıplak kollarının altına sıkıştırmış, saçları dağılmış, kameraya gülümsüyor. Yanında, göğsü çıplak, bir kolunu kamerayı tuttuğu yere uzatmış, diğerini Abby'nin genç kızının çıplak omzuna dolamış, Abby'nin neredeyse yirmi yıldır arkadaş olduğu kırk sekiz yaşında bir adam var.

Kafasının içinde bir ses inançsızlıkla, öfkeyle, dizginlenemez bir tiksintiyle çığlık atıyor ve ona bir şeyler yapması, birileriyle yüzleşmesi, Andrew'un ağzından gerçeği alana kadar yumruklarıyla onu dövmesi gerektiğini söylüyor. Ama çığlık boğazında düğümleniyor ve ses çıkaramıyor gibi görünüyor. Parmakları sanki kendi iradeleriyle sayfayı geriye, en başa, içinde kızının görüntüsü olmadığı için görmezden geldiği fotoğraflara doğru kaydırıyor.

İlkini genişletirsek, Ağustos ortasında Marylebone'daki bir caddeden Isla'yı almak için bir makam arabası şirketinden rezervasyon yaptırmıştır. Abby beynini zorlayarak hafızasını tarar, Isla'nın o gün neden şehirde olabileceğini hatırlamaya çalışır, ancak zihni enkazla doludur ve bu enkazın içinden çıkamaz.

Başka bir görüntüyü açıyor - bir WhatsApp mesajının ekran görüntüsü - kelimeleri okuyor, başı aniden hafifliyor, baş dönüyor, sanki beyni oksijensiz kalmış gibi.

Tekrar okuyor, yanlış anladığını, iki ile ikiyi bir araya getirip beş yaptığını umuyor. Ama orada, apaçık, özür dilemeyen bir metin olarak duruyor ve Abby o anda, yaşadığı sürece onu rahatsız edecek bir bilgi olduğunu biliyor.

Isla ve Andrew arasında geçen bir WhatsApp mesajının ekran görüntüsüdür, Marylebone'da bir klinik için randevu alınmıştır, randevu Isla'nın ölümünden sadece birkaç hafta önce, Ağustos ortasına aittir. Ancak Andrew'un rezervasyona eşlik etmek üzere gönderdiği mesaj Abby'nin dünyasının kontrolden çıkmasına neden olur.

Randevunun detayları burada. Sizin adınıza rezervasyon yaptırdım ama tabii ki parasını ben ödedim. Çok saygın bir klinik ve sizinle olağanüstü ilgilenecekler. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Ama sanırım ikimiz de sonlandırmanın gerçekten tek seçenek olduğunu biliyoruz. İyi olacaksın, söz veriyorum. Seni seviyorum. xx

Abby'nin midesi bulanıyor ve banyoya koşuyor, klozete kusuyor, içtiği yarım şişe beyaz şarabı çıkarıyor, boğazı asitle yanıyor ve saf, katıksız bir öfkeyle. Bunca zamandır kızını baştan çıkaran evli adamın kimliğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, ama şimdi öğrendiğine göre, tüm kalbiyle bunu bilmemeyi, her bir kirli bilgi kırıntısını **unutabilmeyi** diliyor. Kalbi, on yedi yaşındaki kızının kürtajı tek başına yaptırdığı, Abby'ye güvenemediği, Abby yanında olmadan bu deneyimi yaşadığı için kederle çarpıyor. Andrew'un Isla'yı böylesine korkunç, haksız bir duruma düşürdüğü, Abby'nin ona bunca yıldır duyduğu güveni böylesine alenen kötüye kullandığı için vücudu öfkeyle titriyor. Ağustos ayında Isla'nın aniden yüzmeye ara verdiği o iki haftayı, birkaç gün boyunca karın ağrısı ve ardından omuz ağrısı şikayetiyle yatağa girdiğini, Abby'nin ona sıcak su şişeleri ve papatya çayı getirdiğini, kızının yüzmeye ara verdiğinden habersiz olduğunu düşünüyor.

bir hamileliği sonlandırdı. İsla'nın, Abby'nin çocuklarının hayatı konusunda güvenebileceği bir adamın kimliğini korumak için bu deneyimi tek başına yaşadığından habersizdi.

Tüm o yalanlar. Tüm o hileler. Son on sekiz yılını en yakın arkadaşlarından biri olduğuna inanarak geçirdiği o grotesk insanın eylemleri yüzünden kızının çektiği tüm duygusal acılar.

Abby'nin midesi tekrar tekrar kabarıyor ve her seferinde aynı düşünce aklından geçiyor: Bu onun yanına kalmayacak. Bunu onun yanına bırakmayacak.

Nicole

Nicole erken bir akşam yemeği için bir kase yeşil salatanın üzerine bir avokado doğruyor. Mutfak penceresinden verandadaki Andrew'u izliyor, bahçe mobilyaları için örtülerle boğuşuyor, kış i ç i n onları örtüyor. Hissettiklerini ifade edemiyor, acı mı, öfke mi, kızgınlık mı, pişmanlık mı, yoksa sadece zamanı geri alabilmek, Isla'nın ölümünden, Andrew'un ihanetinden önceki zamana dönebilmek için duyduğu bir özlem mi olduğunu bilmiyor. Hayatı kontrolden çıkmadan önce.

Buzdolabından biraz Dijon hardalı alarak, servis etmeye hazır olana kadar bir kenarda tutacağı bir sos yapmaya başlar. Üst katta, çocuklar yatak odalarında. Tek istediği, dördünün de şu anda ailelerinde normalliğe yaklaşan hiçbir şey olmadığını bilmelerine rağmen, normal bir aile yemeği yemeleridir.

Nicole'ün ısrarı üzerine Perşembe akşamı parmak izi almak için topluca polis merkezine gitmişlerdi. Andrew pek hevesli değildi, bütün ailenin topluca gitmesinin tuhaf görüneceğini düşünmüştü. Ancak Nicole, çocukların tek başlarına gidemeyeceklerini ve birleşik bir cephe oluşturmalarının mantıklı olabileceğini belirtmişti.

Pansumanı karıştırırken, Çarşamba akşamı Nathaniel ve Jack ile yaptığı konuşmaları hatırlıyor, onlara arabasının bulunduğu ve bir çarpışmaya karıştığı haberini veriyor. İlk Nathaniel'e söylemiş, yüzüne yayılan dehşeti izlemişti: *Polis arabanın Isla'nın ölümüne karıştığını mı düşünüyor?* Nicole, aynı soru onun da kafasını kurcalarken, böyle bir ima olmadığı konusunda onu rahatlatmıştı.

Nathaniel'in Isla'ya karşı neler hissettiğini bildiğinden -son birkaç yıldır gizlemeye çalıştığı karşılıksız aşkı bildiğinden- bu son olay karşısında neler hissedebileceğini tahmin bile edemiyordu.

Jack'in tepkisi farklıydı: sessiz, içine kapanık, sanki Nicole'ün erişemediği kendi özel düşüncelerine çekiliyor gibiydi. Nicole ona sarılmış, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermiş, ne düşündüğünü bilmeyi dilemişti ama Jack sessiz ve uzak kalmıştı.

Nicole, Jack'in psikoloğuyla bir telefon görüşmesi ayarlamak için zihnine bir not düşer, nasıl gittiğini, DEHB teşhisi hakkındaki hislerinin değişip değişmediğini kontrol etmek için.

Andrew mutfağa girer, ona belli belirsiz bir gülümseme sunar. Kadın yüzünü çevirir, karşılık vermekten aciz mi yoksa sadece isteksiz mi olduğunu bilemez.

Kapı zili çalar ve Nicole ellerini bir kurulama bezine siler, koridora yürür ve kapıyı açar.

"Nerede o?"

Abby ona ters ters bakar ve Nicole'ün vücudunu panik kaplar. İçgüdüsel olarak - kapıyı açmasıyla Abby'nin yüzündeki öfkeyi görmesi arasındaki saniyede - evinin duvarlarının yıkılmak üzere olduğunu, tüm yapının yıkılmasına çok az bir zaman kaldığını ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilir.

"Sorun ne?" Kaşları sahte bir masumiyetle kalkıyor. Nicole, Abby öfkesinin nedenini doğrulayana kadar hiçbir şey belli etmemesi gerektiğini biliyordu, henüz değil.

Abby, Nicole'ün yanından geçip koridora ve mutfağa doğru ilerlerken cevap vermez. Nicole onun peşinden, Jack'in geçen yıl Babalar Günü için aldığı 'Dünyanın En İyi Babası' önlüğünü giymiş olan Andrew'un bifteleri marine ettiği yere gider.

"Seni sapık. Abby Andrew'un göğsüne sertçe vurur, o kadar serttir ki Andrew tökezler. Andrew telaşla Nicole'e kısa bir süre bakar, belki yardımına koşar, belki onu yarattığı bu felaketten kurtarır umuduyla.

Nicole konuşmuyor, denese bile herhangi bir kelime toplayabileceğinden emin değil.

On yedi yaşındaydı. *On yedi*. Onu tüm hayatı boyunca tanıyordun. Bunu nasıl yapabildin?'

Abby kelimeleri Andrew'a tükürür, avuçlarını tekrar vücuduna sokar, Andrew ise ellerini önleyici bir teslimiyetle kaldırır.

Özür dilerim. Nasıl oldu bilmiyorum ama yanlış olduğunu biliyorum.

.'

"*Yanlış mı?* On yedi yaşındaki kızımı baştan çıkardın ve *yanlış* olduğunu söylemeye nasıl cüret edersin? Gözlerimin içine bakmaya nasıl cüret edersin? Sen iğrenç birisin.'

Andrew utanç içinde başını öne eğer ve Nicole onu ilk kez gerçekten pişmanlık duyarken görür. Onu ilk kez yaptıklarının sonuçlarından gerçekten korkarken görmüştür. Andrew'la yaptıkları tüm o konuşmalar, özür dilediği, ağladığı, af dilediği tüm o zamanlar. Şimdi anlıyor - öyle keskin bir aydınlanma anında ki, sanki önceki naifliğine bir spot ışığı t u t u l m u ş gibi - bunların timsah gözyaşlarından başka bir şey olmadığını, taktik pişmanlıktan başka bir şey olmadığını. Onu yatıştırma ve evlilikteki statükoyu yeniden kurma arzusundan başka bir şey değildi. Bu farkındalık o kadar belirgin, o kadar derindir ki, sanki zihni hızlı bir şekilde ileri sarmaktadır - Andrew'un evden taşınması, Nicole'ün bir avukata talimat vermesi, para, ev ve emeklilik maaşlarının paylaşımı üzerine görüşmeler - ve o anda başka ne olursa olsun, Andrew ile olan evliliğinin onun ihanetinden kurtulamayacağını anlar.

"Sen miydin? Abby'nin sesi sanki biri sesi kısmış gibi birdenbire kesildi.

"Ne demek istiyorsun?

Abby, Andrew'a gözlerini kırpmadan bakar. "Kızımı sen mi öldürdün?

Nicole'ün kanı damarlarında dolaşüyor. Henüz Abby'ye arabasından bahsetmemiş, kayıp 4x4'ünün bir sanayi sitesinde bulunduğunu ve bir çarpışmaya karıştığına dair izler taşıdığını söyleyecek cesareti kendinde bulamamıştır.

"Saçmalama, tabii ki yapmadım.

"Neden gülünç olsun ki?

Abby Andrew'u tekrar iter, o da bocalar, bir adım geri atar ve dengesini yeniden sağlamaya çalışır.

Ne oldu? Ondan sıkıldın mı? Birine söylemekle mi tehdit etti?'

Nicole, Andrew'un yanaklarından akan ateşi izler ve bir anda Abby'nin öfke içinde gerçeğin bir yüzüne rastladığını anlar. Andrew'un titizlikle sakladığı bir gerçektir bu. Nicole'e Isla'yla aralarında bir husumet olabileceğine dair hiçbir belirti -hatta bir ipucu bile vermemiştir. Ona sadece, ne kadar korkunç bir hata yaptığını, Nicole'e ve çocuklara ne kadar büyük bir haksızlık ettiğini anladığı için ilişkilerinin bittiğini söylemiştir. Şimdi Andrew'un söylediklerinde tek bir doğruluk payı olup olmadığını ya da tüm anlattıklarının baştan sona bir uydurma olup olmadığını merak etmektedir.

Söyle bana! Bana en azından bunu borçlusun. Bana ne olduğunu anlat!'

Abby bağılıyor ve Nicole üst kattaki çocuklarını, evinde bir yaradaki bakteriler gibi iltihaplanan sırları düşünüyor. Tüm ailesini kirletme gücüne sahip bir ifşayı açığa çıkarma riskine girmeye cesaret edemez.

'Lütfen Abby, kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın var. Ama lütfen bunu şimdi yapma, üst kattaki çocuklar varken olmaz.

Abby

Abby, Nicole'ün arkasında durduğu yere doğru döner. Nicole'ün yüzünde bunun ailesine neler yapabileceğine dair dehşeti gören Abby'nin ona karşı duyduğu nefret, neredeyse Andrew'a duyduğu nefret kadar sarıcıdır.

"*Çocuklarınız mı?* Yani sizin çocuklarınız kocanızın yaptıklarından korunmalı, benim kızım ise ne, ikincil zarar mı?

'Tabii ki hayır-'

"Biliyor muydunuz? Abby bağırdığının farkındadır ama Nathaniel ve Jack'in duyup duymaması umurunda değildir. *Duymalılar*. Babalarının ne tür bir canavar olduğunu bilmeye hakları var. Neler yapabileceğini.

Bir anlık tereddütten sonra Nicole'ün gözleri sinsice Andrew'a, oradan da yere kayar ve Abby'nin bakışlarıyla buluşmayı reddeder. Ve o kısacık anda Abby anlar.

Biliyor muydun? Biliyordun ve bana söylemedin mi? Durdurmadın mı? Tanrı aşkına, senin neyin var? Nasıl öylece durup bunun olmasına izin verebildin?

"Öyle bir şey değil. Sadece birkaç hafta önce öğrendim-'

'*Birkaç hafta önce mi? Haftalardır* biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi? Abby'nin göğsünde öfke kaynıyor ve bu öfkeye nasıl dayanacağını bilemiyor.

'Abby, inan bana, ben de en az senin kadar dehşete düştüm-'

"Öyle misin? Gerçekten öyle misin? Hâlâ sizinle aynı evde yaşadığı için dehşete mi düştünüz? Hâlâ mutlu aileleri mi oynuyorsun? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyorsun?

'Hayır, hiç de değil-'

'Bunca zaman beni *teselli* ettin, *arkadaşımmış* gibi davrandın, *umursuyormuş* gibi yaptın ve tüm bu süre boyunca kocanın kızımla yattığını biliyor muydun? Bana nasıl söylemezsin? Abby başını ellerinin arasına alıyor, parmak uçları kafa derisini acıtıncaya kadar kazıyor, kafasından tüm düşünceleri çıkarabilmeyi diliyor.

Bu Nicole'un hatası değil. Onu imkânsız bir duruma soktum. Bu tamamen benim suçum.'

Abby, Andrew'un af talebini kabul etmez. Onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor. Tek istediği polisin onu kızının ölümüyle ilgili bir şüpheli olarak ciddi bir şekilde soruşturmasıdır.

"Çok özür dilerim.

Abby kolunda bir el hissederek, yabancı bir nesneye bakar gibi aşağı bakar ve Nicole'ün dördüncü parmağındaki tanıdık Asscher kesim pırlantayı görür. Nicole'ün elini kolundan çekerek, şaşkınlıkla ona bakar. 'Onu hâlâ nasıl evde yanında tutabiliyorsun? Ona bakmaya bile nasıl katlanabiliyorsun?

Abby, Nicole'ün konuşmak için ağzını açmasını, dudaklarını kapatmasını ve söyleyeceği şeyden vazgeçmiş gibi görünmesini izler. Nicole'ün Andrew'a sanki bu işte birliktymişler, ortak bir düşmana karşı birlik olmuş iki silahşörmüşler gibi baktığını görür ve içinde bir şeylerin yükseldiğinin farkına varır: bununla tek başına yüzleşmesi gerektiği, Andrew hayattayken Stuart'ın ölmüş olduğu, Nicole ve Andrew'un bu çetin sınavı atlatacak için birbirlerine yardım ederken kendisinin tek başına kaldığı için duyduğu öfke duygusu. Nicole'ün tüm bu mide bulandırıcı olayı örtbas etme seçeneğine sahip olması, hiçbir şey olmamış gibi devam edebilmesi, eğer isterse sonsuza kadar mükemmel, mutlu aile maskaralığını sürdürebilmesi onu adaletsizlik duygusuna sürüklüyor. Ve bunun adaletsizliği - Andrew ve Nicole'un ona dayattığı ihlal - çok fazla ve sesinin sertleştiğini, ünsüzlerin ağzında katılaştığını hissediyor.

Isla'nın hamile olduğunu biliyor muydun? Öldürülmeden altı hafta önce kürtaj olması için Andrew'un para verdiğini? Bunu sana söyledi mi?'

Nicole

Kelimeler Nicole'e kurşunla vurulmuş gibi saldırıyor.

Andrew'a bakar ve yüzünde Abby'nin böyle çirkin bir hikâye uydurduğuna dair bir inançsızlık görmeyi bekler. Onun yerine inkar edilemez bir suçluluk ifadesi bulur.

"Bu doğru mu? Nicole bunun retorik bir soru olduğunu biliyor, ama Andrew'un bunu söylediğini duymaya, yaptıklarıyla yüzleşmesine ihtiyacı var. Andrew birkaç saniye hiçbir şey söylemez, gözleri Nicole ile Nicole arasında gidip gelir.

Nicole ve Abby farlara yakalanmış tavşan gibiydiler. "Düşündüğünüz gibi değil-

"Düşündüğüm gibi değil mi? Nicole onun bundan kaçma cüretini gösterdiğine, şu anda bile yaptıklarının sorumluluğunu kabul etmekten aciz olduğuna inanamıyor.

Mutfak kapısı tıkırdayarak açılır ve Nicole panikle Nathaniel'in orada durduğunu ve üçlü yüz arasında bakiştığını görür.

"Neler oluyor?

Annelik içgüdüğü, diğer tüm nedenlerin başarısız olduğu yerde devreye girer. Nathaniel'in bunu duymasına izin veremezdi, şimdi değil; Andrew'un hatalarının hayatlarını zaten olduğundan daha fazla mahvetmesine izin veremezdi. "Yok bir şey. Sadece konuşuyorduk. Bize bir dakika izin verir misin?

Nathaniel ona kuşkuyla bakıyor ve Nathaniel onun bu kadar kolay atlatılamayacağını, odadaki atmosferin Londra'daki bir sisin içinden geçmeye benzeyecek kadar yoğun olduğunu biliyor.

Ön kapının zili çalar ve Nicole elektrik çarpmış gibi sarsılır. "Tatlım, şuna cevap verir misin?

Nathaniel dönüp gitmeden önce tereddüt eder. Nicole bunun kendisine düşünmek, strateji geliştirmek ve Abby'yi Nathaniel'in bu olaya taraf olmayı hak etmediğine ikna etmek için birkaç saniye vereceğini ummaktadır

Babasının günahları yüzünden onu cezalandırmanın hiçbir yararı olmayacaktır.

Ancak Nicole bir şey söylemeye fırsat bulamadan mutfak kapısı tekrar açılır ve Nathaniel arkasında iki polis memuruyla geri döner. Memurlar odayı tarar ve Nicole gerilimi hemen fark edip edemeyeceklerini, yılların deneyiminin onlara akkor halindeki öfkeyle dolu bir evi tanımayı öğretip öğretmediğini merak eder.

"Bayan Forrester?

Nicole başını sallar. "Evet, o benim.

"Peki ya siz? Erkek memur önce Andrew'a sonra da Abby'ye bakar.

"Ben Nicole'un kocasıyım." "Ben bir aile dostuyum.

Sesleri birbirine karışır ve memur Nathaniel'e dönmeden önce duraklar. "Ve sen de Nathaniel olmalısın?

Nathaniel başını sallar. Nicole onun yüzündeki rengin her zamankinden daha da solgunlaştığını, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve kendini sahneden ayırmak istercesine bir adım geri attığını fark eder.

'Bayan Forrester, arabanızla ilgili bir gelişme var. Belki bunu sizinle özel olarak konuşabiliriz?" Abby'ye bakar, onun ipucunu almasını bekler, ama o kıpırdamaz.

"Arabanın bulunduğunu bana söylemedin. Nicole, Abby'nin sesindeki meydan okuma notasını duyar, ondan bilgi sakladığı gerçeğini hafifletmek için ne söyleyebileceğini bilemez.

Nicole gevezelik etmeye başlar, kısa ve nefes nefese cümlelerle arabasının üç gün önce bir buçuk mil ötedeki bir sanayi sitesinde bulunduğunu anlatır. Arabanın bir çarpışmaya karıştığına dair işaretler gösterdiğini ve polisin adli tıp incelemesi yaptığını aktarırken sesinin titrediğini hissediyor.

Abby memurlara dönmeden önce şaşkın şaşkın ona bakar. "Nicole'ün arabasının, Nicole'ün ölümüne karışmış olma ihtimali var mı?

Isla Richardson'ın?

Abby'nin sesinde Nicole'ün daha önce hiç duymadığı bir çeliklik vardır.

Memurlar birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlar. 'Korkarım bu tartışabileceğimiz bir konu değil. Bizi Bayan Forrester ile biraz yalnız bırakırsanız minnettar olurum.

Nicole, Abby'nin gözle görülür şekilde sinirlenmesini izler. 'İsla Richardson benim kızımdı. Eğer bunun onun ölümüyle bir ilgisi varsa, bunu bilmeye hakkım var.

Kadın memur meslektaşına bir bakış atar ve kendini toparlamak için bir an bekler. "Çok özür dilerim Bayan Richardson, fark etmemiştik.

Abby onu görmezden gelir ve Nicole'e döner. "Kalmamın sakıncası yok, değil mi Nicole?

Nicole kıvrandığını hisseder, Abby'nin evine getirdiği ifşaatlardan sonra Abby'den gitmesini istemesinin mümkün olmadığını bilir. Abby'nin ailesine verebileceği zarar göz önüne alındığında, bildiği her şey göz önüne alındığında.

Nicole başıyla onaylar. "Sorun değil. Abby kalabilir. O aileden sayılır. Kelimeler boğazında düğümleniyor; altı hafta önce bunlar şaşmaz bir şekilde doğruydı. Şimdi ise orada bulunan herkes için bir hakaret.

Memurlar birbirlerine dönüyorlar: biri omuz silkiyor, diğeri istifa etmiş bir kaş kaldırıyor ve bunun bilgiçlik taslamayı gerektirecek bir konu olmadığına karar vermiş görünüyorlar.

"Nasıl isterseniz, Bayan Forrester. Adli tıp arabanızda parmak izi aradı ve ailenizden birine ait olmayan herhangi bir iz bulamadı.

Kelimeler Nicole'ün kafasında uçuşur ve düşüncelerini toparlayamaz. Uygun bir yanıt bulan Andrew olur.

"Bu ne anlama geliyor? Karımın arabasını çalan kişi eldiven mi giyyordu?

Memurlardan biri diğerine bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve sonra kadın memur Nathaniel'e dönüyor.

"İsla Richardson ile ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?

Nicole'ün derisindeki her sinir ucu alarma geçer. Oğluna bakar, korkusunu görür ve dilin ötesine geçen bir bilgiyle onun saklayacak bir şeyi olduğunu anlar.

Abby

"Nathaniel'in Isla'yla ne ilgisi var? Ya da Nicole'ün çalınan arabasıyla? Düşünceler beyinde çarpışırken kelimeler Abby'nin dudaklarından dökülür.

Erkek memur kemerine takılı anahtarlığı ayarlıyor. "Bu aşamada sadece soruşturma yapıyoruz, Bayan Richardson.

Abby başını sallar, memurların bu kadar engelleyici olabilmesine şaşırılmış, Nicole ve Andrew'un odadaki devasa, trompet çalan fili görmezden gelerek orada öylece durabilmelerine öfkelenmiştir. Ama Abby bunu yanlarına bırakmayacaktır.

'Andrew'un' - ona doğru başını sallıyor - 'kızımı baştan çıkardığını biliyor muydunuz? Onunla yattığını? Hayatı boyunca tanıdığı 17 yaşındaki bir kızla. Onu hamile bıraktığını biliyor muydun? Ölmeden birkaç hafta önce kürtaj olması için para verdiğini? Kızımın ölümüyle ilgili soruşturulması gereken biri varsa, o da odur. Parmağıyla Andrew'u işaret ediyor, onun başını sallamasını izliyor, itiraz ettiğini, masum olduğunu ilan ettiğini duyuyor. Andrew'un yaptıklarını inkâr etmeye çalışması karşısında kanı kaynar. Nicole'ün Nathaniel'e endişeli bir bakış fırlattığını, Nathaniel'in yüzünün dehşet ya da tiksintiyle buruştuğunu görür, hangisi olduğundan emin değildir. Nicole'ün bir elini Nathaniel'in koluna koyarak oğlunu artık saklanamayacak gerçeklerden korumaya çalışmasını izler.

Kadın memur Andrew'u susturmak için elini havaya kaldırır. "Verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim Bayan Richardson. Eminim Dedektif Webb soruşturmasının bir parçası olarak bunu inceleyecektir. Burada işimiz biter bitmez sizi aramasını sağlayacağım.

Abby'nin kafası karmakarışıktır. Az önce iki polis memuruna, on yedi yaşındaki kızının ölümünden önceki aylarda onu taciz eden kırk sekiz yaşındaki adamın kimliğini söylemiştir.

ve bu bilgiye hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyorlar.

Kadın memur Nathaniel'e geri döner. "Dediğim gibi, acaba bana Isla Richardson ile olan ilişkinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Nathaniel omuz silkiyor. "Biz arkadaşlık. Sesi kararsız ve Abby'nin kulaklarına bir şey batıyor; içinde yanlış bir nota var, uyum sağlaması gereken bir şey.

'Birbirlerini doğduklarından beri tanıyorlar. Neredeyse kardeş gibiydiler. Nicole'ün ses tonu aceleci ve savunmacı, sanki kum saatindeki kum hızla tükeniyormuş ve tükenmeden önce sesini duyurması gerekiyormuş gibi.

Abby bu maskaralığa daha fazla dayanamaz. "Kardeşler mi? Delirdin mi sen? Herkes Nathaniel'in Isla'ya aşık olduğunu, yıllardır onun için yanıp tutuştuğunu biliyordu. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Abby, lütfen-

"Ne? Abby, Nicole'ün mükemmel aile illüzyonunu sürdürme çabaları karşısında bir öfke patlaması yaşar. Şu anda Nathaniel'in boynunda çiçek açan ve yanaklarına yayılan kırmızı döküntü umurunda değil. "Bunun doğru olmadığını mı söylüyorsun?

"Hepimiz sakın olabilir miyiz lütfen? Kadın memurun sesi sert ve kararlı, Abby'ye dönüyor. 'Şimdi eve gitseniz gerçekten iyi olur. Dedektif Webb'in sizi en kısa zamanda arayıp durumu bildirmesini sağlayacağız.

Abby kararlı duruyor. 'Hiçbir yere gitmiyorum. Kimse telefonlarıma cevap vermiyor ve ben neler olduğunu bilmek istiyorum.

Erkek memur başını sallar. "Üzgünüm Bayan Richardson, ama burada olmanız hiç yardımcı olmuyor. Gitmeniz için ısrar etmek zorundayım.

Memurun sesi serttir ve Abby olay yerinden çıkarıldığına, orada bulunmaya hakkı yokmuş gibi davrandıklarına inanamaz. Tam cevap vermek, kalmasına izin verilmesi için ısrar etmek üzereyken, daha iyi düşünüp durumu aşmanın başka yolları da olduğuna karar verir.

Mutfaktan çıkarken kimsenin gözünün içine bakmıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Nicole

Ön kapı yüksek ve öfkeli bir gümbürtüyle çarpılır. İki memur Nathaniel'e dönmeden önce birbirlerine bakarlar.

"Babanızın Isla Richardson ile olan ilişkisini, bugün bu konudan bahsedilmeden önce de biliyor muydunuz?"

Nicole'ün nefesi göğsünde durur. Hayatında hiçbir zaman oğlunun bir şeyden habersiz olmasını bu kadar umutsuzca istememişti.

Nathaniel başını sallar ve Nicole bir rahatlama hisseder.

Erkek memur kaşlarını kaldırır. "Isla Richardson'a ölmeden önceki aylarda gönderilen bir dizi isimsiz e-posta hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Nathaniel'in gözlerinin yere inmeden önce odanın içinde gezinmesini izleyen Nicole'ün omurgasında korku parmak uçlarında geziniyor.

"Hayır.

"Bundan emin misin?"

Nathaniel başını sallar, ama Nicole sanki silinmez bir mürekkeple yazılmış gibi yüzünde açıkça görebilir: zar zor gizlenen yalan.

"Yani yaz boyunca Isla'ya küfürlü e-postalar gönderen FSW23BS adlı hesap hakkında bir şey bilmiyor musunuz?"

Nathaniel başını sallar. "Hayır.

Nicole'ün bir yanı çılgılık atmak, ne olursa olsun gerçeği söylemesi için onu zorlamak ister. Zamanı durdurmak, böylece iki oğlunu da alıp Andrew'un arabasına bindirmek ve onları buradan mümkün olduğunca uzağa götürmek istiyor. İkisini de bu uğursuz karmaşadan kurtarmak için.

"Bu çok ilginç. Çünkü bu e-postaların IP adresini elde ettik ve ailenizin hesabına kayıtlı. Bu konuda bir şey biliyor olabilir misiniz?"

Sağır edici bir sessizlik vardır. Nicole Nathaniel'e bakar, yüzündeki suçluluk duygusuna tanık olsa bile bunun doğru olmamasını diler. Andrew'un başını salladığını görür ve ona karşı bir anlık nefret duyar.

"İsla'ya tüm o e-postaları gönderenin Nathaniel olduğunu mu ima ediyorsun? Nicole onun sesindeki korkuyu duyar ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamaz.

'Ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Nathaniel'in sesi ince, inandırıcı değil ve içindeki suçluluk duygusu -en azından Nicole için- hiç de yanlış değil.

Nicole, Abby'nin kendisine gösterdiği e-postaları düşünür - zehir, taciz, kaba kadın düşmanı dil - ve oğlunun - nazik, kibar, düşünceli oğlunun - böyle bir kin yapabileceğine inanmak istemez. Ancak Nathaniel'e baktığında, yüz ifadesindeki suçluluk duygusunu inkar etmek mümkün değildir. İsla'ya olan hisleri hakkında onunla daha önce konuşmadığı, aşkının farklı bir boyut kazandığını fark etmediği için bir pişmanlık dalgası yaşar.

Eğer tüm bu e-postaları Nathaniel gönderdiyse, babasının İsla'yla olan ilişkisini aylardır biliyor olduğu düşüncesi aklına gelir. Bu korkunç bilgiyle tek başına yaşamış, bu korkunç yükü tek başına taşımıştır. Sevdiği ilk kızın babasıyla yattığını öğrenmenin ona ne yapmış olabileceğini hayal bile edemez. Tek bildiği, oğullarını bu iğrenç duruma soktuğu için Andrew'u asla ama asla affetmeyeceğidir.

"Nathaniel? Nicole elini onun koluna koyar ama o elini sallar. Kapalı.

Kadın memur devam eder. 'İsla hakkında neler hissettiğinizi biliyoruz.

Duygularınız okul arkadaşlarınız arasında iyi biliniyordu.

"Ben değildim-

"Küfürlü e-postalar göndermenin suç olduğunu biliyor musunuz? Erkek memurun sesi sert ve meydan okuyucu, Nathaniel'i bir yanıt vermeye zorluyor.

'Hadi ama - belli ki üzgün. Eğer bunu yaptıysa - ki yaptığına dair somut bir kanıt göremiyorum - bu büyük bir mesele değil. Çocuklar internette hep böyle şeyler yaparlar.

Nicole, Andrew'un küçümseyici ses tonu karşısında irkilir. Andrew'un Isla'ya gönderilen e-postaları görmediğini ve bunların ne kadar kötü niyetli olduğunu anlamadığını varsayar.

Erkek memur Andrew'a küçümseme sınırında bir şeyle bakar. 'Korkarım durum bundan biraz daha ciddi. Kötü niyetli haberleşmenin cezası en fazla iki yıl haptir.

"İki yıl mı? Nicole bir an paniğe kapılır. Nathaniel'e bakar ve onun paniğini fark eder.

"İsla Richardson'ın öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Nathaniel sertçe yutkunur, adem elması bir yükselir bir alçalır. Nicole sessizce ona yalan söylememesi, işleri daha da zorlaştırmaması için yalvarır.

"Bir partideydim.

Meera Rani'nin evindeki parti mi? Isla'nın katıldığı parti mi?'

Nathaniel başını sallar. Umutsuzluk Nicole'ün boğazına düğümlenir. Onun partide olmadığını biliyordu. Sita Rani ona öyle söylemişti. İçinden bir ses Nathaniel'e bu kadar aptal olmamasını haykırıyor. Ancak müdahale edemeyeceğini, müdahale ederse işleri onun için daha da kötüleştirebileceğini biliyor. "Bakın, o partide bulunan pek çok kişiyle konuştuk, ve kimse senin orada olduğunu hatırlamıyor. Kimse davet edildiğini bile hatırlamıyor.

Memur konuyu askıda bırakır, soru sormaz, cümlesinin sonundaki üç nokta havada asılı kalır, Nathaniel'in kendini suçlamasını bekler.

"Orada uzun süre kalmadım.

"Peki gecenin geri kalanında neredeydin?

Nathaniel tereddüt eder ve sanki Nicole daha o konuşmadan hangi yalanı söyleyeceğini önceden tahmin edebilmektedir.

"Bir arkadaşımın evindeydim. "Hangi arkadaşın?

Elliot. Elliot Mercer.'

Nicole'ün midesini endişe kaplar. Memurlar, sanki Nathaniel'in haberi yokmuş gibi, birbirlerine bilmiş bilmiş bakarlar.

bir satranç oyununa dahil olmuş ve oğlu az önce üstünlük sağlamıştır.

"Ama Elliot Mercer partideydi.

"Bütün gece değil. Erken ayrıldık-"

"Nathaniel. Nicole'ün sesi amaçladığından daha ateşli; endişesinin boyutunu belli etmek istemiyor, memurların korkmak için bir nedeni olduğunu düşünmelerini istemiyor.

Oğlu ona dönüyor ve gözlerinin kenarlarında yaşlar birikirken kalbi paramparça olmuş gibi görünüyor.

"Nathaniel, Elliot Mercer'ın sonuna kadar partide olduğunu biliyoruz çünkü olay yerine geldiklerinde polislere ifade verdi. Bu yüzden sana tekrar soruyorum: Isla Richardson'ın öldürüldüğü gece neredeydin?

Nathaniel başını sallar ve gözyaşlarını siler. "Hiçbir yerde değildim, sadece takılıyordum, Isla'nın ölümüyle hiçbir ilgim yok, yemin ederim.

"Haydi, sıkıntılı olduğunu görebiliyorsun. Andrew öne çıkar, durumu kontrol altına almaya çalışır. "Isla'ya olanlarla bir ilgisi olması mümkün değil.

Nicole korkudan felç olmuş bir halde olduğu yerde kalakalır.

Daha sonra konuşan kadın memur, Nicole'ün korktuğu, duymamayı hararetle umduğu sözleri söyler.

"Nathaniel Forrester, sizi tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet vermek ve Kötü Niyetli İletişim Yasası kapsamındaki suçlardan dolayı tutukluyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz..."

Memurun uyarısının geri kalanı Nicole'ün kulaklarına dolarken, Andrew'un yüzündeki şaşkınlığa tanık olur, sanki yaptıklarının olası sonuçlarını bir an bile düşünmemiş gibidir. Nathaniel'in gözlerindeki dehşeti görür ve etrafındaki kartlardan oluşan evin yıkılmakta olduğunu farkındadır.

İSLA'NIN ÖLÜMÜNDEN DÖRT HAFTA ÖNCE

Isla

Isla yatak odasındaki masasında oturmuş, gözleri on bir gün sonra dönem başlamadan önce okuması gereken kimya ders kitabının bir bölümüne takılmıştı. İki haftadan kısa bir süre içinde Collingswood'a dönecek, Okul Müdürü olarak görevine başlayacak ve A seviyesi sınavlarına girmeden önceki son iki döneme başlayacak olması gerçeküstü görünüyordu. Yaz tatilinin başlamasının üzerinden sadece altı hafta geçmişti ama sanki bir ömür geçmiş gibiydi: Hamileliğinden, kürtajdan, Andrew'un onu kararsızca terk etmesinden önceki zaman. Hayatı çözülmeye başlamadan önce.

Telefonunu eline alıp WhatsApp'ı açtı ve arşivlenmiş mesajlarına girdi. İki haftadır Andrew'dan tek bir mesaj bile gelmemişti: son buluştukları akşamdan beri, ilişkilerini bitirdiğinde Andrew'dan öfkeyle uzaklaştıktan sonra.

Kırgın ve kızgın olduğumu biliyorum ama iyi şartlarda ayrılmamızın ikimiz için de daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu şekilde bitmek zorunda kaldığı için gerçekten üzgünüm, ancak zamanla bunun en iyisi olduğunu göreceğine yürekten inanıyorum. Şimdilik, bunu senin için kolaylaştırmak için mümkün olduğunca uzun süre yolundan uzak durmak için elimden geleni yapacağım. Ama öfkelenmenin ikimize de bir faydası olmayacak. Üzgün olduğumu biliyorum ama olanları birine anlatmak gerçekten çözüm değil. Şu anda bunun seni daha iyi hissettireceğini düşündüğünü biliyorum, ama gerçekten annenin öğrenmesini istiyor musun? Ya da okul arkadaşlarının? Ya da öğretmenlerinin? Aramızda geçenleri herkes bilirse üniversite referansını nasıl etkileyeceğini düşünüyorsun? Etkilemez.

sadece Nicole, Nathaniel ve Jack'i inciteceksin. Kendine ve annene de zarar vermiş olacaksın. Bunu istediğini sanmıyorum, gerçekten. Bu konuda yetişkin gibi davranmaya çalışalım. Sana söz veriyorum, bir yıl içinde tüm bunlar uzak bir anı gibi görünecek.

Isla mesajı tekrar okudu, boğazı bir dizi duyguyla sıkıştı: incinme, öfke, kızgınlık, iktidarsızlık. Saflığından dolayı aşağılanma, saflığından dolayı kendinden nefret etme. İlişkileri sırasında zaman zaman Andrew'un Nicole'ü terk edebileceği, belki de üniversiteyi bitirdiğinde bir yuva kurabilecekleri hayaline nasıl kapıldığını hatırladı. Belki de birlikte bir gelecekleri vardı.

Bunun yerine, şimdi ilişkilerinin Andrew'un klişe orta yaş krizinin hoşgörüsünden başka bir şey olmadığını fark etti. Kendini kullanılmış, sömürülmüş, bir kenara atılmış hissediyordu. Adi bir kaçamağın aptal bir katılımcısıydı. Yine de, Andrew'un kendisine davranış biçiminden ne kadar nefret etse de, kendisi hakkında hissettiği tiksintinin yanında bu hiçbir şeydi.

Adamın arabayla geçip onu bırakmış zamanları düşündü ve içten içe bunun bir tesadüf olduğunu biliyordu. Onu ilk öpüşünü düşündü, kafasının içinde bir ses bunun yanlış, namussuzca, ahlaksızca olduğunu haykırıyordu. Öğleden sonraları bir otel yatağında yatarken, yaptığı şeyle ilgili suçluluk duygularını bastırdığını, sevdiklerini incittiğini düşündü. Biri öğrenirse ne olacağına dair korkularını nasıl bilinçli olarak bastırdığını - hakkındaki algıların nasıl değişeceğini, itibarının nasıl yok olacağını - düşündü.

Isla başını masanın üzerine koydu, gözlerini kapattı, anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Söylediği tüm yalanları, ikiyüzlülüğü ve gerçek dışı şeyleri düşünmemeye çalıştı.

Telefonu çaldı ve ekranı kaydırarak açtığında yüzme koçundan gelen bir mesaj buldu.

Merhaba Isla. Nasılsın diye kontrol edeyim dedim. Bu haftaki antrenman için iyi olabileceğini düşünüyor musun? Ulusal yarışmalar bu kadar yakinken, her gün gerçekten çok önemli. Umarım egzersizlere devam ediyorsundur. Nasıl gittiğini bana haber ver.

Son iki haftadır antrenmanlara neden katılmadığına dair öne sürdüğü bahaneler aklına geldikçe suçluluk duygusuna kapılıyordu: önce hayali bir karın ağrısı, sonra da sahte bir omuz sakatlığı. Aynı yalanlar antrenörü, yüzme arkadaşları ve annesi için de tekrarlanmıştı. Kürtajdan iki hafta sonra yüzmemesi için hiçbir tıbbi neden olmadığını biliyordu. Sadece yüzmek istemiyordu. Olanlardan bu kadar kısa bir süre sonra suyun içinde yüzmek düşüncesi onu ürpertiyordu. Mantıksız olduğunu biliyordu ama bunun vücudu için yanlış olacağı hissinden kaçamıyordu. Okul başladığında geri dönecekti; sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Yatak odasının kapısı nazikçe çalındı. "İçeri girebilir miyim?"

Isla yutkundu, başını masadan kaldırdı ve kendine normal davranması talimatını verdi.

"Elbette.

Annesi kapıyı açtı, içeri girdi. "Dersler nasıl gidiyor?"

Isla gülümsemek için kendini zorladı. "Tamam.

"Bunu başardığın için aferin. Belki kız kardeşinle biraz konuşabilirsin, bakalım senin vicdanlılığın ona da bulaşacak mı? Kendisine verilen tatil okumalarının hiçbirini yapmadı.

"Çünkü okulun başlamasına neredeyse iki hafta var. Clio kapı aralığında belirdi, yüzü kızgınlıkla buruşmuştu.

'Clio, İngilizce için iki kitap okumak için altı haftan vardı ve sen daha onları açmadın bile. On bir günde iki koca romanı nasıl okuyacaksın?

Clio küçümseyen bir kaşını kaldırdı. 'Neredeyse on altı yaşındayım. Ev ödevim konusunda başımın etini yemene gerek yok.

"Sana dırdır etmiyorum. Sadece Isla'nın kitabından bir yaprak alıp tatil işine devam edebileceğini söylüyorum. Fazla zamanın kalmadı.'

Clio birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece annelerine alaycı bir ifadeyle baktı. "Isla'yı klonlayabilseydin ve iki mükemmel kızın olsaydı eminim çok daha mutlu olurdun, ama korkarım benim senin için muazzam bir hayal kırıklığı olmamla yetinmek zorunda kalacaksın.

Clio arkasını döndü ve Isla'nın yatak odasının kapısını arkasından çarptı.

Onu.

Isla'nın annesi iç çekti. 'Neden Clio ile her etkileşimde, Her zaman yanlış bir şey söylemeyi mi başarıyorum?

Yapamazsın. Daha on beş yaşında. Dünyadaki yerini yeni yeni keşfediyor.'

'On beş yaşındayken hiç böyle değildin. Sana ödevini yapmanı hiç hatırlatmak zorunda kalmadım ve sen de bana hiç onun gibi küçümseyerek bakmadın. Her zaman bu kadar sinirliyken ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Isla boğazını sıkıtan tanıdık bir baskıya karşı yutkundu: Kendisini asla kızgın ya da sinirli, endişeli ya da bitkin hissetmeyen mükemmel bir ergen olarak algılıyordu. Ev ödevleri, eğitim ve her fırsatta başarı beklentisiyle kuşatılmış hissetmeyen. Hayatındaki tüm rakip plakaları zahmetsizce döndürdüğü, dünyanın sadece bir iki günlüğüne durmasını ve acımasız koşu bandından çıkmasına izin vermesini hiç istemediği varsayımı.

Omuz silkti. "Hepimiz farklıyız. Clio iyi. Sadece kendi yolunu bulması gerekiyor.

Annesi Isla'nın sırtına bir el koydu. "Umarım haklısındır. Neyse, omzun nasıl? Daha iyi misin?"

Isla kısa bir an için annesine her şeyi anlatma arzusuna kapıldı. Gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği. Omzunda hiçbir sorun olmadığını, hiç karın ağrısı çekmediğini itiraf etmek. Son beş ayda olan her şeyi ona anlatmak için: Andrew'un manipülasyonları, kendi aptallığı, ihanetler, aldatmacalar.

Yalanların bolluğu. Hamilelik, kürtaj ve o zamandan beri yaşanan duygusal çalkantılar. Sonlandırmanın yapılacak en doğru şey olduğundan emin olmak ve o zamandan beri yaşanan derin ve ezici kayıp dalgaları. Hiçbir zaman gerçekten var olmamış bir şey için yas tutma anları.

Ama sonra annesinin yüzüne baktı - güvene, sevgiye, Isla'nın onu hayal kırıklığına uğratabacak hiçbir şey yapmayacağına dair sarsılmaz inanca - ve gerçeğin bir nilüferin yaprakları gibi kendi üzerine kapandığını hissetti. Sanki ona her şeyi anlatırsa neler olacağını kare kare görebiliyordu; annesinin onun hakkındaki algısı iyiden kötüye, güvenilirden hilekâra yüz seksen derece sallanıyordu. Kibarlıktan duygusuzluğa, düşünceli olmaktan bencilliğe. Bir yanı artık sırlarıyla baş başa kalmamak için yanıp tutuşsa da, annesinin vereceği tepkiyi düşünmek - annesinin kendisi hakkındaki fikrinin değişmez, kalıcı bir şekilde değişmesi - onu gerçeğe kapıyı kapatmaya zorladı.

"Biraz daha iyi.

"Çok rahatladım. Senin için çok kötü bir zamanlama, karın ağrısından hemen sonra. Paul'ün hazır olur olmaz seni antrenmanlara geri döndürmek istediğini biliyorum ama acele etme, tamam mı? Ulusal yarışmalara hazır olmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama kendini çok erken zorlarsan sadece daha fazla zarar verirsin. Annesi öne doğru eğildi, ona sarıldı ve Isla kendi değersizlik duygusunu bastırmaya çalıştı.

'Akşam yemeği yedi buçukta, tamam mı? Sri Lanka usulü köri yapacağım - Nicole'ün önerdiği bir tarif.

Isla, Nicole'ün adının anılmasından duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalıştı. Hepsini - Andrew, Nicole, Nathaniel, Jack - mutfak masasının etrafında oturmuş, ev yapımı Sri Lanka körisi yerken hayal etti, mükemmel mutlu aile tablosu: gülüyor, şakalaşıyor, günlerinin hikayelerini paylaşıyorlardı, Isla ise yatak odasına kapanmış, hayatının birkaç aptal ay içinde nasıl kontrolden çıktığını merak ediyordu.

"Seni yalnız bırakayım. Annesi odadan çıkmadan önce başının tepesine bir öpücük kondurdu ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Isla'nın gözlerinde yaşlar birikti. Birden aklına babasının bir görüntüsü geldi: teknelerinin dümeninde, onları

Chichester Limanı, Wight Adası'nın karşısında.

Son birkaç haftadır neredeyse her gece rüyasında babasını görüyordu ve neredeyse her sabah onun öldüğünü acı bir şekilde hatırlayarak uyanıyordu. Bazı günler, babasının ölümünden sonraki ilk birkaç hafta kadar yoğun bir keder hissediyordu; onu görmek, onunla konuşmak, ona sarılmak için dinmek bilmeyen bir özlem.

Telefonu bir mesajla çaldı, ekranda Nathaniel'in adını görünce kalbi sıkıştı.

Buluşmak için müsait misin?

Isla kendine normal davranmasını, Nathaniel'in babası tarafından yeni terk edilmiş biri gibi davranmamasını tembihledi.

Neden? Ne oldu?

Telefonunun Nathaniel'in yazdığını göstermesini izledi, bekledi.

Seninle konuşmam gereken bir şey var. Neymiş

o? Kimya hazırlığının ortasındayım.

Söyleyemem. Callum hakkında. Benimle kafenin dışında buluş.

15 dakika içinde parkta?

Isla, Nathaniel'in Callum'a bir kez daha karşı çıktığını duyma ihtimalinden dolayı bir dehşet dalgası hissetti.

Kürtajdan bu yana geçen iki hafta boyunca Callum'la ayrılığına dair pişmanlıklarla boğuşmuştu. Kendini kimsenin sevgisine layık görmediğini kanıtlamış bir adam uğruna ilişkilerini bitirecek kadar aceleci ve aptal olduğuna inanmadığı anlar olmuştu. Callum'la yeniden bir araya geldiklerini, ilişkilerine kaldıkları yerden devam ettiklerini, geçmişini unutmuş gibi davrandıklarını hayal ettiği -en iyi ihtimalle kısa süreli- zamanlar olmuştu.

Birkaç ay hiç yaşanmamıştı, bir kitabın istenmeyen bölümlerini yırtıp atmak gibi. Ama bunun bir fanteziden başka bir şey olmadığını biliyordu. Callum'un onu Andrew'un arabasından çıkarken gördüğü gün ona bakışını ya da o günden beri onu her gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı: hayal kırıklığı, hayal kırıklığı, inançsızlık.

Bugün en son isteyeceği şey Nathaniel'in Callum'a olan düşmanlığını bir kez daha duymaktı. Ama son zamanlarda Nathaniel'den kaçmak için o kadar çok bahane üretmişti ki, en azından bu ona kimya okumasını ertelemek için bir neden verecekti.

Derin bir nefes alarak bir yanıt verdi.

Tabii. Birazdan görüşürüz.

"Ne oldu?"

Isla, kafenin dışındaki bir ağaca yaslanmış, bisikletini yanına koymuş olan Nathaniel'e yaklaştı.

"İşler nasıl gidiyor?"

Isla gülümser gibi yaptı, yanaklarının gerildiğini hissetti. "Dürüst olmak gerekirse pek iyi değil. Motivasyonu tam olarak bulamıyorum.

Nathaniel şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Isla Richardson kendini motive hissetmiyor mu? Bu bir ilk olmalı.

Isla, Nathaniel'in sesindeki kibirli ton karşısında yüzünün kızardığını hissetti. Omuz silkmek zorunda kaldı. "Sanırım her şeyin bir ilki var. Her neyse, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Nathaniel birkaç saniye ona baktı ve Isla arkadaşlarının seslerinin kulaklarında yankılandığını duyabiliyordu.

Sürekli seni izlemesi seni korkutmuyor mu?

Ortak salonda sizi sadık bir köpek yavrusu gibi beklemesi çok tuhaf.

Sana takıntılı olduğunu biliyor musun?

"Sana Callum ve Yasmin'i birlikte gördüğümü söylediğimi hatırlıyor musun? Nathaniel durakladı, tırnağını çiğnedi. "Onları gördüm

tekrar. Kesinlikle bir şeyler oluyor.'

Isla bir an için kendini tuttu. Son birkaç haftadır olanlardan sonra Callum ve Yasmin arasında bir ilişki olması ihtimali düşünmek istediği son şeydi.

"Üzgün değil misin? Nathaniel'in sesinde bir meydan okuma notası vardı, sanki bir tepkiyi kışkırtmak istiyordu - buna ihtiyacı vardı -.

'Neden olayım ki? Callum'un ne yapacağı ona kalmış. Bunu söylerken bile bir kıskançlık krizinin farkındaydı; sadece Yasmin'le ilgili değil -bunun doğru olduğuna hâlâ tam olarak inanmıyordu- ama bir gün Callum'un başka biriyle birlikte olacağı ve Isla'nın ilişkilerini - onu seven, ona saygı duyan, iyi ve nazik biriyle olan ilişkisini- onu hiç umursamayan bir adamla kaçamak yapmak için bitirdiği gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacağı bilgisinden dolayı.

Sonra birden aklına Callum ve Yasmin yakınlaşıyorsa - platonik ya da başka türlü - belki de Callum'un sözünü tutmayacağı geldi: belki de Yasmin'e Andrew'la olan ilişkisini anlatacaktı. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Yasmin Callum'un tipi değil. Eğer takılıyorlarsa, arkadaş oldukları içindir. Isla sesindeki savunmacılığı duyabiliyordu, keşke onu dizginleyebilseydi.

Nathaniel'in ağzının kenarları küçük, memnun bir sırıtışla kıvrıldı. Isla bir an ondan hoşlanmadığını hissetti, bunca yıldır onu neden savunduğuna dair bir şaşkınlık yaşadı.

"Sadece takılmıyorlardı. The Hope and Anchor'ın bahçesinde öğle yemeği yiyorlardı - sadece ikisi. Adam kızın her yerindeydi.

Sabırsızlık Isla'nın derisinin altına işledi. "The Hope and Anchor'da ne yapıyordun?

Yanaklarına renk geldi. "Orada değildim. Sadece bisikletle geçiyordum.

"Eğer bisikletle geçiyorsanız, bir şeyler olduğuna karar verecek kadar uzun süre onları nasıl gördünüz?

Nathaniel'in gözleri önce sola sonra sağa kaydı. 'Zincirim gevşemişti. Tamir ediyordum.

Yalan, aralarındaki havada ağır ağır asılı kaldı. Isla'nın kafasında hayali bir sahne canlandı, o kadar netti ki sanki bir film izliyor gibiydi: Nathaniel barın bahçesinin yanından geçen bisiklet yolunda Callum ve Yasmin'i görüyordu; onları tekrar birlikte keşfetmiş olmanın heyecanını yaşıyordu; bir ağacın arkasına gizlenip neler olabileceğini görmek için etrafı gözetliyordu.

"Callum'un ne yaptığı onu ilgilendirir. Seninle bir ilgisi yok ve kesinlikle benimle de bir ilgisi yok. Callum'un Yasmin'le görüşüp görüşmediğini neden bu kadar kafana takıyorsun? Sana ne bundan?"

Bir an sessizlik oldu, Nathaniel'in gözleri kenarlarından kısıldı. "Sanırım iki insanın birbirini becermesinin kimseyi ilgilendirmediğini düşünüyorsun? Sanırım bunun sadece onların küçük kirli sırrı olması gerektiğini düşünüyorsun?"

Şok Isla'yı bir an için kör etti. "Neden bu kadar agresif davranıyorsun? Tek söylediğim, Callum ve Yasmin'in görüşmesinin kimseyi ilgilendirdiğini düşünmediğim."

Nathaniel gözlerini kırpmadan onun yüzüne dikti. 'Peki ya biri başkasının kocasıyla yatıyorsa? Ya da başkasının babasıyla? Bu başkasını ilgilendirir mi?

Üç kısa soru, ama yontulmuş ünsüzleri ve keskin zehirleriyle Isla, Nathaniel'in her şeyi bildiğini anladı.

"Ben gidiyorum-" Gitmek için döndü ama bir el çıplak kolunu kavradı, parmaklar etine saplandı. "Bırak beni. Nathaniel'e ters ters baktı.

"İnkâr mı ediyorsun? Adam kadının kolunu sıkıca kavradı. "Neyi inkar ediyorsun?"

Nathaniel küçümseyerek başını salladı. "Aylardır babamı becerdiğini inkar mı ediyorsun?"

Bu sözler Isla'yı sanki yere serilmiş gibi çarptı. "Neden bahsediyorsun sen? Sesi zayıf ve çaresiz geliyordu.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.

"Hayır, bilmiyorum-

"Tanrı aşkına, yalan söyleme. Ben *biliyorum*. Elimde *fotoğraflı kanıt var*. Ve eğer yalan söylemeye devam edersen, bu kanıtı tüm sosyal medya hesaplarımda yayınlayacağım ve değerli itibarının hayatta kalıp kalmadığını göreceğiz. İstedğin bu mu?"

Düşünceler Isla'nın beyninde bir dayanak noktası bulmak için çabaladı. Andrew'la öpüştükleri, el ele tutuştukları ya da birlikte olmamaları gereken bir yerde birlikte oldukları fotoğraflar gibi hangi fotoğraflık kanıtlardan bahsediyor olabileceğini hayal etmeye çalıştı ama bunun üzerinde duramayacağını, şu anda durumu yatıştırmak için ne yapması gerektiğine odaklanması gerektiğini biliyordu. "Her şey bitti.

Nathaniel ona küçümseyerek baktı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?

"Doğru, yemin ederim.

Adam gözünü kırpmadan ona baktı. Isla onun gözlerinin, sanki onu teker teker parçalara ayırmaya niyetliymiş gibi içine işlediğini hissetti.

"Ne zamandır tanıyorsun? Neyle karşı karşıya olduğunu, nasıl bir hasar sınırlaması uygulayabileceğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Yeterince uzun. Yaptıklarının yanına kâr kalmaması gerektiğini anlamana yetecek kadar zaman.

Isla'nın zihnine bir anı takıldı ve onu kurtarmayı başarana kadar çekiştirdi. "Ama birkaç hafta önce baban için endişelendiğin hakkında söylediğin onca şey... Isla kendini kapana kısılmış bir tavşan gibi hissetti.

Nathaniel sırttı. 'Sadece suyu test edeyim dedim. Bakalım hiç vicdanın var mı? Sana babamın ciddi şekilde hasta olduğundan endişelendiğimi söyledim ve o zaman bile bana gerçeği söylemeyi uygun görmedin.

'Yani annen ve babanla ilgili tüm o şeyler, babanın annenin üzerine titremesi ...'

Nathaniel kaşlarını kaldırarak ona baktı, sanki ona yalan söylediği gerçeğiyle ilgili herhangi bir şikâyetini dile getirmesi için meydan okuyordu.

"Nasıl öğrendin?

Güldü - acı, buruk bir kahkaha. "Ne yani, çok ihtiyatlı davrandığın için mi? Başını iki yana salladı. 'Babamın seni okuldan yarım mil

öteden alması kimin fikriydi? Çok uzakta olduğu için kimsenin görmeyeceğini mi düşündün? Bu senin büyük zekân mıydı yoksa onun

mu? Nathaniel'in sesindeki alay Isla'yı tahtaya çakılmış çivi gibi rahatsız etti. O düşündüm hakkında şunlar önce

az haftalar . Andrew ile o l a n ilişkisi: Andrew onu okuldan aldıktan sonra kırsaldaki bir bara götürür. Buluşma yerleri

Küçük bir çıkmaz sokaktı, başka bir yere giderken tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimali yoktu.

Gerçek, Isla'nın kafasının üzerinde yanan bir ampul gibi kafasına dank etti. "Beni mi takip ediyordun?"

Yanaklarına sıcaklık doldu ve her şey bir anda onun için netleşti. Nathaniel'in aşkı bir saplantıya dönüşüyordu. Nathaniel onu takip ediyordu - Andrew'la ilişkisinden ne kadar önce olduğunu bilmesine imkân yoktu. Nathaniel onu babasının arabasına binerken izliyordu. Nathaniel en başından beri her şeyi biliyordu. "Biliyordun, değil mi? Beni aylardır takip ediyorsun?"

Yüzündeki utancı sildi, yerine kendini beğenmişliği koydu. 'Tüm söyleyeceğin bu mu? Babamı beceriyorsun ve tek umursadığın seni takip edip etmediğim mi?' Başını salladı. "Seni gördüm. Her perşembe gecesi o lanet otelden çıkarken gördüm seni. Seni ve onu. Gerçekten kimsenin bilmediğini mi sanıyordun?"

Öyle bir nefretle konuşmuştu ki, Isla birkaç dakika boyunca konuşmadı, düşünemedi. Sonra o günü hatırladı, trende, Andrew'u görmeye giderken: Nathaniel yanında perona çıkmıştı. Bisikletini tamir ettirmekle ilgili mazeretini; birkaç hafta sonra ona bunu sorduğunda nasıl da unutmuş görüldüğünü. Şimdi fark ediyordu ki, haftalardır her Perşembe onu takip ediyor olmalıydı: Waterloo'ya giden aynı trende farklı bir vagona biniyor, Andrew'la buluştuğu otele kadar onu uzaktan takip ediyor, iki üç saat dışarıda bekliyor, sonra tekrar evine kadar takip ediyordu. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor, onurunu zedeliyor, tecavüze uğramış gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Gerçekten hiç utanman yok, değil mi? Her zaman bir fahişeden başka bir şey olmadığın halde, ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi mükemmelmış gibi davranıyorsun. Baban yaşında adamlarla yatmaktan zevk mi alıyorsun? Kendi baban öldüğü için bir baba figürü bulman gerekiyordu, sen de benimkini becermeyi mi düşündün?"

Nathaniel'in kötülüğünün temposunda tanıdık bir şey vardı, Isla'nın daha önce duyduğunu bildiği bir şey: benzer düzeyde bir kadın düşmanlığı, nefret, kin. Ve sonra ona çarptı. "Sendin, değil mi?"

"Ne?

"Bana tüm o isimsiz e-postaları gönderen sendin. Bunu düşünmek - hayatı b o y u n c a tanıdığı, kendini bildi bileli arkadaş olduğu Nathaniel'in ona böylesine korkunç, nefret dolu şeyler yazdığını düşünmek - tüylerini diken diken ediyordu.

"Yani? Sanki hiçbiri doğru değilmiş gibi. Ona meydan okurcasına baktı, onu yalanlamaya zorluyordu. Ve o anda kız onun öfkesinin derinliğini görebiliyordu: acı veren yetersizlik duygusu, onun yerine Andrew'u seçmiş olmasına duyduğu öfke. Onu hiçbir zaman çekici bulmamış olmasına, bir milyon yıl geçse de onunla çıkmayacak olmasına duyduğu sonsuz kızgınlık.

Sesinin güçlendiğini hissetti. 'Babanla benim aramdaki her şey bitti. Kimseye söylemem anlamsız olur. Bu sadece insanları sebepsiz yere incitir.

'Sana zarar vermekten bahsediyorsun. Değerli itibarına zarar vermek. İnsanların senin bir sürtük olduğunu düşünmesini istemiyor musun? Bunu babamı becermeden önce düşünmeliydin.'

Öyle değildi. Tanrı aşkına, o *beni* takip etti. Onunla bir ilişki *arıyor* değildim.'

Nathaniel'in ağzı küçümseyici bir hırıltıyla kıvrıldı. "Evet, doğru. Zavallısın, bunu biliyor musun? İnsanların senin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmeye hakkı var.

Korku Isla'nın boğazını sıktı. "Lütfen, Nathaniel. Üzgün olduğunu biliyorum. Ama şimdi kimseye söylemenin bir yararı yok.

"Öyle değil mi? Bence başarılacak çok şey var. Bu sözleri tıslayarak söyledi, dudaklarından küçük tükürük parçacıkları fışkırdı. "Hiç durup annemi *bir saniye* bile düşündün mü? Ya da kardeşimi? Ya da beni? Ailemin başına açtığın bela seni *hiç* rahatsız etti mi? Ona ters ters baktı. "Bunun yanına kâr kalmasına izin verilmemeli.

Nathaniel'in patlamasındaki zehir - ne kadar zarar verebileceğinin bilgisi - Isla'yı bir an için şaşkına çevirdi. Ama sonra kendini koruma içgüdüğü devreye girdi ve artık onun yakınında olmasına izin veremeyeceğini biliyordu.

'Herkesin iyiliği için senden kimseye sylememeni istiyorum. Beni ne kadar cezalandırmak istediğinizi biliyorum ama inanın bana, zaten yeterince cezalandırıldım. Her şey bitti ve kimsenin bunu öğrenmesinin bana kazandıracağı bir şey yok. Olacak tek şey bir sürü insanın canının yanması, en çok da annenin. Eğer bir şey söylersen hayatını mahvedeceğin kişi o. O yüzden bunu bir düşün lütfen. Arkasını döndü, bir ayağını diğerinin önüne atarak yürümeye başladı.

'Bu yanına kalmayacak. Sana izin vermeyeceğim.'

Nathaniel'in öfkesi onun peşini bırakmadı. Ama Isla arkasına bakmadı, onun daha fazla kezzabıyla yzleşmeyecekti. Parkın içinden çıkışa doğru yürümeye devam etti ve Nathaniel'in tehdidini yerine getirmesi halinde başına gelecekleri hayal etmemeye çalıştı.

MEVCUT

Nicole

Nicole, polis memurunun on yedi yaşındaki oğlunu uyaran sözlerini duyar ve sanki başka birinin hayatına adım atmış gibi hisseder.

Mutfak kapısı açılır, Abby ve Jack kapıda durmaktadır ve Nicole'ün gördüklerini sindirmesi bir an alır; Abby'nin on beş dakika önce evi terk ettiğini, Jack'in de tüm bu olanlardan habersiz, güven içinde üst katta olduğunu düşünmektedir. Abby'nin eli, varlıklarını belli etmesini engellemek istercesine Jack'in kolunu kavrar ve Nicole yüz ifadelerinden -Abby'nin dehşeti, Jack'in korkusu- zaten çok şey duyduklarını hemen anlar.

Jack'i kendine doğru çeker, bir kolunu omuzlarına sarar ve Abby'yi kapının yanında tek başına bırakır.

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmaz.

Sessizliği bozan erkek memur oldu. 'Bayan Richardson, sizden gitmenizi istedik. Burada olmanız uygun değil. Nathaniel, tedbir altında sorgulanmak üzere karakola gelmeniz gerekiyor.

Nicole, Nathaniel'in gözlerinin açıldığını, dehşet içinde önce Andrew'a, sonra da kendisine baktığını görür. Jack'in ifadesindeki telaşı fark eder, konuşmak için ağzını açtığını ama hiçbir kelime çıkmadığını görür. Abby'nin çatık kaşlarındaki öfkeyi, bu ifşaatların ona verdiği acıyı algılar. Ve tüm bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşse de, sanki etrafındaki her şey yavaşlamış gibi, sanki yavaşlatılmış bir zamanda izliyormuş gibi. Sanki bu an, ailesinin yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için anlaşılabilir tüm sınırların ötesinde uzatılıyor.

"Anne...

Nathaniel'in sesindeki çaresizlik onu gerçekliğe geri döndürür: altmış saniyenin bir dakikayı doldurduğu, iki polis memurunun oğlunu işlemediğini bildiği bir suçtan dolayı tutukladığı zaman dilimine geri döner. Kelimeler sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi dudaklarından dökülür.

Nathaniel değildi. Bendim. Arabayı ben kullanıyordum. Isla'yı ben öldürdüm.'

Abby

Kelimeler Abby'nin kulaklarını deliyor. Her türlü tutarlı anlama meydan okuyarak içinde yankılandıklarını hissediyor.

"Bayan Forrester - Isla Richardson'ın ölümüne neden olan arabayı kullandığınızı kabul ediyor musunuz?"

Abby memurun sorusunu dinler, cevap vermeden önce Nicole'ün gözlerinin odanın içinde Andrew'a, Nathaniel'e, Jack'e kayışını izler.

"Evet.

Abby, her şeyin alçaltıldığı, bozulduğu, tanınmayacak kadar çarpıtıldığı paralel bir evrene adım atmış gibi hissediyor. Denizde kaybolmuş bir denizci gibi yönünü bulamıyor, ona yolu gösterecek bir pusulası yok.

'Nicole, ne oluyor-'

'Anne, lütfen-'

"Anne, yapma-

Abby üçlünün sesini duyar - Andrew, Nathaniel, Jack - ve Nicole'ün derin bir nefes verişini, Nathaniel'in kolunu sıkışını, Jack'i sıkıca kucaklayışını ve kulağına Abby'nin duyamayacağı bir şeyler fısıldayışını izler.

"Anlamıyorum. Abby odaya bakar, sanki Nicole az önce mutfağın ortasına bir bomba yerleştirip hayatlarını havaya uçurmamış gibi hepsinin kıpırdamadan öylece durmasına hayret eder.

Nicole ona döner, gözlerinde yaşlar vardır. "Özür dilerim Abby. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kelimeler Abby'nin kulaklarında pelte gibidir ve olanlara bir anlam veremez. Nicole onun en iyi arkadaşı.

neredeyse yirmi yıldır en iyi arkadaşım. Söylediklerinin doğru olması mümkün değil.

Ama sonra Nicole konuşmaya başlar, itirafları amansız bir sel gibidir ve bunlar Abby'nin duymak istemediği kelimelerdir, o kadar canlı ve grafik kelimelerdir ki, kulaklarını onlara kapatmak ister, her rüyaya musallat olacaklarını ve her kederli anı rahatsız edeceklerini bilir.

Nicole, Jack'e ilaç almak için gece geç saatte eczaneye gittiğini anlatıyor - Jack'in midesi fena halde bozulmuştu, kusmadan duramıyordu, Nicole'ün onu yıllardır görmediği kadar hastaydı - ve Andrew'a mesaj atıyor, ne zaman eve geleceğini soruyor, yine bu kadar geç kaldığı için ona kızıyor, Andrew hala ofiste olduğu için Jack'i tek başına bırakmak zorunda kaldığı için sinirleniyordu. Telefonuna sadece birkaç saniye baktı - o da ara sıra, gözünün yarısı caddede idi - ama geç olmuştu, karanlıktı, görüş mesafesi azalmıştı ve sonra bir figür yolun karşısına geçti - farlardan ürkmüş bir geyik gibi Nicole'ün arabasının yoluna fırladı - ve Nicole'ün durması için zaman yoktu, frene basması için zaman yoktu. Hız bile yapmıyordu, sadece zaman yoktu. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, çarpma, ses ve ne olduğunun korkunç bir şekilde farkına varması. Isla olduğunu bilmiyordu - Abby'ye döndü ve Isla olduğunu bilmediğine yemin etti - ama paniklemişti ve ona ne olduğunu bilmiyordu, o birkaç kısa, iğrenç saniyede ne olduğunu bilmiyordu, ne düşündüğünü bilmiyordu, sadece korkunç bir şey olduğunu anladı, gerçekten korkunç bir şey. Kendini uyanamayacağı bir kabusun içindeymiş gibi hissediyordu: kafasında net düşünceler yoktu, sadece kulaklarında kan uğulduyordu, elleri o kadar titriyordu ki onları sabit tutamıyordu. Bir karar verdiğini hatırlamıyor, arabayı geri vitese taktığı, geri çevirdiği, gözlerini geride bıraktığı manzaradan kaçırdığı anı hatırlamıyor. Arabayı ters yönde sürmesine neden olan düşünce sürecini hatırlamıyor, onu sayısız kez önünden geçtiği ama hiç ziyaret etmediği sanayi sitesine neyin gönderdiğini bilmiyor, çaresizliğin ötesinde onu park etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyor

terk edilmiş bir arazide arabasını bırakıp gitmiş. Sadece yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Andrew ve Nathaniel eve gelip onun yaya olduğunu görmeden, arabasının kayıp olduğunu fark etmeden ve tüm hayatlarını mahvetmeyecek hiçbir cevabı olmayan sorular sormaya başlamadan önce Jack'e bakmak için geri dönmesi gerektiğini bildiğinden, tüm vücudu şoktan sarsılarak eve doğru koşabildiği kadar hızlı bir şekilde bir buçuk mil koştu. Nicole konuştukça konuşur, her şeyin nasıl kontrolden çıktığını, Isla'yı ancak daha sonra duyduğunu - Abby'ye bunun ancak daha sonra olduğuna dair söz verir -, bağlantıyı kurduğunu, yaptığı şeyin gerçek dehşetini fark ettiğini anlatır. O noktada itiraf etmek için çok geç olduğunu, zamanın ve koşulların onu geride bıraktığını nasıl da biliyordu. Suçunu itiraf ederse bunun Nathaniel ve Jack'e ne yapacağını düşünmeye dayanamıyordu. Olay yerinden uzaklaştığı için hapse gireceğini biliyordu ve bunun çocuklarına ne yapacağını düşünmeye dayanamıyordu.

Nicole konuşurken o ağlıyor, Jack ağlıyor, Nathaniel sersemlemiş görünüyor, Andrew şaşkın görünüyor ve polis memurlarından biri dinlerken diğeri küçük bir cep defterine notlar alıyor.

Sonra kadın memur elini Nicole'ün omzuna koyarak tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet verme şüphesiyle tutuklandığını söyler, Jack Nicole'e gitmemesi için yalvarır, Nathaniel gitmesini engelleyebilecekmiş gibi Nicole'e sarılır ve Nicole'ün yüz ifadesi kalbi göğsünden sökülme istenen bir kadının yüz ifadesidir. Abby kıpırdayamadan, Nicole'ün kendisini çocuklarından kurtarmasını, memurlar tarafından götürülmesine izin vermesini, Andrew'un hangi karakola götürüldüğünü, onu ne zaman görebileceklerini, bundan sonra ne olacağını sormasını, Nathaniel ve Jack'in yakından takip etmesini izler.

Ve sonra Abby yalnız kalır, bunun gerçek olduğuna, bunun olduğuna, bunun korkunç, acımasız, hastalıklı bir şaka olmadığına inanamaz.

Nicole

Görüşme odasının duvarları koyu mavidir ve Nicole'ün bir psikiyatri kurumundaki yastıklı bir hücrenin nasıl görünebileceğini hayal ettiği gibi, büyük minderli kendir panellerinden oluşmaktadır. Pencere yoktur ve Nicole hapishanenin böyle bir yer olabileceği düşüncesinden kaçamaz; bu küçük, havasız oda **olacakların** bir habercisi olabilir.

Odanın bir köşesinde tavana tutturulmuş küçük bir kamera var ve kendisinin filme alınıp alınmadığını, birilerinin başka bir odada röportajı canlı olarak izleyip izlemediğini, sesinin tonunu, vücut dilini, yüzündeki suçluluk duygusunu analiz edip etmediğini merak ediyor. Bu düşünce onu benzersiz bir korkuyla dolduruyor ve konsantre olmaya, kendisine sorulan sorulara odaklanmaya çalışıyor.

Şunu açıklığa kavuşturalım, Bayan Forrester. Araba kullanırken kocanızla mesajlaşıyordunuz ve Isla Richardson aracınızın önünden yola fırladı. Zamanında frene basamadınız ve Bayan Richardson ile çarpıştınız. Birini yere düşürdüğünüzün farkındaydınız - ancak o sırada kurbanın kimliğini bilmiyordunuz - ve sonra olay yerinde kalıp acil servisi aramak yerine aracınızı sürüp uzaklaştınız, arabanızı bir sanayi sitesinde sakladınız ve o akşam aracın çalındığını mı bildirdiniz?

Nicole kendisine anlatılan hikâyeyi dinliyor, kelimeler ağzında düğümleniyor. Başını sallar.

"Lütfen bana sözlü bir cevap verebilir misiniz, Bayan Forrester, kayıt için.

Nicole masanın üzerindeki kayıt makinesine bakar, bunun gerçeküstü olduğu hissinden kaçamaz. "Evet, bu doğru.

"Ve olanları kimseye anlatmadınız mı?

Sorguyu yapan dedektif - onu buraya getirenlerden farklı bir memur - sesindeki şüpheciliği engelleyemiyor.

Nicole'ün yanındaki sandalyede oturan avukatı - Andrew'un son sürat bulduğu biri olmalı, Andrew onu görevli bir avukatın merhametine bırakacak kadar aptal değil - öne doğru eğilir ve soruyu cevaplamasını tavsiye eder.

"Hayır, yapmadım.

'Ve kocanızın Isla Richardson ile olan ilişkisini kazadan sonrasına kadar fark etmediğinizi iddia ediyorsunuz? Hatta Isla'nın cenaze gününe kadar, yani on beş gün sonrasına kadar? Dedektifin sesindeki alaycılık yine oradadır ve Nicole kaseti hatırlayıp sözlü bir cevap vermeden önce başını sallar.

Duvardaki saat ona saatin dokuzu çeyrek geçtiğini söylüyor. Ne zaman geldiğinden emin değil, altı buçuğu geçmiş olması gerektiğini biliyor, ama bunun ötesinde, zaman sanki farklı bir boyut kazanmış gibi, sanki bir dakikadan diğerine geriliyor ve sonra tanınmayacak kadar çarpıtılana kadar daralıyor. Tek bildiği, dedektife aynı gerçekleri tekrar tekrar anlattığı, ayrıntıları tekrar tekrar teyit ettiği, görünüşte sonsuz bir dizi açıklama yaptığıdır. Sanki dördü - Nicole, avukatı, sorguyu yapan dedektif ve suskun memur - bir Groundhog Day sorgulamasında kapana kısılmış gibidir.

Kapı açılır ve bir kadın polis - bugün Nicole'ün evine gelen kadın polis memuru - odaya girer ve sorguyu yapan dedektifin kulağına bir şeyler fısıldar. Dedektif konuşmadan önce kaşlarını çatır.

"Görüşme ...'da durakladı. Duvardaki saati inceliyor. "Yirmi bir on sekiz. Parmağını teybin üzerine bastırarak sandalyesini masadan geriye iter ve ayağa kalkar.

Başka bir açıklama yapmadan odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. Nicole avukatına döner ve ona endişelenmemesini, her şeyin gayet normal olduğunu söyler. Diğer memur defterine aldığı notları inceler, göz teması kurmaz.

Dakikalar geçiyor - 21.19, 21.20, 21.21 - ve Nicole sırtının alt kısmında biriken terin farkında. Zihni dedektifin neden bu kadar uzun sürdüğüne dair spekülasyonlarla doludur ve

Böyle kesintilerin her zaman olması gerektiği konusunda kendini rahatlatmak için. Ancak zihninde şüpheler artar ve önündeki su bardağını alır, ondan bir yudum alır, kurumuş dudaklarını ıslatmaya çalışır.

Hatıralar boş zamanı doldurmak için acele ediyor. Bu akşam erken saatlerde itirafını karşılayan kolektif şoku hatırlıyor ve geçmişte pek çok şeyin farklı olmasını, korktuğu geleceğin artık bir gerçeklik olmamasını diliyor.

Aklından, çocuklarını bir daha ne zaman göreceğini bilmediği düşüncesi geçiyor. Sorgulama bittiğinde kefaletle mi serbest bırakılacağını yoksa tutuklu mu kalacağını bilmiyor. Onlara tekrar sarılabilmesi için saatler mi, günler mi, hatta haftalar mı geçecek? Nathaniel ve Jack'ten ayrı kalma ihtimali boğazını sıkan bir mengene gibi, üzerinde uzun süre durmaya cesaret edemediği bir olasılık.

Kapı açılır ve dedektif elinde bir iPad'le geri döner. Dedektif ve masada oturan memur arasında sessiz, görsel bir alışveriş vardır, Nicole'ün deşifre edemediği zımnî bir iletişim.

Dedektif, Nicole'ün karşısındaki koltuğuna oturur, parmağıyla teybe basarak yeniden başlatır ve görüşmenin saat dokuz yirmi sekizde devam edeceğini duyurur. iPad hâlâ elinde, ekranı Nicole'den gizlenmiş halde, çözülmesi zor bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bir an Nicole'e bakar.

"Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, Bayan Forrester? Isla Richardson'ın öldüğü gece ile ilgili olabileceğini düşündüğünüz herhangi bir şey?"

Nicole'ün avuç içleri nemli ve onları pantolonuna siliyor. Sanki yanlış bir yola girmiş ve şimdi geri dönüş yolunu bulamıyormuş gibi hissediyor. "Sanmıyorum, hayır."

Dedektif duraklar. "Bu ilginç. Derin bir nefes alır, yavaşça tekrar verir. "Size küçük bir hikâye anlatırken beni biraz eğlendirin, olur mu?"

Nicole

Dedektifin ses tonunda Nicole'ün kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir şey vardır. Avukatına bir göz atar, ama onun yüzü ifadesizdir.

Dedektif devam etmeden önce bir yanıt beklemez.

"Az önce yerel bir taksi şoföründen bazı bilgiler aldık. Bu taksi şoförü son beş haftadır kızını ziyaret etmek üzere Avustralya'da bulunuyordu. Aslında Isla Richardson'ın öldürülmesinden bir gün sonra ayrılmış ve dün dönüp yerel bir gazeteye bakana kadar olayla ilgili hiçbir şey duymamış.

Dedektif duraklar, dirseklerini sandalyesinin kolçaklarına koyar, ellerini dua eder gibi birleştirir.

"Hikayeyi okumak ona Avustralya'ya gitmeden bir gece önce yaşadığı bir olayı hatırlattı: Hız yapan bir arabayla neredeyse çarpışıyordu. Yaptığı işte alışılmadık bir şey değildi ama haber bunu aklına getirdi. Bu taksi şoförünün arabasında bir araç kamerası var ve her gece tüm görüntüleri indirmek konusunda çok titiz; her yolculuğun kaydını tutmayı seviyor. Uyanık olmamak için çok fazla münakaşa yaşamış gibi görünüyor. Bugün bu görüntülere bir göz attı ve buldukları karşısında oldukça şaşırdı. Bu akşam karakola getirmiş ve memurlar ilginç bir seyirlik olduğu konusunda hemfikir olmuşlar. Az önce ben de baktım ve sizin de görmek isteyebileceğinizi düşündüm.

Dedektifin sesinde sahte bir şakacılık vardır ve Nicole kendine tetikte olması gerektiğini hatırlatır.

'Size göstermeden önce, Isla'nın öldüğü gece hakkında bize söylemek istediğiniz başka bir şey olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Konuyla ilgili olabileceğini düşündüğünüz bir şey yok mu?

Nicole'ün aklından söyleyebileceği binlerce Şey geçiyor ama hiçbirini dile getirmeye cesaret edemiyor. Başını sallar, ona hayır der.

Dedektif duraksar, bakışları kırılmaz. "Tamam. Bu durumda, bunu bize açıklayabilir misiniz acaba?"

iPad'i aktif hale getirip önündeki masaya koyarken ve oynat düğmesine basarken gözlerini onun yüzünden ayırmıyor.

Bir video başlar ve Nicole ona bakar, bir kareden diğetine örülen örgüyü izler: akşam vakti, sokak lambaları ve Őehrin ışık kirliliğiyile aydınlanmış, karanlığā devrilen bir yol. Karşıdan gelen ve farları yanmayan bir araç. Ani bir savrulma, kıl payı kurtulma. Arabaların neredeyse arpıŐtığā anda dondurulmuş bir kare. Görüntülerin netliğā tartışılmaz bir hikaye anlatıyor.

Nicole felç olmuş bir halde izliyor, keşke gözlerini ayırabilseydi, görmek zorunda kalmasaydı: asla gün ıŐığāna çıkmamasını umduğā sahne. Asla aığā çıkmamasını umduğā bir gerçek.

ISLA'NIN ÖLDÜĞÜ GECE

Isla

'Bu seni ilgilendirmez. Sen karışma, tamam mı?'

Isla Callum'a ters ters baktı, hayatının içine düştüğü karmaşaya ışık tuttuğu için ona öfkeliydi.

Senin için endişeleniyorum. Pek mutlu görünmüyorsun. Okula döndüğümüzden beri böylesin. Neler oluyor?'

Callum'un sesi kibar ve nazikti ve bu bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyordu. Onun ilgisini hak etmiyordu. Ona davranış biçimine bakılırsa, ondan hiçbir şey hak etmiyordu. Onunla bir daha hiç konuşmazsa onu suçlamayacaktı.

"Ben iyiyim.

"Ama değilsin. Olmadığını biliyorsun. Callum durakladı. "Sorun nedir?

Isla ılık Eylül gecesine rağmen titredi. Bahçe duvarına yaslanmış Callum'a baktı, bir yanı ona her şeyi anlatabilmeyi diliyor, diğer yanı ise bunu yapamayacağını kesin olarak biliyordu.

Geçtiğimiz ay boyunca neredeyse hiç uyumamıştı. Uyanık olduğu her an kendini tetikte hissediyor, hayatındaki tüm çirkin gerçeklerin ortaya çıkmasını bekliyordu. Nathaniel'in herkese babasıyla yattığını söylemesini bekliyor, hayatının patlayacağı anı bekliyordu. Altıncı sınıfın ortak salonuna her girdiğinde, insanların onun hakkında fısıldaştığına ikna oluyordu. Günün sonunda eve her döndüğünde annesini mutfak masasında, yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuş, Isla'nın yaptıkları yüzünden Nicole'le arkadaşlığı bozulmuş bir halde görmeyi bekliyordu. Nathaniel ona bildiklerini anlatalı dört hafta olmuştu ve şimdi Isla'nın bir parçası

Ne söyleyeceği, kime ve ne zaman söyleyeceği gibi korkunç ve mide bulandırıcı bir merak yerine, bunu kamuoyuna duyurmasını ve bir alçının hızlıca çıkarılması gibi bu korku gösterisini bitirmesini tercih etmezdi.

Yolun karşısındaki Meera'nın evinden hafif bir müzik sesi geliyordu. Isla partiye gelmemiş olmayı diledi, evde kalıp erken yatmayı diledi. Sabahın krnde havuzda olması gerekiyordu, yaz boyunca devamsızlıkları göz önüne alındığında eğitiminin ne kadar önemli olduğunu biliyordu, ama normal bir şey yapmak, normal *hissetmek* istemişti. Partiye gelmenin onu kaybettiği her neyse ona yeniden bağlayacağını dşnmşti. Kürtajın üzerinden altı haftadan fazla zaman geçmişti; şimdiye kadar kendini iyi hissetmesi gerektiğinden emindi. Bunun yerine, etrafındaki herkesten, ailesinden, arkadaşlarından, öğretmenlerinden, yüzme arkadaşlarından uzaklaştığı hissine kapılmıştı.

"Isla?

Callum'a dönerek başını salladı. "Ben iyiyim.

"Belli ki değilsin. Tereddüt etti. "Sanırım bunun

Onu. Bittiğini varsayıyorum?"

Isla'nın yanaklarında sıcaklık alevlendi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. "Tanrım, ne pislik herif.

"Bırak gitsin, tamam mı?

'Ondan kurtulmanın daha iyi olduğunu biliyorsun, değil mi? O tam bir pislik, senden bu şekilde faydalaniyor.'

Isla'nın eli, kendisi farkında olmadan havada savruldu. Elinin Callum'un yanağına çarpma sesini duyana ve avucundaki acıyı hissedene kadar ne yaptığının farkına varmadı.

Geri çekildi, bir adım geri attı ve elini yüzüne götürdü.

"zr dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Sen iyi misin?

Sessizce ona baktı.

"Dur, bir bakayım. Isla yanağını kontrol etmek için uzandı ama o bir adım daha geri çekildi ve başını salladı.

"Bırak gitsin.

Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. Ben sadece ...' Kafasının içinde neler olup bittiğini açıklayacak kelimeler aradı; sadece birkaç ay önce nasıl olup da hayatını bir kuyu gibi hissettiğini

Her şeyin yerli yerinde olduğu ve ihtiyacı olan her şeyi hemen bulabileceği düzenli bir dolap. Ama sonra bir olaylar zinciri onu o kadar kötü sarsmıştı ki, şimdi tam bir kargaşa içindeydi: düşünceler ve duygular duygusal bir kaos karmaşası içinde karmakarışık. Ama cesaret edebileceğinden daha fazlasını ifşa etmeden bunları ifade edecek kelimeleri bulamıyordu.

Callum dönüp uzaklaşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı.

"Gitme, lütfen.

Bir elini havaya kaldırdı ve omzunun üzerinden seslendi. "Kendine iyi bak, Isla.

Isla onun gidişini, köşeyi dönüşünü ve gözden kayboluşunu izledi.

Meera'nın evinden bir kahkaha çılgılığı geldi ve Isla yolun karşısına bakıp yalnız olduğunu kontrol etti. Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyordu. Partiye geri dönmeyi kaldıramıyordu. Eve gitmeyi de göze alamadı. Bir duvara yaslanarak telefonunu çıkardı, WhatsApp'ı açtı, kafasının içindeki bir ses ona yapmaması gerektiğini haykırırsa da arşivlenmiş konuşmalarına girdi. Ama kendini cezalandırmaya kararlı olan yanı Andrew'la olan mesajlaşmasına gitti, onu açtı ve okumaya başladı: zamanda geriye, en başa, her şeyi başlatan mesaja.

Selam. Daha önce sohbet etmek harikaydı. Ne zaman yardıma ihtiyacınız olursa, nerede olduğumu biliyorsunuz. Gelecekteki bir Olimpiyatçıyı desteklemek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. 😊 x

Günler geçtikçe mesajlar daha kişisel, daha samimi bir hal alıyordu. Ve sonra, işte oradaydı, işleri bir sonraki seviyeye taşıyan mesaj. Hemen silmesi, başlamadan bitirmesi gerektiğini bildiği mesaj.

Isla, b i r a z ileri gitmek üzereyim ve umarım pişman olacak kadar yaşamam. Duramam.

Seni düşünüyorum. . .

İlk planlı buluşmalarına, ilk öpüşmelerine, hiç başlamaması gereken bir şeyin başlangıcına yol açan mesajın tamamını okudu. Daha da ilerleyerek mesaj üstüne mesaj okudu, aşk zannettiği sevdâ ve arzusun dışavurumları. Açlıkla, sanki onu boş, eksik ve acı verici bir şekilde yalnız bırakmak yerine dolduracak, besleyecekmiş gibi hepsini yuttu.

Ve sonra son mesaja, ilişkilerinin tabutuna çakılan çiviye ulaştı: sağlam ve gerçek olduğunu düşündüğü bir ilişkinin, ergenlik fantezisinden başka bir şey olmadığını keşfetmişti.

Kırgın ve kızgın olduğunu biliyorum ama iyi şartlarda ayrılmamızın ikimiz için de daha iyi olacağını düşünüyorum.

Mektubu tekrar okudu, kendi ıstırabına o kadar dalmıştı ki ilk başta cipin yanına yanaştığını fark etmedi. Ancak motorun aniden kesildiğini fark ettiğinde bunun farkına vardı. Kafasını kaldırdığında, içeriği görmesini engelleyen karanlık camları gördü.

Korku teninde gezindi. Eli çantasına kaydı, anahtarlarını buldu ve yumruğunu anahtarlara geçirdi. Döndü, hızla uzaklaşmaya, partiye doğru yürümeye başladı. Arkasında bir arabanın kapısı açıldı ve adımlarını hızlandırdı.

"İsla.

Etrafına bakındı, kimin konuştuğunu hesaplamak için bir an bekledi, varlıkları o kadar beklenmedikti ki.

"Jack? İcini bir rahatlama kapladı. "Burada ne yapıyorsun? Arabayı, açık sürücü kapısını ve yanında duran Jack'i fark etti. "Bunu sen mi *kullandın*? Kimin arabası bu?

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Annemin.

"Ve sen *kullandın*? İsla'nın yumruğu anahtarların etrafında gevşedi. "Bunu neden yaptın? Annen öğrenirse seni öldürür.

Jack ona baktı: kayıtsız, konuşmadan.

"İyi misin? İsla ona doğru yürürken ellerinin titrediğini gördü. "Neyin var? Uzanarak elini onun koluna koydu. Jack sanki İsla ona keskin bir cisimle saldırmış gibi geri çekildi.

'Çekil üstümden! Dokunma bana!'

"Ne oldu? Sorun nedir?' Jack hiçbir şey söylemedi.

"Nathaniel'i arayayım, gelip seni almasını isteyeyim-"

"Yapma! Sesi acil ve paniklemiş gibiydi.

İsla durakladı, boğazına yükselen korkuyu engellemeye çalıştı. "Neler oluyor? Her ne ise, sadece yardım etmek istiyorum.

'Senden hiçbir şey istemiyorum. Babamla ne yaptığını biliyorum.'

Şok onu bir gelgit dalgası gibi vurdu. "Ne demek istiyorsun?" Sesi ince, gergin, neredeyse kırılma noktasına kadar gerilmiş bir elastik parçası gibiydi.

Jack arabanın kapısının kenarını kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Onunla yattığını biliyorum. Telefonundaki fotoğrafları gördüm. Senin için annemi terk etmeyi planladığını biliyorum.'

İsla irkildiğini hissetti. "Bunu da nereden çıkardın? Nathaniel'in sonunda bildiklerini insanlara anlatma tehdidini hayata geçirip geçirmediğini merak eden düşünceler zihnini yarıdı.

'Onu telefonda bir emlakçıyla evler hakkında konuşurken duydum. Bizi terk edeceğini biliyorum.

İsla'nın kafası karışmıştı. Bir an için Andrew'un fikrini değiştirmiş olabileceğini, ona bir hata yaptığını, üzgün olduğunu ve elbette ilişkilerini bitirmek istemediğini söyleyeceğini düşündü. Nicole'den ayrılmayı, yeni bir ev almayı planladığını, artık Waterloo istasyonunun yanındaki otel odalarında buluşmak zorunda kalmayacaklarını. Kısa bir an için onun kendisine, korkunç davranışları için kendisini affedip affedemeyeceğini sorduğunu hayal etti. Ama sonra onu terk ettiğinde kendisiyle nasıl kibirli bir şekilde konuştuğunu, son mesajındaki buz gibi tonu ve o zamandan beri telsiz sessizliğini hatırladı. Onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğinin açık bir göstergesiydi. Ve aniden Andrew'a duyduğu tüm öfke - manipülasyonları, yalanları, ince duygusal zorlamaları - sel gibi akmaya başladı

geri döndü ve yalvarsa bile onu asla affetmeyeceğini kendine hatırlattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum-

Yalan söylemeyi bırak! Telefonundaki fotoğrafları *gördüm*. Onunla olan tüm o fotoğraflarını. Onları gördüm.'

Isla, Jack'in görmüş olabileceği şeyleri düşününce irkildi: Andrew'la yatakta çekilmiş yarı çıplak fotoğrafları, sadece iki kişi tarafından görülmesi gereken fotoğraflar. Andrew'un telefonunu daha iyi koruyamayacak kadar dikkatsiz, ihmalkâr davranmış olmasına öfkelenmişti. Jack'in, içinde bomba gibi bir şey olduğunu bile bile telefonuna yaklaşmasına izin verecek kadar kibirli ve umursamaz olmasına çok öfkeliydi.

Hızla akan düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı ama düşünceler onun ayak uydurabileceğinden daha hızlı akıyordu. Jack'in bunu Nathaniel'le konuşup konuşmadığını, Nathaniel'in zaten bildiğini itiraf edip etmediğini, onu ifşa etmek için bir plan yapıp yapmadıklarını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Tek bildiği, durumu kurtarmaya çalışması, Jack'i sakinleştirmesi ve verebileceği olası zararı sınırlaması gerektiği idi.

'Jack, baban anneni terk etmiyor-' 'Yalan söylüyorsun-'

"Ben değilim. Isla derin bir nefes aldı. "Her ne duyduysan, düşündüğün gibi değil.

"Sana inanmıyorum. Sadece bunu söylüyorsun-'

Dur! Lütfen beni dinler misin? Ben doğruyu söylüyorum. Şu anda babanla aramızda hiçbir şey yok. Söz veriyorum.'

Jack başını salladı, kendi kendine sessizce mırıldandı ve Isla bir adım daha attı, Jack'in eve koşup Nicole'e her şeyi ağzından kaçırma riskini azaltması gerektiğini biliyordu. Tam da hayatına devam etme zamanının geldiğini anladığı bir anda bütün bu üzücü karmaşanın ortaya çıkmasına izin veremezdi.

"Beni dinle. Baban anneni terk etmiyor. Anneni seviyor. Boğazını tırmalayan aşağılanmaya karşı yutkundü. 'Yapabileceğin en iyi şey seni eve götürmeme izin vermek ve her şeyi unutmak. Artık hiçbir önemi yok.

'Benim için önemli! Annem için de önemli olacak. Yaptığın şey için senden nefret ediyorum. Jack, Isla'nın cevap vermesine fırsat vermeden sürücü koltuğuna geri döndü ve başını ellerinin arasına gömdü.

Isla'nın vücudu panikle zonkluyordu. Uzanarak arabanın kapısını tuttu ve açık tuttu.

"Araba kullanamazsın. Yeterince büyük değilsin. Yakalanırsan neler olacağını bir düşün.

"Bırakın beni! Kapının kolunu çekerek Isla'nın tüm gücüyle tutmasına karşı koydu.

"Lütfen Jack, seni eve götüreyim.

'Beni yalnız bırak. Senden hiçbir şey istemiyorum.'

Kararlı bir çekişle kapıyı kadının elinden aldı, çarparak kapattı, kilitledi ve motoru çalıştırdı.

Isla pencereye vurdu. 'Kapıyı aç. Araba kullanmayı bilmiyorsun. İn ve sakinleş, lütfen.'

Motor dönmeye devam etti ama araba hareket etmedi, renkli camlar Isla'nın içeride ne yaptığını göremeyeceği kadar karanlıktı. Telefonuna sarıldı, Nathaniel'i arayıp gelmesini sağlamalı mıydı, yoksa bu her şeyi daha da kötüleştirir miydi diye düşündü. Meera'ya bu gece Nathaniel'i davet etmemesini söylediği için, bir ay önce onunla yüzleştiğinden beri onu yakınında istemediği için kendine lanet etti.

Meera'nın sokağın karşısındaki evinden hafif bir bas sesi geliyordu, yarım düzineden az ev ötede, şimdi durduğu yerin çaprazında. Yirmi saniye içinde orada olabilir, Jules ya da Kit'i - güvenilebileceği birini- Jack'in aklını başına getirmesi için ikna edebilir, onu annesinin arabasını kullanmaması için ikna edebilirdi.

Arkasında motor daha da yüksek sesle çalıştı ama araba hâlâ hareket etmiyordu ve Isla Jack'in içeride ne yaptığını, ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini merak etti. Arabayı sürmesini engellemesi, ona göz kulak olması gerektiğini biliyordu. Bunların hepsi onun ve Andrew'un suçuydu: Jack'in üzgün olması, Jack'in annesinin arabasını kullanması, Jack'in böyle bir durumda olması. Hepsi onların sorumluluğundaydı.

Arkasına dönüp bakmadan son sürat yolun karşısına doğru koşmaya başladı.

MEVCUT

Nicole

Nicole, dedektifin iki kez izlettiği araç kamerası görüntülerine bakıyor, panik düşüncelerini bulandırıyor.

Kanıtlar reddedilemez. Taksiye çarpmak ü z e r e olan sürücünün kimliği donmuş görüntüde açıkça görülüyor.

Küçük oğlu, arabasının direksiyonunda, klibin sol üst köşesine damgalanmış tarih ve saat, gizlemek için çok uğraştığı bir hikayeyi anlatıyor.

İçinde bir şeyler parçalanıyor, sanki parçaları dağılıyor ve bir daha asla düzene girmeyecekmiş gibi görünüyor. Sanki bir daha asla eskisi gibi olamayacakmış gibi.

Sadece birkaç saat önce evde olan Jack'i düşünür; polisler Nathaniel'i tutuklarken onun paniğini, çaresizliğini nasıl hissettiğini. İtiraf etmesine sadece birkaç dakika kaldığını nasıl bildiğini. Onun konuşmasını engellemeye, onu son beş haftadır korktuğu kaderden korumak için elinden gelen her şeyi yapmaya ne kadar kararlıydı.

Nicole dedektife bakar ve boğazının duvarlarının daraldığını hisseder.

Bu sahneyi pek çok kez hayal etmişti ama şimdi burada olduğuna inanamıyordu. İşin bu noktaya geldiğine inanamıyor. Sonunda onu koruyamadığını idrak edemiyor. Tek görevi - bir ebeveyn olarak ana önceliği - ve başarısız oldu.

Bayan Forrester. Bu görüntülerde oğlunuzun - Jack'in - olayın gerçekteştiği yere çok yakın bir yerde, olaydan hemen sonra arabanızın direksiyonunda olduğu açıkça görülüyor. Bu yüzden size tekrar soracağım. Isla Richardson'ın ölümü hakkında ne biliyorsunuz?'

ISLA'NIN ÖLDÜĞÜ GECE

Nicole

Ön kapı çarpılır ve ardından oturma odasının kapısı açılır.

Nicole başını kaldırır, Jack'in gözyaşlarıyla dolu yüzünü görür ve koltuktan fırlar. "Ne oldu? Neyin var?"

Jack ona bakar, tüm vücudu titrer. Korku Nicole'ün göğsünde gümbürdüyor ve ellerini oğlunun yüzünün iki yanına koyarak göz teması kurmaya çalışıyor. "Sorun nedir? Ne oldu?"

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Sadece onunla konuşmak istedim, sadece ne diyeceğini bilmek istedim-"

"Kim? Ne demek istiyorsun?"

"Sadece Isla ile konuşmak istedim. . ."

Bir an için Nicole'ün kafası karışır. "*Isla mı?* Isla'yla ne hakkında konuşman gerekiyordu?"

Ona bakar, sonra gözlerini kaçırır.

Jack? Ne oldu? Lütfen, söyle bana."

Burnunu çekiyor, gözyaşları yanaklarını lekeliyor. "Sadece ona sormak istedim. Babam hakkında.

Tereddüt eder ve Nicole'ün beynindeki nöronlar her yöne doğru ateşlenir. "Peki ya babam?"

Jack sertçe yutkunur ve kız onun sıkıntısını görebilir. "Baba. ... onunla yatıyor. Isla ile."

Nicole'ün Jack'in ne dediğini anlaması birkaç saniye sürer. "Isla mı? *Bizim* Isla mı? Saçmalama, tabii ki değil."

Jack başını sallar. "Saçmalamıyorum. Onun fotoğraflarını gördüm. Babamın telefonunda-" Sözlerini bir giyotin kesmiş gibi aniden durur.

Düşünceler, göremediği bir bitiş çizgisinin peşindeymiş gibi Nicole'ün zihninde hızla ilerliyor. 'Bu hiçbir şey ifade etmiyor, tatlım. Tabii ki babamın telefonunda Isla'nın fotoğrafları var. Benim telefonumda da düzinelerce Isla - ve Clio - fotoğrafı var. Parmağını Jack'in ıslak yanağında gezdiriyor, onun sıkıntılı yüzünü inceliyor, tüm dikkatine rağmen DEHB teşhisinin Jack'i ne kadar üzdüğünü hafife alıp almadığını merak ediyor.

Jack kendini Nicole'ün ellerinden kurtarır, ciğerlerine hızlı nefesler girip çıkmaktadır. "Anlamıyorsun. Fotoğraflar . . . Onlar normal değildi. Onlar . . .' Duruyor, yüzünü ellerinin arasına gömüyor, aklından geçen düşüncelerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Yatakta yatıyorlardı.

Kelimeler Nicole'ün kulaklarında, uzaklaştıramadığı bir sinek gibi vızıldar. Hiç mantıklı değil. "Yanılıyor olmalısın. Babam yapmazdı. Isla ile değil.'

Yanılmıyorum! Fotoğrafların üzerindeki tarihlere baktım. *Yıllardır* devam ediyor.'

Bu bilginin Nicole'ün kafasında yer etmesi birkaç saniye sürer, tıpkı suyun toprakta erimesi gibi. Başının döndüğünü, başının döndüğünü hissediyor, beyni bunun doğru olduğuna inanmayı reddediyor. Andrew'un bunu yapabileceğini, ona böylesine iğrenç bir şekilde ihanet edebileceğini anlayamıyordu. Abby'ye ihanet etmesini ya da Isla'nın yanındaki konumunu bu şekilde kötüye kullanmasını. Bu kadar iğrenç, bu kadar bencilce, bu kadar pervasızca bir şey yapabileceğini. Tamamen ve korkunç derecede ahlaksızca. Ama sonra Jack'in yüzüne bakar, endişesini görür, doğru olduğuna yürekten inanmasa bu kadar korkunç bir şey söylemeyeceğini bilir.

Andrew'un son birkaç aydır davranışlarının ne kadar düzensiz olduğunu düşünür: bir an kaçamak ve gergin, bir sonraki an hareketli ve coşkulu. Birkaç ay önce Andrew'un kilosunu, sağlığını, şakaklarındaki saçların beyazlamasını nasıl takıntı haline getirdiğini düşünür ve Jack'in söyledikleri birdenbire olmasını istediği kadar tuhaf gelmemeye başlar. Birdenbire acı verici, korkunç derecede makul görünmeye başlar.

Ben sadece onunla konuşmaya gittim. Hiçbir şey yapmayacaktım.

Öyle demek istemedim. Bana inanmak zorundasınız.'

Jack'in sözleri karmakarışık, bir cümlemin sonu belli değil, diğerinin başı belli değil, ama sesindeki panik Nicole'ün boğazında bir düğümün sıkılmasına neden oluyor. "Neden bahsediyorsun sen? Ne oldu?

Onu görmedim. Bu bir kazaydı. . . Yola doğru koştu. . . Ayağım ... gaz pedalına ... Ne olduğunu bilmiyorum.'

Korku Nicole'un kanını dondurur. "Neredeydin Jack? Ne yapıyordun? Kuşklar zihninin derinliklerine doğru ilerler ama bunlar düşünölemeyecek kadar korkunçtur.

Ve sonra Jack'in dudaklarından bir hikaye dökölüyor, gözyaşları ve nefessizliğin ortasında ve ona babasının Isla'ya yaptıklarına nasıl dayanamadığını, ne kadar kızgın olduğunu, bu yüzden patlayacağını düşündüğü kadar kızgın olduğunu anlatıyor - sır, acı ve babasının onları terk edeceğinden emin olmak - ve sadece doğru düşünmüyordu, sadece net düşünemiyordu. Evden çıkıp farklı bir yere gitmesi gerekiyordu. Nicole'un arabasını aldı, nereye gittiğini bile bilmiyordu, sadece bir şeyler yapması gerekiyordu.

Nicole tüm bu bilgileri hesaplamaya çalışırken, onu azarlamaktan, Cumartesi günü go-kart yapmanın ötesinde nasıl olduğunu bilmediği halde arabasını yasadışı sürerek ne düşündüğünü sormaktan kendini alıkoyar, ancak bunun zamanı olmadığını, onun çok perişan olduğunu, zaten onu duymayacağını bilir. Şimdi yapması gereken onu sakinleştirmek, anlatmakta zorlandığı hikayeyi ortaya çıkarmaktır.

Ve sonra Jack partiye nasıl gittiğini anlatıyor - Nathaniel'in gideceği partiye, Isla'nın da geleceğini bildiği Meera'nın evindeki partiye - ve sadece onunla konuşmak istediğini, sadece bunu neden yaptığını, ailesini neden parçaladığını sormak istediğini. Böyle olmasını istememişti, kızın sadece kaldırımında yürüyeceğini düşünmüştü, yola doğru koşacağını, hiçbir uyarıda bulunmadan bu kadar hızlı koşacağını bilmiyordu. Ayağını gaza basmak istememişti,

çok hızlı bir şekilde kaydı - pedal go-karttan çok farklıydı, tamamen farklı hissettiriyordu - ve araba çok hızlı gitti, kontrol edemedi, her şey çok hızlı oldu. Sonra panikledi ve ne yapacağını bilemedi, orada öylece oturdu, titriyordu ve bakmaya dayanamadı, ne yaptığını görmek için arabadan inmeye dayanamadı, bu yüzden geri vites taktı, geri çekildi ve eve gitti. Belki de Isla iyiydi, belki de sadece bir vuruştı ve kalkıp partiye geri döndü, bilmiyor, sadece oradan çıkması gerekiyordu ve şimdi ona zarar verip vermediğini bilmiyor. Ve Jack Nicole'e ne yapacağını, ona ne olacağını, hapse girip girmeyeceğini soruyor, ona her şeyin yoluna gireceğini, ona inandığını, bunun sadece bir kaza olduğuna inandığını söylemesi için yalvarıyor.

Jack'in dişleri takırdıyor ve Nicole onu kollarının arasına alıyor, sakinleştirmeye çalışıyor, ona söylediklerini anlamaya çalışıyor.

Bir şey görmedin mi? Arabayla uzaklaşmadan önce? Isla'nın iyi olup olmadığına bakmadın mı?

Jack başını sallar. "O iyi olacak, değil mi?"

Nicole düşünmeye, düşüncelerini toparlamaya çalışır, ancak bunlar bir tilt makinesindeki küreler gibidir, beyninin bir tarafından diğerine sekerler.

Saatine baktığında neredeyse dokuz buçuk olduğunu görür. Nathaniel hâlâ Meera'da olmalı. Partideki birinin bir şey görmüş, arabasını tanımış olabileceğini fark eder. Şu anda birileri vur-kaç ihbarı için polisi arıyor olabilirdi.

Nicole'ün kafasının içinde bir şeyler yerine oturur: bir aciliyet duygusu, annelik zorunluluğu. Oğlunu korumak için eski, ateşli bir içgüdü.

"Araba nerede şimdi?"

Jack'in nefes alıp verişleri titriyor. "Garaj yolunda."

Nicole kendini düşünmeye zorlar. "Bir dakika burada kal, tamam mı?"

Kimıldama.'

Jack onu onaylayana kadar bekler ve sonra telefonunu alır, koridora çıkar, ön kapıdan içeri girer.

çıplak ayakla, geniş araba yoluna giriyor. Telefonundaki feneri aktif hale getirerek eğilir ve arabanın önünü inceler.

Tamponun sağ tarafında derin bir göçük var, metalin şekli bozulmuş, lambanın plastik muhafazası çatlamış ve kırılmış. Hasar, zararsız bir dokunuştan daha fazlası olamayacak kadar büyük. Yine de Nicole yıllar önce, gece geç saatlerde bir köy yolunda bir tavşana çarptığı zamanı hatırlıyor - o kadar hızlı gitmiyordu bile - ve bu bile tamponunda büyük bir göçüğe neden olmuştu.

Aklından bir düzine olası senaryo geçer.

Nathaniel'i aradığını, hâlâ partide olup olmadığını, Isla'nın orada olup olmadığını, iyi olup olmadığını sorduğunu hayal eder.

Abby'yi aradığını, Isla'nın eve gelip gelmediğini, sağ salim dönüp dönmediğini kontrol ettiğini hayal ediyor.

Meera'nın evini aradığını, birinin telefona cevap vermesini umduğunu ve Isla'nın orada olup olmadığına bakmak için sokağa çıkmalarını istediğini hayal eder.

Ancak her bir seçenek aklından geçerken, hiçbirinin peşinden gidemeyeceğini bilir. Çünkü hepsi aynı kaçınılmaz sonuca götürmektedir.

Hepsi şüpheyi yol açıyor. Cevaplamak istemediği sorulara. Jack'in yargılanmasına, suçlu bulunmasına, hapse gönderilmesine. Reşit olmadan, yasadışı araç kullanmıştır. Bir yayaya çarptı ve olay yerini terk etti. Bu bir suçlar kataloğu ve kesinlikle cezalandırılacak.

Dehşet boğazını sıkar ve bunun olmasına izin veremeyeceğini bilir. O sadece on beş yaşında. O daha bir çocuk. Korkunç, aptalca bir hata yapmıştır, babasının iğrenç davranışlarının yol açtığı bir hata. Hayatının geri kalanında bunun bedelini ödemesine izin veremez - vermeyecektir.

Şu anda Isla'ya ne olmuş olabileceği konusunda spekülasyon yapacak zamanı yoktur; yapabileceği tek şey onun iyi olmasını ummak - dua etmektir. Şimdilik kanıtları yok etmeye odaklanmalıdır ki Isla ne derse desin Nicole bunu çürütebilsin, insanları bunun sadece doğru olmadığına değil, imkânsız olduğuna da ikna edebilsin.

Koşarak evin içine geri döner, ayaklarını bir çift spor ayakkabının içine sokar ve Jack'in hâlâ ayakta durduğu oturma odasına dalar,

hareketsiz. "Anahtarlar, anahtarlar nerede?"

Jack sersemlemiş gibi ona bakarken, Jack onun kolunu tutuyor ve göğsünde histeri dalgaları yükselirken bile sesini sakın tutmaya çalışıyor.

"Anahtarlar nerede, Jack? Arabanın anahtarları?"

İçinde bir şeyler uyanır gibi olur ve kot pantolonunun cebine uzanıp Nicole'ün birkaç dakika öncesine kadar kayıp olduğunu bilmediği anahtarları çıkarır.

"Haydi.

Jack'in kolundan tutarak onu koridordan geçirir, girişteki masadan evinin anahtarlarını alır, onu ön kapıdan dışarı çıkarır ve kapıyı arkasından kapatır. Arabanın kilidini açarak yolcu kapısını açar, Jack'i içeri alır - Jack, küçük bir çocuk gibi, şaşkın, uyumlu - kemerini bağlar. Onu evde yalnız bırakamazdı, hele de bu kadar kötü durumdayken. Andrew ya da Nathaniel'in geri gelip onu o halde görmesini, Jack'in yaptıklarını başkalarına anlatmasını göze alamaz. Onu korumak zorundadır, bu şimdi karşı karşıya olduğu görev için onu yanına almak anlamına gelse bile.

Arabanın önünden geçerken, tampona tekrar bakmaktan kendini alamaz, derin girintiyi görür, çarpışmayı hayal eder. Kendini başka tarafa bakmaya zorlar.

Sürücü koltuğuna oturarak Jack'e her şeyin yoluna gireceğini, her şeyi halledeceğini söyler. Jack sessiz ve tepkisizdir ve Nicole kendi kendine onun şokuyla daha sonra, en iyi nasıl başa çıkabileceğini düşündüğü zaman başa çıkacağını, ancak şimdilik önlerindeki acil durumla ilgilenmesi gerektiğini söyler.

Telefonunda Google Maps'i açarak evinin adresine yakınlaşıyor, yavaş yavaş ilerliyor, gözleri sokakları tarıyor, çok iyi bildiği bir bölge - neredeyse yirmi yıldır bu mahallede yaşıyor - ve yine de şimdi düşünemiyor, yönünü bulamıyor, nereye gideceğini kestiremiyor.

Gözleri haritanın bir tarafından diğerine -kuzey, güney, doğu, batı- gidip geliyor ve çaresizliğinin arttığını, saniyelerin geçtiğini hissediyor, zamanın daraldığını biliyor; Nathaniel yakında evde olabilir, Andrew çoktan ofisten çıkmış olabilir, Isla çoktan Jack'in ne yaptığını insanlara anlatmış olabilir.

Ve sonra gözleri oraya takılır - mükemmel bir yer - ve parmağını ekrana sokar, sadece beş dakikalık sürüş mesafesinde olduğunu görür. Yürüyerek tersine yolculuğu inceliyor, on sekiz dakika olduğu söyleniyor ama koşarlarsa on iki dakikada yapabileceklerini biliyor, ki kimse eve gelmeden geri dönme şansları varsa bunu yapmalılar.

Yeri belirledikten sonra geri geri giderek yola koyulur, Jack yanında sessiz durmaktadır. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini, Jack'i bu durumdan nasıl kurtaracağını bulmaya çalışırken zihninde düşünceler birbirini kovalıyor.

Ne kadar hızlı sürdüğünü bilmiyor, ama hiç zaman yokmuş gibi görünen bir sürede ana yoldan çıkıp sanayi sitesine doğru gidiyorlar. Sessizce, arabayı bırakabileceği bir yer olması için dua eder, göze çarpmayan bir yer olsun ki hemen fark edilmesin. Ona zaman kazandıracak, Jack'e bir mazeret kazandıracak ve bu felaketten çıkış yollarını planlamasını sağlayacak bir yer.

Karanlığın içinden sanayi sitesinin girişi beliriyor ve bir rahatlama dalgası yaşıyor. Hayal ettiğinden daha büyük, aslında devasa; ortasından bir yol geçiyor ve her iki yanında da her biri kendi otoparkına sahip depolar var. Ama arabayı bunlardan birine bırakamayacağını biliyor, onu gizlemek için daha iyi bir yer bulması gerektiğini biliyor, kolayca tespit edilemeyeceği bir yer.

Yanında Jack yüksek sesle hıçkırır ve Nicole elini onun kalçasına koyarak her şeyin yoluna gireceğini söyler ve sanayi bölgesinden geçerek yoluna devam eder. Kulağında yüksek sesle tik tak eden bir saat vardır ve zamanın tükenmekte olduğunu, aracı bir an önce terk etmesi gerektiğini, Andrew ya da Nathaniel'den önce varma şansları olacaksa eve dönmeleri gerektiğini bilmektedir.

Ve sonra yolun sonuna gelirler ve Nicole her şeyi yanlış anladığından, kötü bir karar verdiğinden korkar; buraya hiç gelmemeliydiler. Haritayı daha uzun süre incelemeli, daha iyi bir yer bulmalıydı, ama artık çok geç, alternatif aramak için zaman yok, yeni bir yere seyahat etme ve yine de eve zamanında ulaşma şansı yok.

Sonra gözleri loş sanayi sitesinin çevresini tararken, sağında dar bir patika görür: son deponun bitişiğinde, bir tarafında ağaçlar, diğer tarafında yüksek bir duvar olan aşırı büyümüş bir yol. Hiç düşünmeden yola sapar, arabayı sarkan dalların altındaki dar alana sokar ve sonuna gelene kadar birkaç santim ilerler. Hızla, aceleyle Jack'e arabadan inmesini söyler, Jack'in kapıyı iterek sonuna kadar açmasını, tökezleyerek dışarı çıkmasını ve arkasından kapatmasını izler. Nicole kendi tarafından iner, dar aralıktan sıkışarak geçer, önce sağa sonra sola bakar, etrafta kimseyi göremez, binalara bakar, herhangi bir CCTV kamerası göremez.

Başının üstünden uzanarak bir dalı çeker, kopana kadar çekiştirir, bir başkasını, sonra bir başkasını koparır, arabanın arkasına yaslar, tavanına fırlatır, elleri ağrır, alnı terden sıırılsıklam olur. Sonra saatine bakar, saati görür - neredeyse ona çeyrek vardır - kanına yeni bir adrenalin enjekte eder ve Jack'e hemen gitmeleri gerektiğini söyler. Jack'in elinden tutar, onu ara sokaktan, engebeli zeminden ve uzun otların üzerinden geçirir, omzunun üzerinden bakar, arabanın acınacak derecede kamufle olduğunu görür, eğer biri herhangi bir nedenle o yoldan geçmeye cesaret ederse onu hemen görecektir, ama mevcut zamanda yapabileceğinin en iyisi budur.

Jack hâlâ titriyor ve kadın ona kendisiyle birlikte eve koşması gerektiğini söylüyor - tek yapması gereken bu, eve bir buçuk kilometre koşmak - ve Jack her şeyi halledecek. Jack'in gözleri cam gibi olmasına ve ifadesi donuklaşmasına rağmen başını sallar ve kadın onu sevdiğini, her şeyin yoluna gireceğini söyler. Sonra onun elini sıkıca tutar ve birlikte sanayi bölgesinden geçerek caddeye çıkarlar, ana yol boyunca eve doğru koşarlar.

Ve yol boyunca, Nicole'ün kafasında bir plan oluşur, ayrıntılar sağlam bir şey olana kadar kayar ve kayar, inanılma şansı olan bir şey, Jack'i aksi takdirde onu bekleyen kaderden kurtarabilecek bir şey.

Eve geldiklerinde ev boşsa, Jack'e temazepam verecek, onu uyutacak ve kendilerini içinde buldukları bu felaketten baygın hale getirecektir.

Birisi arabasının kaybolduğunu fark edene kadar bekleyecek, bilmiyormuş gibi davranacak, çalındığına dair inanç ateşini körükleyecektir. Polise ihbarda bulunacak, arabayı en son o akşam Jack'i futbol antrenmanından aldıktan sonra gördüğünü, eve saat yedide geldiklerini söyleyecek - yalanları süslemek için küçük bir doz gerçek - o zamandan beri herhangi bir zamanda çalınmış olabileceğini; fark etmeyeceğini, bütün akşam evden dışarı çıkmadığını söyleyecek.

Isla olanları insanlara anlattığında - çünkü Isla kesinlikle iyi olacaktır - Nicole bunun imkansız olduğunu, Jack'in bütün akşam onunla evde olduğunu, Isla'nın yanılıyor olması gerektiğini söyleyecektir; belki de ona çarpan Nicole'ün arabasıydı, ama onu bir yabancı kullanıyor olmalıydı. Bunu düşünmek, Isla'nın - doğduğundan beri tanıdığı, ailesinin bir ferdi gibi sevdiği Isla'nın - hikâyesine şüphe düşürme düşüncesi onu önleyici bir vicdan azabıyla irkiltiyor ama buna izin veremiyor. Şu anda sadece Jack'i korumayı düşünebilir. Çünkü Jack'in reşit olmadan araba kullandığı ortaya çıkarsa, birine çarptığı kanıtlanırsa - babasının cinsel ilişki yaşadığı genç kadına çarptığı kanıtlanırsa - bunu bilerek yaptığı, onu ezmek istediği iddia edilebilir. Ve Nicole böyle bir suçlamanın sonuçlarının ne olabileceğini düşünmeye cesaret edemez.

Jack'e duyduğu korkunun yanı sıra Andrew'a da öfke duymaktadır. Sadakatsizliğine duyduğu öfke, baştan çıkarmak için seçtiği dünyadaki onca insan arasından en iyi arkadaşlarının kızını seçmesine duyduğu öfke; doğduğundan beri tanıdığı bir adamın onu asla bu şekilde istismar etmeyeceğine güvenebilmesi gereken bir genç kız.

Andrew tüm ailelerini tehlikeye attı; Jack'in bu geceki eylemlerini hızlandıran onun davranışları, onun seçimleridir. Andrew hepsine ihanet etmemiş olsaydı - bu kadar vicdansız, bu kadar yozlaşmış, bu kadar bencil olmasaydı - bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Ama şimdilik cahil numarası yapacak, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacaktır. Çünkü Andrew'un Isla ile ilişkisini bilmiyorsa - Jack'in de bundan haberi yoksa - o zaman kazayla geçerli bir bağlantı olamaz. Anlamalı bir gerekçe olamaz. İçinde

Andrew'un ihanetinden haberdar olduğunu gizleyerek, Jack'i bu olaya karıştığı şüphesinden koruyacaktır.

Jack'in elini sımsıkı tutarken, ayakları kaldırımda birbiri ardına ilerliyor. şimdilik yapabileceği tek şey buydu, bir ayağını diğerinin önüne koymak. Jack'i eve götürmek, yatağına yatırmak ve bu labirent gibi kâbustan çıkış yolunu bulmak.

Plan kafasında dönüp durmaktadır ve oğlunu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını tüm makul şüphelerin ötesinde bilmektedir.

MEVCUT

Nicole

Bayan Forrester. Elimizde oğlunuzun aracınızı Isla Richardson'ın öldürüldüğü yere çok yakın bir yerde, tahmini ölüm saatinden sadece birkaç dakika sonra dikkatsizce ve yasadışı bir şekilde kullandığını gösteren araç kamerası görüntüleri var. Bu araç daha sonra bir sanayi sitesinde terk edilmiş olarak bulunmuş ve bir çarpışmaya karıştığına dair açık işaretler göstermiştir. Adli tıp uzmanları araç üzerinde daha ileri testler yapmaktadır ve polis memurları Jack'i tutuklamak ve sorgulamak üzere getirmek üzere kısa süre içinde yola çıkacaklardır.'

"Hayır, lütfen, yapma. Nicole onun sesindeki çaresizliği duyar. Jack'in tutuklanacağı düşüncesine katlanamıyor; Jack'in bir polis arabasına bindirilip götürülmesi, buraya -böyle ruhsuz bir odaya- getirilip sorgulanması -onun desteği olmadan. 'Lütfen, seninle gelmeme izin ver. O sadece on beş yaşında.

Dedektif başını sallar. 'Korkarım bu mümkün olmayacak. Yanında uygun bir yetişkin olmasını sağlayacağız. Ama şu anda Jack için yapabileceğiniz en iyi şey doğruyu söylemek. Ona yardım etmek istiyorsun, değil mi?'

Nicole, dedektifin onu kışkırttığının, oğluna ihanet etmesi için tuzağa düşürmeye çalıştığının farkındadır, ancak korkudan felç olmuştur, en iyisi için ne yapacağını bilmemektedir.

Düşünceleri olayın olduğu geceye geri sarar. Boş bir eve gelmiş, Andrew geç saatlere kadar çalıştığı ve Nathaniel hâlâ dışarıda olduğu için bir kez olsun rahatlamıştı. Jack'i merdivenlerden çıkarmak, ona temazepam vermek ve doğruca yatağına yatırmak. Yanına oturup saçlarını okşamak - ona tekrar tekrar her şeyin yoluna gireceğini, bunun sadece bir kaza olduğunu bildiğini, ona bakacağını söylemek

nefesleri derinleşene ve uyuşturucunun neden olduğu bir uykuya dalana kadar.

Kısa bir süre sonra Nathaniel'in dönüşünü, onun kartal gözleriyle arabasının kayıp olduğunu fark edişini, arabanın nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak planladığı maskaralığı yaparken hissettiği suçluluk duygusunu hatırlıyor. Arabanın çalındığını söyleyen ve polisi aramayı öneren kişi kendisi değil de Nathaniel olunca duyduğu rahatlamaı.

Kısa bir süre sonra Andrew'un eve gelişini hatırlıyor, onu yumruklamamak, bağırmamak, küfretmemek, affedilmez ikiyüzlülüğü için ona çığlık atmamak için kendini kontrol etmesinin son zerresini nasıl harcadığını. Sebep olduğu zarar için onu hırpalamamak ya da ahlaksız davranışının onlara neye mal olduğunu fark edip etmediğini sormamak için. Kendisine, Isla'ya ve hepsine yaptıklarından dolayı midesi t i k s i n t i y l e dolup taşarken bile onu öpmesine nasıl da izin vermişti. Jack'i korumanın en iyi yolunun Andrew'un günahlarından habersizmiş gibi davranmak olduğunu nasıl da biliyordu.

Nathaniel'in telefonundan başını kaldırıp Isla'nın öldüğünü, bir vurkaç olayında öldüğünü söylediği anı -sanki o sahne zamanda donmuş gibi- hatırlıyor. Nicole'ün tüm vücudunun keder ve panikle nasıl eşit ölçüde uğuldadığını. Jack'i sarsarak uyandırmayı, pasaportlarını almayı, havaalanına gitmeyi, müsait olan ilk uçağa -nereye olursa olsun, fark etmez- binip onu tehlikeden uzaklaştırmayı nasıl da düşünmüştü. Bütün gece boyunca uyanık yatarken dakikaların nasıl geçtiğini, akşamki olayları zihninde tekrar tekrar canlandırdığını, bir sonraki adımda ne yapacağını net bir şekilde düşünemeyecek kadar dehşete kapıldığını.

Ve ertesi gün. Jack uyanana kadar beklemek - geç, temazepam işini yapmıştı - yatağının kenarına oturmak, hayatını sürekli bir kargaşaya sürükleyeceğini bildiği haberi vermek. Dehşetine tanıklık etmek, ona her şeyi yoluna koyacağına dair güvence vermeye çalışmak, ne söylemesi gerektiği konusunda onu eğitmek, onu kurtarabilecek hayali bir kuma böceğiyle ilgili anlatıyı prova etmek. Jack'in talimatlarını anlamaya çalışırken yaşadığı kafa karışıklığını, hâlâ şokta olduğunu ve temazepam yüzünden hikâyeyi güvenilir bir şekilde hatırlayamayacak kadar sersemlemiş olduğunu düşünerek duyduğu endişeyi izledi. Nasıl

Ona göz kulak olacağına, zarar görmesine izin vermeyeceğine dair defalarca söz verdi.

Sonraki günleri ve haftaları hafızasına kazınmış gibi hatırlar. Jack'in içine kapanmasını: sessizleşmesini, içine kapanmasını, solgunlaşmasını, tek heceli olmasını. Onunla konuşma arzusu ile endişesinin kabuğunu deşmek istemediğinin farkındalığı arasında nasıl gidip geldiğini. Jack'i belki kovuşturmadan kurtarabileceğini ama onu kendi suçluluğunun ezici duygusundan arındıramayacağını nasıl fark ettiğini.

O akşam yaşananları düşünerek, doğru şeyi yapıp yapmadığından, zaman geri sarılsa ve o anları tekrar yaşayabilse farklı bir şey yapıp yapmayacağından endişe ederek uyanık kaldığı tüm geceleri hatırlıyor. Sanayi sitesindeki arabası için endişeleniyor, onu evden yeterince uzağa götürmediğinden, yeterince iyi saklamadığından, bulunma olasılığını düşünmediğinden korkuyordu. Ama aynı zamanda, bunun kendi kontrolü dışında olduğunu, oraya tekrar gidemeyeceğini, bunu yapmanın felaket derecede aptalca olacağını da biliyordu.

Ve sonra Abby vardı. Abby'yle oturduğu onca saat boyunca onu teselli etmiş, bildiklerini bilerek onu rahatlatmıştı. Abby'nin kızını öldüren canavara karşı haykırıışlarını dinlerken, Abby'nin canavarının yatak odasında olduğunu, kendi düşüncelerinin işkencesini bastırmak için kulaklıklarından son ses müzik dinlediğini biliyordu. Abby cevap bulmak için polise nasıl dil döktüğünü her anlattığında tekrarlanan o dehşet anları. Vicdan azabı, utanç, Abby'nin çektiği işkencede kendi suç ortaklığının yarattığı suçluluk. Ve yine de, Isla'nın ölümünün bir kaza olduğuna dair derin, derin inancı; Jack dikkatsiz, aceleci, çılgına dönmüştü ama asla ona zarar vermek istememişti.

Ve sonra, Abby'nin isimsiz e-postaları keşfetmesi, Isla'nın ilişkisinden haberdar olması ve Nicole'ün Abby'nin kızını istismar eden adamın kimliğini ortaya çıkarmayacağı konusundaki çaresizliği. Andrew'un iyiliği için değil; Nicole öğrendiği gün onu önemsemeyi bıraktı. Ama Jack'in iyiliği için. Çünkü Abby'ye yaklaştıkça

ağ ailelerine doğru çekildikçe, Jack'in yakalanma olasılığı da artar.

Nicole şimdi Abby'nin bu akşam Isla'nın ölümünden sorumlu olduğunu kabul ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi düşünmektedir: tam bir şok, dehşet ve nefret. Nicole onu suçlayamaz. Isla'nın ölümüne neden olan arabayı onun kullandığı doğru olmayabilir ama Abby'nin çektiği acıdaki sorumluluğu neredeyse o kadar büyük.

Son on sekiz yılı, Abby ile birlikte yaşadıkları her şeyi düşündükçe hafızası sızlıyor. Hamilelikler, erken ebeveynliğin sıkıntıları, anneliğin bitmek bilmeyen kendinden şüphesi. Çocuklarının dönüm noktalarının anılması: ilk kelimeler, ilk adımlar, okulun ilk günleri. Doğum günlerinin, Noellerin, Paskalyaların, resmi tatillerin kutlanması. Sayısız şışe şarabın paylaşılması, uzun hafta sonları, gecenin derinliklerine kadar süren sohbetler.

Son beş hafta içinde birçok kez Abby'ye gerçeği söylemeye yaklaştığını düşünür. Ama ne zaman bir itirafın eşiğine gelse, Nathaniel ve Jack'le ilgili düşünceleri onu durdurmuştur: Gerçek ortaya çıkarsa onlara ne olacağını, kendisinin olduğu kadar onların da hayatlarını nasıl mahvedeceğini düşünmüştür. Kendini korumak için değil, oğullarına duyduğu sevgiden dolayı yalan söylemiştir.

Başını kaldırıp dedektife bakıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor.

'Lütfen onu görmeme izin verin. O sadece on beş yaşında.'

Abby

Abby oturma odasındaki kanepede, aile irtibat görevlisinin karşısında oturuyor ve kendisine söylenenleri sindiremiyor.

Jack Isla'yı öldürdü.

Jack Nicole'un arabasını aldı, yasadışı kullandı ve Isla'yı öldürdü. Ve Nicole bunu örtbas etti.

Haberler gerçek dışı görünüyor, sanki kendini başka birinin hayatının anlatısında bulmuş gibi.

'Bunun bir kaza olduğunu mu yoksa ... olduğunu mu düşünüyorsunuz? ?' Abby bunu açıkça söylemeye cesaret edemez.

Aile irtibat görevlisi başını sallar. "Bunu söylemek için çok erken. Ama olanların korkunç bir kaza olması mümkün görünüyor. Hem Jack hem de Nicole böyle düşünüyor.

Abby başını sallar, hâlâ anlayamamıştır.

Yıllar boyunca Jack'in büyümesini nasıl izlediğini düşünür. Onun her zaman nasıl karmaşık olmayan bir çocuk olduğunu - cana yakın, arkadaş canlısı, iyi huylu - Nicole'le sık sık, en azından ikisinin de kendilerine hiç sorun çıkarmayan bir gençleri olduğu konusunda nasıl şakalaştıklarını.

Ancak şimdi o çocuklardan biri öldü, diğeri ise polis tarafından gözaltında tutuluyor.

Öylesine karmaşık bir duygu karmaşası içindedir ki birinin nerede bitip diğeri nerede başladığını bilemez. Jack'e bu kadar pervasız olduğu için öfke. Kızını baştan çıkardığı için Andrew'a öfke. Çok sayıda yalan söylediği için Nicole'e kızgınlık. Abby'nin bir an için bile olsa bu işe karışmış olabileceğinden şüphelenmesine yol açtığı için Clio'ya duyduğu hayal kırıklığı.

"Size bir şey getireyim mi?

Abby başını sallar. Bu duyguları tamamen ortadan kaldıracak hiçbir şey olmadığını biliyor. Öfke buzdağının sadece görünen kısmı. Kederi de var. Isla için, Stuart için, Nicole ile olan arkadaşlığı için.

Geçen beş haftayı, Nicole'ün kanepede yanında oturup kollarını ona dolamasını, onunla birlikte yas tutmasını düşünüyor. Isla'nın cenazesini, Nicole'ün her şeyle nasıl ilgilendiğini -çiçekler, yemek servisi, ulaşım ve cenaze töreni- ve Abby'nin nasıl şaşkınlık içinde olduğunu, o sırada ona teşekkür etmeyi bile düşünmediğini, daha sonra bunun için kendini çok suçlu hissettiğini düşünüyor. Nicole'ün günlük kontrollerini - ziyaretlerini, telefon görüşmelerini, mesajlarını - Abby ve Clio'ya gösterdiği özeni düşünüyor. Nicole'ün polis soruşturmasının gidişatına gösterdiği şaşmaz ilgiyi düşünüyor: Abby'nin Nicole'ün Isla'nın katilinin adaletle teslim edilmesine neredeyse kendisi kadar yatırım yaptığına inanmasına neden olan ilgi. Şimdi, Nicole'ün soruşturmalarının hesaplanmış kişisel çıkarlardan başka bir şey olmadığını fark eder.

Nicole ile olan ilişkisinin iyileşmesinin mümkün olmadığını kesin olarak bilmektedir.

Oturma odasının kapısı açılır ve Clio arşitravin altında durur. Gözleri aile irtibat görevlisini arıyor ve çok da uzak olmayan bir geçmişte olduğu gibi meraklı bir çocuk gibi kararsız bir şekilde geziniyor.

Abby olanları Clio'ya nasıl anlatacağını, kız kardeşinin doğduğundan beri tanıdığı bir çocuk tarafından öldürüldüğünü ya da bu suçun hayatındaki en güvendiği yetişkinlerden biri tarafından örtbas edildiğini nasıl ifade edeceğini bilemez. Tüm bunları açıklayacak kelimeler olup olmadığını da bilmiyor. Şimdilik kollarını açıyor, Clio'yu içeri davet ediyor ve onu verebilecek tüm sevgisiyle sarıyor.

Nicole

"Beş dakikanız var.

Memur görüşme odasının kapısını açar ve Nicole içeri girer.

Jack, boş bir odada Andrew ile Nicole'ün Jack'in avukatı olduğunu düşündüğü adamın arasında oturduğu yerden başını kaldırıp bakar, adamın yüzü solgundur, gözlerinde koyu halkalar vardır.

"Anne . . . Ayağa kalkar ve annesinin kollarına düşer.

Nicole ona sarılır, Jack'in nefesi boynunda sıcaktır. "Her şey yolunda, tatlım. Her şey yoluna girecek. Kelimeler boğazını zorluyor ve bunu yapıp yapamayacağını, birkaç dakika sonra onu nasıl bırakacağını bilmiyor. Onu bir daha ne zaman göreceğini bilmeden ona veda etmesi imkansız görünüyor.

"Bana ne olacak?

Panik Jack'in sözlerine karışır ve Nicole'ün kan dolaşımına girerek, tedavisi olmadığını bildiği bir virüs gibi ona bulaşır.

Onu rahatlatacak cümleler arıyor, bunların ne kadar yetersiz kalacağını anlıyor. Yapması gereken sihirli numarayı gerçekleştirecek güce sahip değildir: zamanı geri döndüremez, yapılanları geri alamaz. Onları karşılamak için acele eden geleceği durduramaz.

Geri adım atarak yüzünü ellerinin arasına alır, gözyaşı lekeli yanaklarını inceler. Kalbinin kırıldığından emin olduğu halde nasıl hâlâ attığını bilmiyor.

'Bunu atlatmanı sağlayacağız. Söz veriyorum, atlatacağız.'

Adam başını sallıyor ama kadın onun kendisine inanmadığını görebiliyor. Yüzü kafa karışıklığı ile çalkalanıyor ve kadın onun vücudunun

adrenalin ve önümüzdeki birkaç saatin ne getireceğine dair belirsizlik.

Jack'i kollarına geri çekerken boğazındaki kaslar daralır. Bunu bir **d a h a** ne zaman yapabileceğini bilemez. Pazartesi günü yargıç Jack'in kefaletle serbest bırakılmamasına karar verirse, kendisi de gözaltında tutulursa, onu bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyor. Ve bunun düşüncesi - küçük oğlunun bir ıslahevinde, yabancılarla çevrili, ona zarar vermeyi seçebilecek insanlarla çevrili olduğu düşüncesi - çok hantal ve zihninden kovmak zorunda.

Jack'e tutunarak, onun doğduğu günü hatırlıyor, iki hafta erken, küçücük bir şeydi. Onu nasıl kucağına aldığını - o kadar küçük, o kadar savunmasız - ve ona bakmak için her şeyi yapabileceğini hemen, içgüdüsel olarak nasıl anladığını. Gerekirse onun için ölebileceğini hiç kuşku duymadan nasıl da biliyordu. Bir gün kendisinden istenirse her iki oğlu için de öleceğini.

Ve yine de, şimdi burada, onu bekleyen kaderi durduracak gücü yok. Güçsüzlük duygusu derindir ve önümüzdeki saatlerde, günlerde, haftalarda nasıl hayatta kalacağını bilmemektedir.

Arkasından bir ses ona seslenir.

Nicole Jack'e tutunur, gitmesine izin vermez, onu oğlundan ayırmalarına izin vermez. O sadece on beş yaşında. O sadece bir çocuk. Onu gidebileceği yere götürmelerine izin veremez.

Memur ismini tekrarlar ve kadın omzunda bir el hisseder, kendinden uzaklaştırıldığını hisseder, ama Jack onu tutmaktadır, kolları omuzlarına dolanmıştır ve kadın onun kulağına fısıldar, onu sevdiğini, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söyler. Jack ağlıyor - kocaman, tutamadığı hıçkırıklar - ve ona korktuğunu, başına ne geleceğini bilmediğini, hapse gönderilmek istemediğini söylüyor. Kadın onun yanaklarını öpüyor, gözyaşları teninde ıslanıyor. Ve sonra memur ona artık gelmesi gerektiğini, zamanının dolduğunu söylüyor, ancak vücudundaki her annelik lifi ona kalması gerektiğini, onunla birlikte olması gerektiğini, ona bakması gerektiğini söylerken, herhangi birinin onu Jack'i terk etmeye zorlaması, herhangi birinin onu oğlunu terk etmeye zorlayacak güce sahip olması imkansız görünüyor.

Ama sonra memurun eli kolunu daha sıkı kavrayarak onu uzaklaştırır ve sanki Jack'le arasındaki görünmez bir kordonun uzayıp gerildiğini, kalbini gerdiğini hisseder. Jack'in yüzüne bakar, çaresizliğini hisseder, ona üzgün olduğunu, onu korumak için daha fazlasını yapamadığı için çok üzgün olduğunu söyler, onu sevdiğini bir kez daha söyler. Andrew'un sandalyesinden kalkışını, kolunu Jack'in omuzlarına dolayışını, ikisinin o bunaltıcı odanın ortasında, oğlundan uzakta, onu bir daha ne zaman ve nerede görebileceğini bilmeden kapıdan çıkarılışını izler.

Abby

Abby aile irtibat görevlisine veda eder ve kapıyı arkasından kapatır. Oturma odasına geri döndüğünde Clio kanepede oturmuş, Abby'nin Jack'in Isla'yı öldürmesi ve Nicole'ün bunu örtbas etmesiyle ilgili anlattığı hikâyenin etkisindedir.

Buna inanamıyorum. Jack çok iyi biri. Bunu neden yaptığını anlamıyorum?'

Abby derin bir nefes alıyor, sırların zamanının geçtiğini biliyor. Clio'ya kendi kulağına bile hâlâ inanılmaz gelen bir hikâyeyi anlatırken sesi tahmin ettiğinden daha kararlı: Isla'nın Andrew ile ilişkisi, hamileliği, kürtajı. Yalanlar, ikiyüzlülükler, güvene ihanetler. Uzun zamandır iç içe geçmiş olan iki aile artık geri dönülmez bir şekilde parçalanmıştır.

Clio çok uzun bir süre sessiz kalır. Abby araya girip ne düşündüğünü sormak mı, yoksa açıklamaların içine işlemesine izin vermek mi gerektiğinden emin değil. Zamanını bekler, Clio'ya bir yanıt vermesi için baskı yapmak istemez, özünsenmesi gereken ne kadar çok şey olduğunu bilir. "İyi misin?"

Clio başını sallar. "Aklım bir türlü almıyor. Bu hiç *Isla'ya göre değil*. Onun böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum.

Abby ne diyeceğini bilemiyor, kendisinin de anlayamadığı şeyi açıklayacak bir yanıt olmasını diliyor. 'Ben de anlayamıyorum. Ama bildiğimiz ve sevdiğimiz Isla'yı elimizde tutmak zorundayız. Bunların hiçbirini bunu değiştirmiyor. Bizden sakladığı sırları olsa bile o hala aynı kişi.

Clio birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor, tırnaklarının kenarındaki deriyi karıştırıyor. "Bunu hayal edemiyorum. Isla ile Andrew? Bu

Çok garip. Amca gibi bir şey. Bunun nasıl olduğunu bile anlamıyorum.

Abby kendine bir süre izin veriyor. Bu, cevabını bilmediği bir sorudur. Isla'ya doğrudan sormadığı için hiçbir zaman yanıtını alamayacağı bir soru. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Asla bileceğimizden de emin değilim. Tek bildiğim Andrew'un yaptığı şeyin akla gelebilecek her şekilde mide bulandırıcı olduğu. Sesini sabit tutmaya çalışıyor ama Andrew'un yaptıklarından duyduğu tiksinti yutulamıyor, susturulamıyor.

Birkaç dakika boyunca ikisi de bir şey söylemiyor. Clio kendini gizlemek istercesine kapüşonunun kollarını ellerinin üzerine çekiyor. "Bana kızmadan bir şey söyleyebilir miyim?

Abby başını sallar, Clio'nun ona üzerinde oynanmış fotoğraflardan, kız kardeşini gözetlemekten ya da Freya'da uyuduğunu söylediği tüm o Cuma geceleri gerçekte ne yaptığından bahsedip bahsetmeyeceğini merak eder.

Clio yavaşça, kendi bilinciyle nefes alır. "Bazen Isla yerine ben öldürülmüş olsaydım daha mutlu olacağımı düşünüyorum.

Bu şok Abby'nin dengesini anlık olarak bozar. 'Böyle söyleme, elbette söylemem. Sana bunu düşündüren ne?'

Çünkü o mükemmel biriydi. Herkesin sevdiği biriydi. Her şeyde harikaydı.'

Sen de öylesin. Kendini Isla ile kıyaslayamazsın. Siz tamamen farklı insanlarsınız. İkiniz de kendi tarzınızda özelsiniz.

Clio başını sallar. "Değilim. Olmadığımı biliyorum. Kollarını çekiştiriyor. "Isla'nın senin favorin olduğunu biliyorum.

Abby, Clio'nun ellerini kazağının içinden çıkarıp sıkıca kavırıyor. "Bu doğru değil-

Öyle. Isla herkesin favorisiydi.'

Suçluluk duygusu Abby'nin boğazını sıkar. 'Ebeveynlerin favorileri olmaz. Bu işler böyle yürümez. Duraksıyor, Clio'ya karşı ne kadar dürüst olacağını düşünüyor ve sırların şimdiye kadar ailelerine beladan başka bir şey getirmediğine karar veriyor. "Sana hamile kaldığımda, başka bir çocuğu Isla'yı sevdiğim kadar sevip sevemeyeceğim konusunda endişelendiğimi hatırlıyorum. Babana söyledim ve o da aptallık ettiğimi söyledi,

Milyonlarca insanın birden fazla çocuğu olduğunu ve onlara yetecek kadar sevgi bulunduğunu. Ama bu konuda endişeliydim. Sonra sen doğdun ve sana karşı büyük bir sevgi patlaması yaşadım. Bunu daha önce anlamamıştım ama her çocuk içinizde varlığından haberdar olmadığınız yeni bir sevgi deposu açıyor. Clio'nun elini dudaklarına götürür ve öper. Clio - alışılmadık bir şekilde - direnmez. "Seni ve Isla'yı her zaman eşit sevdiğime dair sana kesinlikle söz veriyorum. Her birinizle ilişkim farklı ama sizi hep aynı şekilde sevdim.

Stuart'ın ölümünden sonraki aylara geri dönebilmek, onları Clio'nun gözlerinden tekrar görebilmek için derin bir istek duyar. Keşke kendi kederine bu kadar saplanıp kalmasaydı, kendini on yaşındaki bir kızın yerine koyabilseydi ve dünyanın ne kadar şaşırtıcı bir yer haline geldiğini anlayabilseydi. 'Seni ne kadar sevdiğimi sorgulamana neden olduğum için özür dilerim. Bundan bir an bile şüphe ettiğin için özür dilerim. Ve şimdiye kadar bana böyle hissettiğini söyleyemediğin için de üzgünüm.

Clio'yu sıkıca tutan Abby, onu ileri geri sallar ve kızının ağlamasına izin verir.

"Onu özlüyorum anne. Onu çok özlüyorum.'

'Özlediğini biliyorum, tatlım. Onu ben de özlüyorum.'

"Ama ona karşı korkunçtum. Onu kıskanıyordum ve korkunç davrandım-'

"Sen-

Öyleydim. Ve şimdi keşke onu bir günlüğüne geri alabilsem ve ona üzgün olduğumu söyleyebilsem. Ondan nefret ettiğimi düşünüyordu ve şimdi bunu ona asla söyleyemem...' Clio'nun sesi kısılır.

O biliyordu. Babam öldüğünden beri işlerin senin için ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca mücadele etmen gereken çok şey oldu.

Clio burnunu siler, derin bir nefes alır. "Sanırım bunun olmasını engelleyebilirdim.

"Ne?

"Kaza. Onu durdurabilirdim. Clio bir an tereddüt eder, burnunu siler. "Öldüğü gece onu gördüm. Tekrar duraklıyor. "Gerçekten, ölmeden hemen önce.

Abby, Clio'nun telefonundaki grenli fotoğrafları düşünür ve zaten bildiği bir şeyi itiraf etmenin zamanı olmadığını anlar. Clio'nun bu hikayeyi kendisi için anlatmasının önemini takdir eder. "Nerede?"

Clio'nun gözleri önce Abby'ye sonra da yere kayıyor. "Bazen, biraz, sadece... biraz onu gözetliyordum. Aniden durdu ve Abby elinin tersini okşayarak devam etmesi için onu cesaretlendirdi. "Bazen onu izlerdim, bilmediği zamanlarda. Çoğunlukla okulda. Garip olduğunu biliyorum. Bunu neden yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

..'

"Bu garip değil-

"Öyle. Clio derin bir nefes çeker. "Öldüğü gece onu Callum'la kavga ederken gördüm. Fotoğraflarını bile çektim.

Abby kendini duraklamaya zorlar. "Sorun yok. Sadece bana ne olduğunu anlat.

Clio alt dudağını ısıırıyor. "İsla ve Callum tartışıyorlardı - ne hakkında olduğunu bilmiyorum, duyamadım. Sonra İsla Callum'a tokat attı ve Callum da hışımla çekip gitti.

"Peki sonra ne oldu?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. "Ne demek istiyorsun?"

Ben çıktım. İsla öylece durmuş telefonuna bakıyordu. Drama sona ermişti. Görecek başka bir şey kalmadığını düşündüm. Freya'ya gittim ve sonra eve geldim. Clio'nun alnında bir keder çatlağı beliriyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum. Ya kalsaydım? Ya biraz daha kalsaydım? Belki bir şeyler yapabilirdim. Belki İsla'nın öldürülmesini engelleyebilirdim. Burnunu çekiyor, kolunu gözlerine siliyor.

Abby avuç içini kızının yanağına dayar. 'Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Jack'in Nicole'ün arabasını çalmasını engelleyemezdin. İsla'yı bulmaya gitmesini engelleyemezdin. Onu ezmesini kesinlikle engelleyemezdin-' 'Ama orada olsaydım belki engelleyebilirdim ve
İsla hala

Burada.'

"Clio, bana bak. Abby söyleyeceği her kelimeyi dikkatle düşünür, bunu doğru yapmanın önemini bilir. "İsla'nın ölümü

sizin hatanız değildi. Bunu önlemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Hiçbir şekilde sorumlu değilsiniz.

"Ama ne hakkında-

"Aması yok. Isla'nın başına gelenler bir trajedydi. Belki korkunç bir kazaydı, belki de kasıtlıydı. Bunu asla bilemeyiz. Ama buna yol açan bir sürü faktör var. Ve senin orada olmaman bunlardan biri bile değil. Isla'nın ölümüne yol açan koşulların sıralaması Abby'nin zihninden geçmektedir. En çok Andrew'u suçluyor, Jack'ten bile daha fazla. Andrew kızından faydalanmasaydı, konumunu akla gelebilecek her şekilde kötüye kullanmasaydı, Isla hâlâ burada olacaktı. Abby'nin öfkesinin yükünü çeken Andrew'dur.

Kollarını Clio'ya dolayan Abby, artık sadece ikisinin olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışır. Aile dördlüsü beş yıl içinde bir ikiliye indirgenmiştir. Isla'nın bir yetişkin olmasını izleyemeyecek olması, geleceğin onun için neler getireceğini asla keşfedemeyecek olması akıl almaz görünüyor. Artık asla paylaşamayacakları onca deneyim. A seviyesi sonuçlarını toplamak. Onu üniversitedeki ilk gününe götürmek. Mezuniyetini izlemek. Aşık olmasına tanıklık etmek ve tekrar aşık olduğunda onu teselli etmek için yanında olmak. Hangi kariyeri seçerse seçsin onu cesaretlendirmek. Belki de evlenmesini, çocuk sahibi olmasını izlemek. Onu mutlu eden her neyse. Doğdukları andan itibaren çocukları için beslediği tüm umutlar ve hayaller. Ve yine de hepsinden mahrum bırakıldı.

Clio'nun saçlarına nefes veriyor, kızını hafifçe ileri geri sallıyor. Öyle bir duygu karmaşası var ki, birini diğerinden ayıramıyor: öfkeyi inançsızlıktan, kederi umutsuzluktan. Stuart'ın ölümünden sonra hayatına devam etmek çok zor olmuştu ve tam da onsuz yaşamayı öğrenmeye başlamışken, tam da bundan sonra sadece üç kişi olacaklarını kabullenmeye başlamışken, hayatlarını yeniden şekillendirmek zorunda kalmıştı.

Jenna

Jenna anahtarını ön kapıya sokar, süpermarket alışveriş poşetleri endişeli çocuklar gibi ayak bileklerine dolanmıştır.

Kızarmış ekmek kokusu onu karşılar ve Callum'un nihayet ortaya çıkmış olması gerektiğini fark eder. Saat on birden hemen sonra ayrıldığında hâlâ uyuyordu ve Pazar sabahı onu rahatsız etmemeye karar vermişti.

"Yardım ister misin? Callum küçük, kare şeklindeki koridorda belirir, üzerinde bir şort vardır, göğsü çıplaktır.

"Sağ ol canım. Diğer çantaları alır mısın?"

Alışverişi oturma odasından geçirip kompakt mutfığa taşıyor, paketleri açmadan önce poşetleri yerleştirmek için zemin, çalışma yüzeyi, süzgeç tahtası gibi mevcut her alanı kullanıyor. Arkasından Callum son poşeti de getirip katlanabilir masanın altına yerleştiriyor.

"Saat kaçta uyandın?" "On bir buçuk gibi.

Jenna donmuş somon balığı, bir torba bezelye ve Callum'un en sevdiği dondurmadan bir kutu çıkarır ve bunları buzdolabının üstündeki dondurucu bölmesine tıktırmayı başarır. "Belli ki biraz dinlenmeye ihtiyacın vardı. Umarım sana iyi gelmiştir. Onun sesindeki resmiyeti duyuyor, bir noktada Callum'la neler olup bittiği hakkında yüzleşmesi gerektiğini biliyor. Cuma akşamı Bay Marlowe'dan gelen telefonda beri Jenna kafasını kuma gömüyor ve tüm belirsizliklerin bir şekilde sihirli bir şekilde ortadan kalkacağını umuyordu. Callum'a okulda olanlar, Liam Walsh ile yeniden canlanan arkadaşlığı ve Isla'nın öldürüldüğü gece olanlar hakkında gerçeği sormasına gerek olmadığı konusunda kendini kandırıyordu. Her

Ne zaman bu konuyu açmanın eşiğine geldiğini düşünse, cevapların ne olabileceğinden korktuğu için cesareti onu terk eder.

İki kutu sütü buzdolabının kapağına yerleştirirken, bunu daha fazla bırakamayacağını biliyor. Şüpheler göğsünde bir delik açıyor ve geceleri onu uyutmuyor.

"Bir fincan çay ister misin?"

Callum başını sallar, ağzı tostla doludur. Jenna çaydanlığı doldurur, mikrodalganın üstündeki dolaptan iki uyumsuz fincan çıkarır, her birine bir poşet çay koyar.

"Sana sormam gereken bir şey var. Kelimeler orada, beyni onları durduracak zamanı bulamadan eter içine salındı.

Callum ona hafif bir dikkatle bakar. "Tamam.

Jenna çekmecedeki bir çay kaşığı çıkarıp parmaklarının arasında sopalı bir majesteleri gibi evirip çeviriyor. "Son zamanlarda Liam Walsh'u gördün mü?"

Gözlerini Callum'un yüzüne diyor, tereddütlerine tanık oluyor: Terazinin kefelerini tartıyor, gerçeğe kurguyu karşılaştırıyor.

"Neden soruyorsun?"

"Birkaç hafta önce buraya geldi-

"Liam buraya mı geldi? Nerede yaşadığımızı nereden biliyor?"

Jenna oğlunun yüz ifadesini inceler, herhangi bir aldatma izi arar ama hiçbir şey bulamaz. Ya oğlu usta bir yalancı olmuştur ya da doğruyu söylemektedir. "Bilmiyorum. Bana söyleyebileceğini umuyordum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ona hiç söylemedim. Belki de o Bilmiyorum... beni takip falan etmiştir.

Jenna kendine bir duraklama izni verir. Ona bildiklerini anlattığında nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktur. "Onu son zamanlarda gördüğünü söyledi. Onunla takılıyormuşsun-"

"Bu bir yalan-

"Yani Liam'ı görmedin mi? Mahkemedeki o günden beri onu görmedin mi?"

Bir anlık sessizlik, çok dar bir zaman dilimi ama yine de Jenna'nın Liam'ın ziyaretinden beri aklını kurcalayan bir sorunun cevabını anlamasına yetiyor.

"Neden, Callum? Neden tekrar onunla takılmaya başladın?"

"Ben-

'Tüm bunların ötesinde olduğumuzu sanıyordum. Collingswood'daki yerini aldığı anda gerçekten yeni bir başlangıç yapacağımızı düşünmüştüm'

"Bu-

'Ama şimdi sadece başını belaya sokacak insanlarla takılıyorsun-'

"Anne, durup dinler *misin lütfen?*

Jenna'nın arkasında çaydanlık kaynıyor, ama Jenna arkasını dönmüyor, gözlerini Callum'un yüzüne kilitliyor.

'Düşündüğünüz gibi değil. Onunla takılmıyordum. Callum mutfak sandalyesinin arkasından bir tişört aldı, kafasına geçirdi ve kollarının arasından geçirdi. "İsla'nın öldüğü gece, partide onunla tartıştık. Oradan ayrıldım. Doğruca eve gelecektim ama öfkeliydim ve biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

Jenna bekler, dinler, ona söyleyeceği şeyden korkar.

"Ana caddedeydim, köprünün yanıdaydım ve Liam'ı gördüm, off-licence'in dışında. Callum yutkundu. "Birkaç arkadaşıyla birlikteydi - kim olduklarını bilmiyorum, onları daha önce hiç görmemiştim.

Adam duraklar ve Jenna devam etmesi için onu zorlamamak için kendini zor tutar.

'Liam gerçekten arkadaşça davranıyordu, lüks okulumda nasıl olduğumu soruyordu-'

"Hangi okula gittiğini nereden biliyordu ki?

"Bilmiyorum. Biri ona söylemiş olmalı. Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Sonra üç adam daha geldi ve Liam'a küfretmeye başladı-

"Hangi herifler? Jenna sesindeki alarmı duyabiliyordu, zihninde her biri bir öncekinden daha kötü olan binlerce farklı permütasyon dolaşıyordu.

"Bilmiyorum. Ama sanırım Liam ilgileniyor olabilir.'

Mutfak birden klostrofobik bir hal alıyor, sanki duvarlar üzerlerine kapanıyor ve ikisini de hapsediyor.

"Söz veriyorum kızmayacağım, aşkım. Her ne oluyorsa, bunu çözeceğiz. Sadece dürüst olmanı istiyorum.'

Derin bir nefes alır. 'Bu herifler her türlü saçmalığı konuşuyorlardı ve sonra içlerinden biri bıçak çekti-'

"Tanrım, Callum-

Sorun yok. Sadece döndüm ve koştum. İçlerinden biri beni kovalamaya çalıştı ama birkaç dakika içinde onu kaybettim.

Jenna, Callum kaçmasaydı neler olabileceğini, o gecenin nasıl sonuçlanabileceğini hayal ederek, hızla akan düşüncelerini sakinleştirmeye çalışır.

'Yüzümdeki iz de böyle oldu. Bir duvara tırmanıyordum ve elimi tuğlaya çarptım.

Jenna'nın hafızası Isla'nın öldüğü geceye, Callum'un dönüşüne ve yanağındaki kırmızı çizgiye geri döner. "Isla'nın sana vurduğunu sanmıştım.

Callum'un ağzının bir köşesinde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Aslında yaptı. Ama böyle bir iz bırakacak kadar sert değil.

Varsayımlar Jenna'nın zihninde, Tetris oyunundaki kareler gibi yeniden ayarlanır. "Ve Liam'ı o zamandan beri görmedin mi? Temasa geçmedi mi?"

Callum başını sallar. "Yapmadım, yemin ederim. Numarasını yıllar önce engelledim. O gecedan beri onu görmedim.

Sesinde bir içtenlik vardır ve Jenna onun doğruyu söylediğinden emindir.

"Yani polisin Isla'nın öldürüldüğü yerin yakınlarında bulduğu kaçış görüntülerinde bu çeteden mi kaçıyordunuz?"

Callum başını sallar.

'Neden o zaman söylemediniz? Neden polise söylemediniz?"

Boyun eğmiş bir havayla iç geçiriyor. "Çünkü bu başımı daha çok belaya sokardı. Polis Liam'a rastladığıma inanmazdı. Onunla kasıtlı olarak birlikte olduğumu, benim de uyuşturucu sattığımı düşünürlerdi. Muhtemelen bıçak taşıdığımı da düşünürlerdi. Biliyorsun, sicilime bakarsan düşünürlerdi.

Jenna buna itiraz etmek ister ama Callum'un haklı olduğunu bilmektedir. Kendi işinde bunu pek çok kez görmüştür. Masum çocuklar, daha önce yaptıkları bir hata yüzünden suçlu damgası yedi. Parmaklar işaret ediyor

Parçalanmış bir evden, istenmeyen bir mahalleden, işçi sınıfı bir aileden gelen bir çocuğa karşı. Bir çocuk polisin aradığı profile uyduğunda suçluluğa dair ani varsayımlar.

Callum sorgulanmak üzere götürüldüğünde altıncı sınıfların oyununda diğer ebeveynlerin suçlayıcı bakışlarını, doğru kişinin yakalandığından emin oluşlarını, sanki polisin onun için gelmesinin an meselesi olduğunu hatırlıyor.

Suçluluk duygusu düşüncelerini iğneliyordu. Günlerce - haftalarca - diğer insanların önyargılarının oğlundan şüphe etmesine, şimdi onu vicdan azabıyla dolduran şüpheler beslemesine izin vermişti. Belki de oğlunun tekrar yanlış insanların arasına karıştığını düşündü. Belki de - Tanrı korusun - Isla'nın ölümüne bir şekilde karışmıştı.

Şimdi Callum'a bakarken, içinde bir şeyler katılaşıyor: Bir daha asla kimsenin oğlunun dürüstlüğünü sorgulamasına izin vermeyeceğine dair bir kararlılık.

'O gece ne hakkında tartışıyordunuz? Sen ve Isla?'

Callum'un yanakları pembeleşiyor. "Sana söylersem bir şey söylemeyeceğine söz verir misin?"

Jenna başını sallıyor.

Callum konuşmadan önce duraklar. "Isla'nın Andrew Forrester ile bir ilişkisi vardı. Yani Nathaniel'in babasıyla. Beni bu yüzden terk etti.

Birkaç saniye için bu gerçek olamayacak kadar mantıksız görünüyor. Ama sonra Jenna, bir yapbozun eksik parçası gibi, vahyin anlatıya yerleşmesi için kendine bir an tanır.

Isla'nın Callum'la olan ilişkisini aniden bitirmesi ona hiç mantıklı gelmemişti. Bir gün birbirlerine çok aşıklardı ve sonra birdenbire bittiğini açıkladı.

Ama Isla ve Andrew?

Abby ve Nicole'ü, Callum Collingswood'a başladığından beri onların yaldızlı hayatlarını ne kadar kıskandığını düşünür: zenginliklerini, varlıklarını, özgüvenlerini. Ama şimdi Abby'yi ve onun neler yaşadığını düşünüyor: beş yıl içinde kocasını ve kızını iki kez kaybetmiş olması; en yakın arkadaşının kocasına karşı hissettiği öfke; bunu engelleyemediği için duyduğu aciz öfke. Ve sonra Nicole'ü düşünür, onun

Görünüşte mükemmel olan hayatı, orta yaşlı bir adamın on yedi yaşındaki duygusal açıdan savunmasız bir kızıdan faydalanmasıyla paramparça olur. Jenna, kariyeri boyunca bu yırtıcı hikâyenin pek çok kez yaşandığını görmüştür ama hiçbir zaman bu kadar yakınına gelmemiştir.

Callum'a bakar ve tüm kusurlarına, günlük hayatlarındaki tüm hayal kırıklıklarına -faturalar, düşüncesiz komşular, eşitsizlik- rağmen Abby ya da Nicole ile dünyadaki tüm para için yer değiştirmeyeceğini bilir.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tüm bunları tek başına yaşadığın için çok üzgünüm. Bu kadar zor zamanlar geçirdiğin için üzgünüm. Isla için de üzgünüm, o adam tarafından zorlandığı için üzgünüm. Tanrım, ne karmaşa."

Callum dudağının kenarını çiğniyor. "Bana kızmadan sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Jenna sesini sakın ve tarafsız olmaya zorlar. "Elbette."

Duraklıyor, nefes alıyor. "Collingswood'da kalmak istediğimden emin değilim. Sesi kararsız, sanki donmuş bir göletin kenarında ağırlığını test ediyormuş gibi."

"Ama A seviyelerine sadece birkaç ay kaldı."

"Evde falan çalışamaz mıyım? Bütün ders kitaplarını aldım. Zaten Noel'e kadar tüm müfredatı bitirmiş olacağız."

Jenna onun yüzünü inceler, tedirginliğini görür. "Sorun nedir?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey. Sadece buranın benim için doğru yer olduğunu düşünmüyorum."

Öfke Jenna'nın yanaklarına doğru yükselir. "Tabii ki öyle. Seni böyle düşündürmelerine izin veremezsin."

"Değilim, sadece böyle hissediyorum-

'Geçen sene bu zamanlar böyle hissetmiyordun. O zaman çok sevmiştin. Duraksıyor, düşüncelerini toparlamaya, sesini sabitlemeye çalışıyor. "Oradaki yerini *hak ettin* Callum. Sırf daha büyük evlerde yaşıyorlar, ailelerinin daha çok parası var ya da yılda on beş tatil yapıyorlar diye insanların kendinden şüphe etmene neden olmasına izin veremezsin. Bu onları sizden daha iyi yapmaz. Ve kesinlikle onlara, bulunmaya hakkın olan bir okulda kendini istenmeyen biri gibi hissettirme hakkını vermez-'

Öyle değiller. Ve ben bunların hepsini biliyorum. Uyum sağladığımı hissetmiyorum. Hiçbir zaman da-'

"Beni dinle Callum. Liam ve Ryan'la yaşadıklarından sonra bir sürü çocuk dağılırdı. Tamamen raydan çıkarlardı. Bunu daha önce yüzlerce kez gördüm. Ama sen kendini toparladın, tekrarlarına devam ettin, GCSE'lerini başarıyla geçtin. Collingswood'da bir yer kazandın. Bunun ne kadar cesaret gerektirdiğinin farkında mısın? Ne kadar dayanıklılık? Bu inanılmaz bir başarı. Ve asla - bir an bile - böyle bir fırsattan, buna layık olmadığınıza dair yanlış bir inanç yüzünden vazgeçmeyi düşünmemelisiniz. Bu eğitimi ve getirdiği tüm fırsatları en az zengin bir aileye sahip olan bir çocuk kadar hak ediyorsunuz. Hatta daha fazlasını hak ediyorsunuz, çünkü bunun için daha çok çalışmanız gerekti. Diğer insanların tutumlarının sizi daha iyi hale getirmesine izin vermeyin. Eğer bunu yaparsanız, hayatınızın geri kalanında pişmanlık duyarsınız.

Callum birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra başını sallıyor -önce tereddütle, sonra daha kararlı bir şekilde- ve Jenna içten içe onun pes etmeyeceğini bilir. Oğlu bir savaşçıdır. Böyle bir fırsattan vazgeçmeyecek kadar akıllıdır. Jenna, oğlunun bu çalkantılı dönemden çıkmayı başaracağını ve çıktığında da bunun için daha güçlü olacağını ummaktadır.

ON BIR AY SONRA

Jenna

Jenna Callum'u dar, yayalara ayrılmış sokaklarda, ballı kemerli geçitte takip eder. Callum'un bavulunun tekerlekleri arkasında takırıyor ve Jenna kendi kendine, kimsenin ona dikkat etmediğini, hepsinin kendi çocuklarıyla meşgul olduğunu söyleyerek bilinçsizlik hissini bastırıyor.

Porter's Lodge'a doğru ilerlerken, Callum'un anahtarını almak ve kendisine tahsis edilen odaya yönlendirilmek için kuyrukta beklerler. Oğluna şöyle bir göz attıktan sonra başını çevirir ve onunla göz göze gelir. Gülümsemesi heyecanla doludur ve hayatındaki bu yeni bölüm hakkında gergin olanın sadece kendisi olması onu rahatlatır.

Sıra Callum'a geldiğinde, onun kapıcıyla sohbet edişini, korkunç yön duygusuyla ilgili bir şakayı paylaşışını izler ve her şeyi nasıl da kabul ettiğini görerek gururlanır. Buraya daha önce sadece üç kez gelmiş - bir kez açık gün için, bir kez mülakat için ve yaz boyunca şehri tanımak için üçüncü kez - ve yine de şimdiden çok rahat görünüyor, sanki bir parçası buraya ait olduğunu biliyor. Sanki akademik evini bulduğunu içten içe anlıyormuş gibi.

Görevli Callum'a yatak odasının anahtarını ve üniversitenin haritasını verir, bugün sayısız kez yol tarif etmiş olmasına rağmen sabırla nereye gitmeleri gerektiğini açıklar. Callum dinler, başını sallarken Jenna birkaç saat içinde Callum'u burada, beş yüz yıl önce kurulmuş bu Oxford kolejinde, üniversite kariyerine ve bir yetişkin olarak hayatına başlamak üzere bırakacağı gerçeğini düşünür.

Callum'u tertemiz biçilmiş çimleriyle avluda takip ederken - Callum iki devasa sırt çantası taşıyordu, Jenna

tekerlekli bavulunu arkasına çekerek - yoldan geçen bir öğrenci bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorar ve Callum ona teşekkür ederek iyi olduğunu söyler. Jenna her şeyin yoluna gireceğine, diğer öğrencilerin iyi olduğuna, Callum'un burada arkadaşlar bulacağına ve mutlu olacağına dair kendine bir güvence verir.

"İyi misin anne? O bavulla iyi olduğuna emin misin?"

Jenna yüzünü iyimser bir gülümsemeye çevirir. "Dürüst olmak gerekirse, tatlım, ben iyiyim. Zaten ellerin boş değil."

Callum sırtıyor ve tekrar haritaya bakıyor.

Jenna geçtiğimiz yıl boyunca pek çok kez Callum'un buraya gelip gelemeyeceğinden; ihtiyaç duyduğu notları alıp alamayacağından, yaşadığı zorlukların üstesinden gelip gelemeyeceğinden, potansiyelini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğinden endişe etti.

Isla'nın ölümünün ortaya çıkmasından sonraki günlerde - Jack'in Isla'yı öldürmesi, Nicole'ün bunu örtbas etmesi, Andrew ve Isla'nın ilişkisi - okul topluluğu bir şok halindeydi. Ancak haftalar geçtikçe hayat yavaş yavaş normale dönmeye başladı. Bay Marlowe Callum'un iyiliği için her türlü özeni göstermiş, okul da ona destek olmak için olağanüstü çaba harcamıştı; Jenna zamanla Collingswood'un oğlunu suçlamak için bir neden aramadığını, aslında onun için en iyisinden başka bir şey istemediğini kabul etmişti. Yeni yılla birlikte Callum topluma yeniden uyum sağlamış, kafasını toplamış ve çok çalışmıştı. Enerjisini ve odağını olması gereken yere koymuştu. A-seviyesi sonuçlarının açıklandığı gün Collingswood'daki avluda Callum'la birlikte durduklarında, A4 zarf Callum'un elindeydi ve Callum zarftan çıkan sonuçları okuduğunda - dört A yıldız - Callum hem gurur hem de rahatlamayla ağlamıştı.

"Sanırım bu o olmalı."

Callum onları dar, spiral bir merdivenden yukarı çıkarmadan önce elindeki anahtarla duvardaki numaraları kontrol eder. En üstte doğru oda numarasını bulur, anahtarı kilide sokar ve kapıyı açar.

"Vay canına."

Onu içeri kadar takip eden Jenna'nın gözleri genişler. Oda çok güzel: avluya bakan kurşunlu pencereler, çerçevelerin etrafında kıvrılan sarmaşıklar, manzaranın altında bir çalışma masası. Tek kişilik bir yatak, bir koltuk, bir lavabo.

duvara yaslanmış. Masanın sağında Callum'un ders kitaplarını bekleyen bir dizi raf var. Kapının yanındaki oyuğa ince bir gardırop sıkıştırılmış, yanında da maun bir çekmeceli dolap. Jenna'nın bir Oxford üniversitesi odasında hayal ettiği her şey buradaydı.

"Fena değil, değil mi? Callum ona gülümsüyor ve Callum sanki önümüzdeki üç yılı zihninde canlandırıyor. Callum üniversite hayatına alışıyor. Arkadaş ediniyor, umarım çok uzun süre sahip olacağı arkadaşlar. Callum atletizm kulübüne, kros takımına, film kulübüne katılıyor. Derslerde notlar alması, seminerlerde fikir ve görüşlerini sunması, pencerenin altındaki masasında kompozisyonlar yazması. Belki bir kız arkadaş bulması ve aşık olması. Sonunda -umarım- geçmişin hayaletlerinden kurtulur.

Callum sırtındaki büyük sırt çantalarını çıkarıp kapıyı açmak için kullanıyor, birinden nevresimi çıkarıp yatağın üzerine atıyor.

"Hey.

Jenna ve Callum döndüklerinde kapıda duran uzun boylu, sıırım gibi, Radiohead tişörtü giyen genç bir çocuk görürler.

"Hey.

"Sen de mi yeni geldin?

"Evet. Ben Callum.' Kolunu uzatır ve tokalaşırlar.

Tom. Odam iki kapı aşağıda. Etrafa bir göz atacaktım, gelmek ister misin diye kontrol edecektim, yoksa sen mi halletmek istersin?

Jenna Callum'un tereddüt edişini izler, neredeyse düşüncelerinin uğultusunu duyabilir; daha yeni gelmişken onu burada yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissedecektir.

'Sorun değil, canım - sen git. Eşyalarını yerleştireyim, döndüğünde görüşürüz. Sesini hafif ve neşeli tutuyor, sanki bu şimdiye kadar yaptığı en normal şeymiş gibi: oğlunu dünyanın en ünlü üniversitelerinden birine getirmek, onun ilk arkadaşını edinmesini izlemek, gözlerinin önünde metamorfoz geçirdiğini görmek.

"Emin misin?

"Elbette. Birazdan görüşürüz.'

'Tamam. Uzun sürmez. Ben dönmeden gitme. Tom'la birlikte kapıdan çıkmadan önce ona sırtlıyor. Onlar yürürken

Jenna koridorda, merdivenlere doğru giderken konuşmalarının başlangıcını duyar -Tom tarih okumaktadır, Manchester'dan gelmektedir- ve bavulun fermuarını açıp Callum'un bir yığın kapüşonlusunu çıkarmadan önce seslerinin azalmasını bekler.

Kendini yapılmamış yatağın kenarına bırakarak odaya bakar, duygularını nasıl bağdaştıracığını bilemez: gururla kaybı, heyecanla endişeyi, umutla korkuyu. Belki de Callum'un buraya gelmekle sadece üniversiteye başlamakla kalmayıp, onu kendisinden sonsuza dek uzaklaştıracak bir yolculuğa çıkacağı endişesi: eğitimsel, kültürel, coğrafi olarak. Bu hem bir korku hem de paradoksal olarak bir arzu; Callum'un kendisinin sahip olduğundan daha iyi fırsatlara sahip olmasını istiyor, başarılı olması için çok mücadele etti, onun ne kadar çok şey sunabileceğini biliyor. Yine de bazen, üç yıl sonra Oxford'dan mezun olan genç adamın, bugün buraya getirdiği gençten farksız olacağından endişe etmekten kendini alamıyor.

Kendisine hüzünlenmeyi bırakmasını tembihler. Bu Callum için harika bir fırsat, onun için umduğu her şey. Ve eğitimi onu ne kadar ileri götürürse götürsün, kim olduğu, nereden geldiği duygusunu, ona öğrettiği değerleri kaybetmeyeceği konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik hissediyor: dürüstlük, nezaket, sosyal sorumluluk duygusu.

Süveterlerini çekmeceye kaldırırken Abby ve Nicole'ü, onların bu hafta nasıl vakit geçiriyor olabileceklerini düşünüyor. Abby'nin nasıl hissettiğini, farklı, paralel bir dünyada ne yapıyor olabileceğini kabul etmeye cesaret edip edemediğini merak ediyor - Isla'yı üniversiteye götürmek, tıpkı ülkenin dört bir yanındaki binlerce diğer, daha şanslı ebeveynin yaptığı gibi - ya da bu düşünce çok acı verici mi, Abby'nin hayal etmesine izin veremeyeceği alternatif bir gerçeklik mi? Nicole'ü, onun nasıl başa çıkabileceğini ve Nathaniel'in geleceğiyle ilgili ne yapmaya karar vermiş olabileceğini düşünür. İki yıl önce, üçü arasında şanslı olanın Jenna olduğunun düşünölemeyecek olması ironisi gözünden kaçmaz.

Saatine bakarak Callum'un ne zaman döneceğini, bugün onu ne zaman burada bırakacağını merak eder. Boş dairelerine tek başına dönme ihtimali - her gün işten Callum'un evine dönmek

yokluk - hayal etmeye katlanabileceği bir Şey değil. Alışması zaman alacak ve ihtiyacı olana kadar bunu düşünmemeyi tercih ediyor.

Callum'un pantolonunun ve çoraplarının arasına sıkıştırılmış çerçevesel bir fotoğraf bulur. Bu, ikisinin bu yaz İspanya'da, Bilbao'daki Guggenheim Müzesi'nin dışında, Callum'un A seviyesi sonuçlarını kutlamak için orada geçirdikleri uzun hafta sonundan bir fotoğraf. Mutlu, rahat ve yetişkin görünüyor. Burada, Oxford'da başarılı olacağından hiç şüphesi yok.

Fotoğrafı bulduğu yere geri koyarak - sergilenmesini isteyip istemediğine Callum karar verecektir - yatağını toplamaya başlar, Callum Noel tatili için eve dönene kadar bunu son kez yapacaktır. Callum'un dönmesini beklerken ondan ayrılma vaktinin geldiğini biliyor ve ayrıldığında Callum'un iyi olacağından olabildiğince emin hissediyor.

Nicole

Nicole bekleme odasında gri plastik bir sandalyede oturuyor, gözlerini kapıya dikmiş. Duvardaki saate baktığında saatin neredeyse iki buçuk olduğunu görüyor ve iki haftada bir bu ziyaretler gerçekleştiğinde karşılaştığı o tanıdık sinir karmaşasını hissediyor.

Sağındaki sandalyede bir kadın sabırsızca oturuyor, dizleri aşağı yukarı sallanıyor ve Nicole hızla başka tarafa bakıyor, böyle bir yerde insanlara bakmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Bu, sahip olmamayı dilediği bir bilgidir, ancak koşullar onu buraya getirmiştir ve şimdi daha önce hiç düşünmediği şeyler hakkında deneyim sahibidir.

Odanın en ucundaki kapı açılır ve Nicole içeri girenlerin yüzlerini tarayarak bir aşinalık arar. Her biri her anın ne kadar değerli olduğunu bilen isimsiz bedenler içeri doluşur ve Nicole boynunu bükerek, gözlerini zorlar, onun görüş alanına girmesini diler.

Ve sonra işte oradadır, bu ziyaretlerin düzenliliğine rağmen yüzü belirsizlikle doludur. Nathaniel'in gözleri Nicole'ü bulmak için odanın içinde geziniyor ve Nicole elini kaldırıp el sallıyor, kendilerine ayrılan altmış dakikanın ilki geçerken saat kulaklarında yüksek sesle tik tak ediyor.

Onunla göz göze geldiğinde, Nathaniel'in yalnız olmadığını görür. Arkasında Jack'i gördüğünde minnettarlıktan boğazı düğümlenir. Onu burada görmek göğsünü daraltıyor - on altı yaşındaki birinin gelmesi gereken bir yer değil - ve yine de çaba gösterdiği için çok mutlu. Bir önceki ziyaretinde Nathaniel'e eşlik etmemiştir ve Nicole hayal kırıklığı ile anlayış arasında kalmıştır.

"Selam anne. Nathaniel beceriksizce gülümser, ona sertçe sarılır. Ona sarılmamak için kendini zor tutuyor - bu çok nadir görülen bir doz

fiziksel temas, bu kadar küçük bir şefkat payı - ama onu hemen bırakıyor, bırakmazsa gardiyanlardan biri tarafından azarlanacağını biliyor.

"İyi misin?

Nathaniel başını sallar, hapishane ziyaret odasındaki küçük alçak masaya oturur, protokol konusunda artık iyice eğitilidir.

Jack, sanki bir sonraki adımda ne yapması gerektiğine dair talimat bekliyormuş gibi, belirsiz bir şekilde bir kenarda durur.

Uzanıp onu kendine doğru çeken Nicole, onun kokusunu içine çeker ve kulağına fısıldar. 'Geldiğin için teşekkür ederim. Seni çok özledim. Nicole kardeşinin yanına oturmasını işaret etmeden önce Jack'in başını neredeyse sonsuz küçüklükte sallaması, onun oturmasını izlemesi ve odanın içinde endişeyle etrafına bakmasını görmesi.

Bazen Jack geldiğinde, annesini hapishanede ziyaret etme deneyiminin onu bu kadar tedirgin edip etmediğini merak eder. Diğer zamanlarda ise, belki de Jack'in zihninin bir kısmının başka bir yerde olduğunu, neler olabileceğini düşündüğünü tahmin eder: kendi cezası farklı sonuçlansaydı, benzer bir kaderden kaçışının ne kadar dar olduğu hakkında.

Nicole otururken, mahkum olduğunu belli etmek için giymek zorunda olduğu neon turuncu tabardın aşağılayıcı hışırtısı duyulur. "İkiniz de nasılsınız? Nasılsınız? Sesini hafif ve konuşma diline uygun tutmaya çalışır, ancak hapishane ziyareti konuşmalarında kaçınılmaz bir resmiyet vardır ve Nicole burada geçirdiği beş ay boyunca bunu aşmanın bir yolunu henüz bulamamıştır.

Nathaniel konuşmaya başlar. Konuşmanın akışını sağlamakta o kadar iyi, o kadar gayretlidir ki, sanki Andrew'un yokluğunda sorumlu bir yetişkin olmanın kendisine düştüğünü hissetmektedir. Nicole dinler, hapishane hayatının monotonluğundan bu geçici sapma için, normallğe dair bu kısa içgörü için minnettardır.

Başka bir dünyada olsaydı, Nathaniel bu hafta üniversiteye başlıyor olacaktı. Bunun yerine, ona yeni okulundan, A-seviyesi derslerinin ikinci yılını tekrarlamak için transfer olduğu okuldan bahsediyor. Şubat yarıyıl tatilinde Nathaniel, Nicole'e hiç tekrar yapmadığını, derslerini çalışmadığını itiraf etti.

Nicole'ün yaklaşan duruşmasıyla bu kadar meşgulken matematik ve fiziğe odaklanamıyordu. Suçluluk duygusu ağır basıyordu ama ihtiyacı olan şeyin özür dilemek olmadığını biliyordu. Bunun yerine onu dinlemiş, strateji geliştirmiş, üzerindeki baskıyı kaldırmış ve bir plan yapmıştı. Hepsi için çok travmatik bir dönem olmuştu - Nathaniel'in Isla'ya isimsiz e-postalar gönderdiği için polis tarafından uyarılması, yaşadıkları diğer her şeyin üzerine eklenmişti - ve Nicole onu hazırlıksız olduğu sınavlara girmeye zorlayarak sağlığını daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu.

Nathaniel ile Isla'ya gönderdiği e-postalar hakkında uzun uzun ve derinlemesine konuşmuşlardı. Nicole, Nathaniel'in böyle bir şey yapmasının karakterine çok aykırı olduğunu düşünüyordu - bu tür bir kadın düşmanı safra bir yana, daha önce hiç cinsiyetçi bir kelime söylediğini duymamıştı - ve belki de çevrimiçi bir forum veya incel kültürü tarafından telkin edildiğinden endişeleniyordu. Ortaya çıkan şey bazı açılardan hem daha iyi hem de daha kötüydü. Isla'ya olan karşılıksız hisleri, Isla'nın Andrew'la olan ilişkisiyle birlikte, onu öfkeli, kırgın ve aşağılanmış hissettirmişti. Yanlış yönlendirilmiş bir öfke ve çarpık bir aşk, ilişki ve güven duygusuyla doluydu. Nicole'ün tutuklanmasıyla hüküm giymesi arasındaki aylarda Nathaniel'le çok çalışmış, onun dünyayla ilişkisini kurduğu barometreyi yeniden ayarlamasına yardımcı olmuştu. Isla'nın bir fail değil bir kurban olduğunu, onların antipatisini değil şefkatini hak ettiğini anlamasına yardımcı olmuştu. On yedi yaşındaki hiçbir kızın kırk sekiz yaşındaki bir adamla, hele de hayatı boyunca -ikinci bir baba gibi- tanıdığı biriyle cinsel ilişkiye girmemesi gerektiğini.

Şimdi Nicole'ün önceliği, Nathaniel'in yeni okulunda mutlu olması ve yerleşmesidir; bu okulu kısmen benzersiz pastoral bakımı için seçmiştir. Kabilesini bulması, yeni arkadaşlar edinmesi. Bir yıl öncesini, Nathaniel'in sosyal izolasyonundan ne kadar habersiz olduğunu düşünüyor. Isla'nın öldüğü geceyi hatırlıyor, Nathaniel'in Meera'nın partisinde arkadaşlarıyla eğlendiğine inanıyordu. Ancak daha sonra - daha zor gerçekler ortaya çıktıktan sonra - Nicole'e o gece gerçekte nerede olduğunu söyledi; parkta tek başına oturmuş, karanlıkta telefonunu karıştırıyordu, gelemeyecek kadar utanmıştı

ve üst üste dördüncü hafta sonu, hangi sosyal toplantı olursa olsun davet edilmediğini itiraf etti.

Nicole, daha mahkemesi başlamadan ve hapis cezası verilmeden çok önce, evi satmaları, Londra'dan taşınmaları ve çocukları, artık hayatlarını çevreleyen damgalamadan uzak, yeni bir başlangıç yapabilecekleri bir yere yerleştirmeleri konusunda ısrar etmişti. Andrew diremişti - çocukların Londra'da kalmasını istiyordu - ama sonuçta bu onun kararı değildi. Boşandıktan sonra çocuklar Nicole'le yaşamayı seçtiler ve o da Surrey'e taşınmaya, daha küçük bir ev bulmaya, Nathaniel ve Jack için yatılı bir okula başvurmaya karar verdi, böylece hapse gönderilirse, günlük yaşamlarının pratikleri zaten halledilmiş olacaktı.

Artık Nicole için Andrew'u derin bir nefret duymadan düşünmek çok zor. O gece polis sorgu odasında, olanları kimseye anlatıp anlatmadığı sorulduğunda, Andrew'a Jack'in Isla'yı öldürdüğünü söylememesinin nedeninin, ona güvenilmeyeceğini bilmesi olduğunu fark etti. O zamana kadar Jack'in ihanetlerinin boyutunu biliyordu; ihanetler, ardından gelen yıkımın katalizörü olduğunu kanıtladı.

Şimdi Andrew Shoreditch'te bir dairede yalnız yaşıyor ve çocuklar onu görmeyi reddediyor. Onları suçlayamaz. İroni - acı ironi - Andrew'un bu trajedilerin art arda gelmesine neden olduğu ve yine de - en azından adli açıdan - suçsuz yere kaçan tek kişi olduğu, asla tam olarak azalmayacağından şüphelendiği bir öfke duygusunu kışkırtıyor.

Nathaniel konuşmasını bitirir ve Nicole ona yatılı okul hayatına alıştığı, arkadaş edindiği ve derslerine odaklandığı için ne kadar mutlu olduğunu söyler. Nathaniel'in geçen Şubat ayında Collingswood'dan ayrılmasından bu yana ilk kez, onun iyi olabileceğine dair bir umut ışığı hissediyor; geçen yılın çalkantılarının, hayatının bu kritik dönemecinde şansını mahvetmeyebileceğini düşünüyor.

Jack'e dönerek yeni okulu nasıl bulduğunu sorar, iyi olduğunu, sevdiğini söylemeden önce tereddüt etmesini izler. Jack'in ona güven verme arzusunu görebiliyor, ona annelikle ilgili gerçeği anlatmanın bir yolu olmasını diliyor; doğdukları günden beri çocuğunuzun her yüz tepkisine şahit olduğunuz için, onların

İfadeler bir kitaptaki kelimeler gibidir - bir sayfadaki cümleler kadar okunaklı ve net. Nicole, Jack'in yeni okulunu Nathaniel kadar kolay benimsemediğini, hala ek desteğe ihtiyacı olabileceğini hemen hisseder ve bir dahaki sefere telefona erişimine izin verildiğinde Sınıf Başkanını aramaya karar verir.

Konuyu değiştirerek Jack'e futbol antrenmanını sorar, onun rahatlamaya başladığını görür, ancak omuzları hala gergindir, elleri sanki duygularını kontrol altında tutmanın tek yolu buymuş gibi birbirinin içine kenetlenmiştir.

Jack'in geçen hafta sonu oynadığı futbol maçını anlatışını dinlerken, Jack'in -bu koşullar altında- son derece iyi başa çıktığını fark eder. Ne zaman ne olmuş olabileceğini düşünmeye başlasa, kendini o tavşan deliğine girmekten zorla alıkoymak zorunda kalıyor. Bunun kendine zarar vermenin bir şekli olduğunu biliyor. Jack'in ne kadar şanslı olduğunun, yargıç hapis cezasına karşı çıkmasaydı, onu genç suçlular enstitüsüne göndermenin bir yararı olmayacağı sonucuna varmasaydı, kazaya yol açan hafifletici aile koşullarını dikkate almasaydı, hayatının nasıl bu kadar farklı bir yola sapabileceğinin farkındadır. Yargıç, Jack'in olaylarla ilgili anlattıklarını kabul etmişti: Isla'ya zarar vermek istemediğini, sadece onunla konuşmak istediğini, üzgün ve telaşlı olduğunu, ayağını gaza basmak gibi bir niyeti olmadığını söylemişti. Yargıç, Jack'in suçunu kabul etmesini ve bariz, derin pişmanlığını dikkate aldı. Onu hapse göndermek yerine, on iki aylık bir gençlik sevk emri verdi ve Abby'ye bir özür mektubu yazması talimatını verdi. Ayrıca, Nicole'e göre ona pek çok açıdan iyi gelen bir danışmanlık hizmeti almasını da tavsiye etti. Ancak Jack'in suçluluk duygusunun zaman zaman felç edici olduğunu da biliyor. Kendini kabuslarda, kaygılarda ve her şeyi tüketen kendinden nefret etme dönemlerinde gösteriyor. Nicole, Jack'in genç suçlular enstitüsünde ceza çekmediği için sonsuza dek minnettar olacaktır - bunun ona neler yapabileceğini hayal etmeye cesaret edemez - ama yine de farklı bir tür ömür boyu hapis cezasına çarptırılacağını bilir. Sonsuza dek başka birinin canını aldığı gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacak ve hiç kimsenin - ne Nicole'ün, ne Nathaniel'in, ne de Jack'in terapistinin - bu zayıflatıcı gerçeği değiştirmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yok.

Sık sık yaptığı gibi Callum'u, tıpkı Jack gibi ona d a verilen ikinci şansı düşünür. Callum Collingswood'a ilk başladığında ona karşı cömert davranmadığını düşündükçe yüz ü kızarıyor. Isla'nın ölümüyle bir ilgisi olmadığını kesin olarak bilmesine rağmen, diğer ebeveynler hemen sonuca varırken Callum'u savunmadığı için pişmanlık duymaktadır. Şimdi tek umudu, Jack'in yeni okulundaki akranları onun sorunlu geçmişini keşfettiğinde benzer yargılama fısıltıları ile karşılaşmamasıdır.

Saate baktığında sürenin yarısının çoktan dolduğunu görüyor ve otuz dakika sonra her şeyin iki hafta daha sona erecek olmasının tanıdık paniğini hissediyor; çocuklarına sarılacak, onları on dört gün daha görmesine izin verilmeyeceğini bilerek veda edecek. Bu onun için hapisane hayatının en acı gerçeği; çocuklarından ayrı kalmak hayal edebileceği en ağır ceza, katlanmakta en çok zorlandığı deneyim.

Yine de Jack gibi onun da nispeten ucuz kurtulduğunun farkındadır. Adaleti saptırmaktan aldığı on dört aylık cezanın sadece yarısı hapisanede geçecek. İki ay içinde - umduğuna göre Noel'e kadar - serbest bırakılacak ve çocuklarıyla yeniden bir araya gelecek. Her hafta sonu okuldan eve gelebilecekler ya da eğer isterlerse, kendisinin de beklediği gibi, gündüzlü öğrenci olacaklar. Her iki çocuğunu da hayatında tutabilecek. Bu, Abby'nin asla sahip olamayacağını çok iyi bildiği bir lüks.

Nicole her gün pek çok kez Abby'yi düşünür; Isla'nın ölümüyle gerçeğin ortaya çıkması arasında geçen beş haftayı düşünür. Abby'ye yalan söylemek hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. O otuz beş gün boyunca sanki iki paralel hayat yaşıyormuş gibi hissetti: hiçbir şeyin değişmediği, Abby'nin en iyi arkadaşı olduğu, bir ebeveynin karşılaşabileceği en kötü travmada ona destek olduğu hayat; ve her şeyin değiştiğini - tüm tanınırlığın ötesinde değiştiğini - ve geleceğin olanlar tarafından geri dönülmez bir şekilde değiştirileceğini bildiği ayrı, eşzamanlı bir varoluş.

Gelecek vaat eden geleceği trajik bir şekilde kısa kesilen Isla'yı, Isla'nın Andrew'un ellerinde uğradığı sömürüyü düşünür.

Sık sık rüyasında Isla'yı görür; birlikte geçirdikleri zamanların anıları, uyandığında birkaç saniye boyunca gerçeği kurgudan ayıramayana kadar hayali sahnelerle birleşir. Bir yanı onun yasını tutmaya hakkı olmadığını düşünse de Isla'nın ölümüne derin bir kayıp duygusuyla yas tutar.

Geçtiğimiz on bir ay boyunca Nicole, Abby'ye sayısız mektup yazdı: pek çok özür, pek çok açıklama girişimi. Affedilmeyi beklemiyor, bunu hak etmediğini biliyor. Suçluluk duygusunu omuzlarına asılmış ağır bir sırt çantası gibi taşıyor. Tek istediğı Abby'nin kendisine karşı nefretle dolup taşmaması: Zaten çok acı çekmiş olan Abby. Nicole, Abby'nin kendisine olan düşmanlığının zaten hayal bile edemeyeceğı kederini daha da artırmamasını ummaktadır.

Nathaniel yeni fizik öğretmeni hakkında bir hikâye anlatmaya başlar ve Jack güler - Nicole onu aylardır ilk kez bilinçsizce gülerken görmüştür - ve Nicole dikkatle dinler, kendilerini içinde buldukları bu gerçeküstü duruma rağmen oğullarıyla birlikte aile hayatının her zerresini sindirmek ister.

Şu anki en büyük arzusu, gelecekte bir noktada geçmişin geride kalmış olması. Bunun asla üstesinden gelemeyecekleri bir şey olduğunu biliyor. Unutmak yok, üçünün de olanları düşünmeyeceğı bir zaman yok. Abby'nin kayıpları nasıl onun ve Clio'nun hayatlarına örüldüyse, bu da artık ailelerinin dokusuna işlenmiştir. Abby'nin tek dileğı, beş i için de geçen yıl yaşadıklarının ötesinde bir umut olması: her birinin hayatlarını yeniden inşa edebilmeleri, bir çeşit mutluluk bulabilmeleri, bir şekilde tatmin olabilmeleri. Bir çeşit huzur.

Abby

Tekne suyun üzerinde süzülürken Abby Clio'nun elini tutuyor. Arkalarında, kaptan gözlerini ufka dikmiş, istikrarlı bir şekilde ileriye bakıyor. Rüzgâr Abby'nin yanaklarını ısıyor ama hem o hem de Clio sıkı sıkı sarınmışlar - şapkalar, eldivenler, atkılar; ikisi de daha önce burada bulunmuşlar, havanın ne kadar acımasız olabileceğini biliyorlar. Ancak sert hava koşullarına rağmen güneş tepede parlıyor ve Abby bundan daha fazla minnettar olamazdı. Snæfellsnes yarımadasında böyle bir günün ne kadar nadir olduğunu biliyor, altı yıldan biraz fazla bir süre önce yaptıkları bir önceki seyahatten İzlanda'da havanın tahmin edilemez olmadığını biliyor.

Arkasına baktığında, engebeli arazinin sudan dışarı çıktığını görüyor - sarp, özür dilemeyen, sanki tepeler her an canlı varlıklara dönüşebilirmiş gibi - ve Abby, Isla'nın çocukken okumayı çok sevdiği İskandinav mitolojisindeki hikayeleri hatırlıyor.

Keder boğazını sıkar ve keskin, sert havayı içine çeker.

Isla'nın ölümünün birinci yıldönümünde buraya gelmek Clio'nun fikriydi; Stuart ölmeden sadece iki ay önce son aile tatillerinin yapıldığı yere geri dönmek. Isla on iki, Clio on yaşındaydı ve hepsi de İzlanda'nın dramatik manzaralarına aşık olmuştu: karla kaplı dağları, patlayan volkanları, teatral gayzerleri. Hem Abby hem de Stuart, kızların şelalelere, volkanik kraterlere, kaplıcalara ve buzullara doğru günde on beş kilometre yürümeye ne kadar istekli olduklarına hayret etmişlerdi. Ancak burada, Breiðafjörður fiyordunda, seyahatlerinin en önemli anını yaşamışlardı: suda süzülen bir orka sürüsü, altı yetişkin ve bir yavru, hayatta bir kez görülebilecek bir manzara. Isla büyülenmişti, aylarca bundan bahsetti.

Sonrasında. Öldürülmeden önceki yıl İzlanda'daki gönüllülük fırsatlarını araştırmış ve üniversiteden önceki yazını bir çevre projesine yardım ederek geçirmeyi düşündüğünü söylemişti.

Clio Abby'nin elini sıkıyor ve Abby dönüp ona gülümsüyor. Clio'nun geçen yıl içinde ne kadar değiştiği dikkat çekici. Ne kadar olgunlaştığı. Abby'nin Clio'nun telefonunda bulduğu tüm kaos - sigara içmek, içki içmek, kendinden büyük erkeklerle sosyalleşmek, Clio'nun ısrarla hiçbir zaman kullanmadığı arabalarda dolaşmak - Clio bunları tartışmak istemediğini söylese de kabul edildi. Bunun sadece geçirdiği bir evre olduğuna dair söz verdi ve Abby'ye bunun artık geride kaldığına dair güvence verdi. Bunlar, Abby'nin Clio'nun son on aydır haftada iki kez gittiği terapistiyle konuştuğunu varsaydığı - umduğu - Clio'nun geçmişinin yönleridir. Clio'nun danışmanlık alması dönüştürücü olmuştur ve Abby şimdi Stuart öldüğünde her iki kızı için de terapist bulamadığı için pişmanlık duymaktadır.

Clio artık Freya ile arkadaş değildir. Yeni bir en iyi arkadaşı var, Sophie, onunla hayatı daha sakin, daha az çılgın görünüyor. Clio birçok yönden artık daha çekingen - daha içe dönük, daha düşünceli - ama başka yönlerden de şüphesiz daha özgüvenli. Sessiz bir güven, geçmişte hiç sahip olmadığı bir kendine inanç duygusu. Abby bazen - suçluluk duygusuyla- Clio'nun daha önce gelişmek için yeterli alana sahip olup olmadığını, Isla'nın gölgesinde yaşamının, büyümek için gerekli ışığa erişemeyen orman zeminindeki bir fidan gibi olup olmadığını merak ediyor. Diğer zamanlarda, Clio'nun şimdi yetişkin olmak, bir şeyler başarmak, Isla'nın geride bıraktığı muazzam boşluğu doldurmaya çalışmak için baskı hissedip hissetmediğini merak ediyor. Abby onu yakından takip ediyor ama en azından şimdilik Clio iyi görünüyor. Geçirdiği yıl göz önüne alındığında GCSE'lerinde şaşırtıcı derecede başarılı oldu, Collingswood'daki altıncı sınıf hayatına nispeten kolaylıkla alışıyor gibi görünüyor. Ancak Abby, gençlerin sorunlarını ne kadar ustalıkla maskeleyip sırlarını saklayabildiklerinin çok iyi farkındadır. İkinci kez herhangi bir işareti kaçırmamasına izin vermeyecektir. Isla'yla yaptığı hataları tekrarlamamaya dikkat ediyor; duygusal olarak Clio'ya güvenmemeye, rahatlık ve destek için ona yaslanmamaya, Stuart hâlâ hayatta olsaydı onunla yapabileceği türden konuşmalar yapmamaya özen gösteriyor. Clio için ne kadar önemli olduğunu biliyor

sıradan bir on altı yaşında olmak, Clio'nun Abby'nin duygusal iyiliğinden sorumlu olmadığını anlamasını ister.

Kaptan onlara sesleniyor ve körfezdeki küçük, kayalık bir adada oturan üç martıyı işaret ediyor. Clio elindeki eldiveni çıkarıp telefonunu çıkarıyor ve birkaç fotoğraf çekiyor. Abby, kara arkalarından çekilirken manzarayı seyrediyor.

Isla'nın ölümünün üzerinden bir yıl geçmesine rağmen Abby'yi fiziksel olarak sarsacak kadar güçlü bir kederin yakalamadığı bir saat bile geçmez. Öyle derin bir kayıp duygusu ki, sanki kadim bir tanrı kalbini çıkarıp yırtıcı kuşlara yediriyor. Yas o kadar şiddetli ki, nasıl hayatta kalacağını bilmiyor, hayatta kalmak istemiyor, yoğunluğundan bilinçli olmaya dayanamıyor. Aradan bir yıl geçmiştir ve Isla'nın ölümü onun için hâlâ anlaşılmazdır. Hiçbir anlam ifade etmiyor ve hala bu gerçeği özümseyemiyor. Göğsündeki boşluk - o açık yara - hala onu şok etme gücüne sahip ve yine de aynı anda, artık böyle olduğuna dair bir farkındalık eşlik ediyor; bu kalıcı olarak parçalanmış olma hissi, hayatının ne hale geldiğidir.

Kalbinin kırıldığından bahsetmek yanıltır. Kırılan bir şeyin tamir edilme olasılığı vardır. Ama Abby'nin Isla için duyduğu keder asla düzeltilemez. Acısı asla onarılabilecek bir şey değil. Bu onun bir parçası, kalıcı bir yara, taşıdığı bir yük. Isla'nın ölümü Abby'nin hayatının tartışılmaz bir yönüdür. Böyle bir kederin onarımı yoktur.

Düşüncelerini durdurur, terapistinin ona sık sık söylediği şeyi hatırlar. *Kaybettiklerimizi hatırlamak, onlarsız yaşayabilmemizin anahtarıdır. Biri diğeri olmadan var olamaz. Varlıklarının önemini hatırlamamıza izin vermezsek yokluklarına katlanmayı öğrenemeyiz.*

Abby Salı gecesini, danışmanlık kursunun üçüncü bölümünü düşünüyor. Tahmin ettiğinden daha fazla keyif alıyor. Abby'nin terapist olarak eğitim alması Clio'nun önerisiydi. *Harika bir dinleyicisin anne ve insanlar üzgün olduğunda söylenecek doğru şeyleri her zaman biliyorsun. Harika bir terapist olurdun.* Başlangıçta Abby bu fikre şüpheyile yaklaşmış, bir kenara itmişti; öyle görünüyordu ki büyük bir sıçrama inanç evde oturan anneden stajyere

Terapist. Ancak bu fikir, kolunun üst kısmına hafifçe batırılan bir parmak gibi onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Sonunda biraz araştırma yaptı, bir kurs buldu ve kabul ofisine e-posta gönderme cesaretini topladı. Birkaç ay sonra kabul edildi. Henüz erken ama çocuk ve ergen danışmanlığı alanında uzmanlaşmak, gençlerin içinde yaşadıkları giderek karmaşıklaşan dünyada müzakere etmelerine yardımcı olmak istiyor.

Sık sık yaptığı gibi, bazen istediğinden daha sık Jack'i düşünüyor. Onun nasıl olduğunu, geçen yıl y a ş a n a n olayların geleceğini nasıl etkileyeceğini merak ediyor. Son duyduğuna göre çocuklar Surrey'de bir yatılı okuldaydı ve Nicole hapisten çıktıktan sonra kullanmak üzere yakınlarında bir ev satın almıştı.

Abby bugün hâlâ Nicole, Jack ve tüm Forrester ailesi hakkında ne hissettiğini bilmiyor. Andrew hariç. Andrew'dan derin, içgüdüsel bir nefretle tiksiniyor. Başlangıçta, aptalca, pişman olacağı bir şey yapmamak için kendini zor tuttuğu günler oldu. Onu Nicole ile aynı yere düşürecek bir şey. Onu durduran tek şey Clio'ydu: Clio'nun geleceğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapamayacağını - yapmaması gerektiğini - bilmek. Sadece Clio'nun iyiliği için Andrew'a zarar verme düşüncesini - yavaş, işkenceli bir zarar - bir fanteziden öteye götürmedi.

Ama Nicole farklı. Nicole uzun, pişmanlık dolu mektuplarla kendini tekrar tekrar açıklamaya çalışmıştır. Her seferinde Abby mektubu okumayacağına dair kendine söz verir; Nicole'ün Abby'nin duymak isteyebileceği hiçbir şeyi yoktur. Her seferinde, mektup bir ya da iki gün boyunca mutfak şöminesinin üzerindeki bir fotoğrafın arkasına saklanır, Abby onu açma isteğine direnir. Ve her seferinde, aradan birkaç gün geçtikten sonra, Abby'nin merakına yenik düştüğü bir an olur, mektubu eline alır, kapağın altından parmağını kaydırır, içindeki el yazısı sayfaları çıkarır. Yazılanları okur. Nicole'ün çaresizce affedilme ihtiyacını sanki yaşayan, nefes alan bir varlıkmiş gibi hissedebiliyor, şişeden çıkan bir cin gibi sayfadaki kelimelerden yukarı doğru sürükleniyor.

Gerçek şu ki, her şeye rağmen Abby Nicole'ü özliyor. Nicole neredeyse yirmi yıl boyunca onun hayatında merkezi bir figür oldu. Sonra

Stuart öldüğünde, Abby'nin en yakın olduğu yetişkin oydu: en çok güvendiği, en çok paylaştığı, en çok güldüğü, en çok ağladığı kişi. Bir yıl önce Nicole'suz bir hayat düşünülemezdi. Ama işte buradalar.

Empati yeteneğinin kendisini ele geçirdiği, kendisini o gece Nicole için böylesine kötü bir ikileme karşı karşıya kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederken bulduğu anlar olmuştur. Benzer bir durumda kendisinin ne yapacağını, çocuğunu korumak için yalan söyleyip söylemeyeceğini, ihanet edip etmeyeceğini, adaleti saptırıp saptırmayacağını merak etmiştir. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmayacağını iddia edemez. Bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgi her şeyi tüketir; kelimelerin ötesine geçer, rasyonel düşüncüyü aşar. Bazen ahlakın, vicdanın ve yasaların önüne geçer. Abby, Clio'yu zarar görmekten korumak için her şeyi yapacağını biliyor ve onu korumak için yasadışı bir şey yapmayacağını kesin olarak söyleyemiyor. Yine de, buna rağmen - belki de Nicole'ün o gece neden öyle davrandığını anlamasına rağmen, bazen onu özlediği iç kemirici acıya rağmen - Abby arkadaşlıklarının onarılamayacak şekilde bozulduğunu biliyor.

Bir martı tepesinde alçaktan uçuyor ve Abby'ye buraya en son geldikleri zamanı hatırlatıyor. O günkü Isla'yı düşünüyor: çok genç, çok masum, çok umut ve coşku dolu. Isla'nın bu hafta üniversiteye başlayacak olması dikkatinden kaçmamıştır. Farklı bir dünyada - Andrew'un Isla'yı hiç tımar etmediği, Jack'in bunu hiç öğrenmediği, Isla'yla yüzleşmek için çalıntı bir araçla gitmediği bir dünyada - Abby Isla'ya üniversiteye kadar eşlik edecek, onun bağımsızlığa doğru attığı ilk, geçici adımları izleyecekti. Yetişkinliğe geçiş töreni, nasıl ortaya çıkarsa çıksın, her ebeveynin çocuğuyla birlikte deneyimleme ayrıcalığına sahip olması gereken bir şeydir. Zamanı geldiğinde Clio ile birlikte çok daha fazla değer vereceği bir deneyim.

Bazen son altı yılda olanları - kocasının ölümü, çocuğunun ölümü - düşünen Abby, bizi neyin beklediğini bilmememizin hayatın bir armağanı olduğunu düşünüyor. Eğer bilseydik, tanıklık edecek gücümüz olmayabilirdi.

Düşünceleri Callum'a, onun Oxford'a nasıl alışmış olabileceğine yönelir. Abby geçtiğimiz on bir ay boyunca Jenna'yla çok az temas kurmuştur. Isla'nın ölümüyle ilgili gerçek ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra Abby Jenna'nın dairesine gitmiş, davranışları ve Callum'un olaya karıştığından şüphelendiği için ondan ve Callum'dan bol bol özür dilemiştir. Hem Jenna hem de Callum her zamanki yüce gönüllülükleriyle davrandılar ve Abby onların şikayetçi olmamasından dolayı kendini alçakgönüllü hissetti. O zamandan beri okul etkinliklerinde Jenna'yla yolları sadece kısa süreliğine kesişti. Nazikçe başlarını sallayıp selam verdiler, o kadar. Abby, Callum'un A-seviye sonuçlarını ve Oxford'daki yerinin onaylandığını duyduğunda, bir kart satın aldı, Callum'a postaladı ve Jenna'ya her ikisini de tebrik etmek için kısa bir WhatsApp mesajı gönderdi. Son iki yılla ilgili en büyük pişmanlıklarından biri Callum'u bu kadar adaletsizce yargılamış olmak; önyargılarını, en yakın arkadaşları olarak gördüğü yetişkinlerden daha dürüst olduğu ortaya çıkan bir gence taşımış olmak. Callum için sadece iyi şeyler umuyor, onun mutlu olmasını diliyor.

Teknenin kaptanı motoru yavaşlatır, durur. Abby etrafına bakar. Tam olarak olmak istediği yerdeydiler: karadan boşluk hissi verecek kadar uzakta ama dağların görüş alanında, kendini güvende hissedecek kadar yakın.

Clio'ya bakıyor, o da küçük, kesin bir baş hareketiyle karşılık veriyor. Ayaklarının arasına sıkıştırdığı sırt çantasına uzanan Abby, her birinin üstünde bir oyma olan iki kare ahşap kutu çıkarır. Birini Clio'ya uzatıyor, birini kendisi tutuyor ve birlikte teknenin kenarında yan yana duruyorlar.

Rüzgâr hafif bir esintiye dönüşür ve Abby teknenin yan tarafına eğilerek elindeki kutunun kapağını açar, Clio'nun da aynı şeyi yapmasını izler. Yavaşça, hep birlikte külleri suyun yüzeyine saçmaya başlarlar; Stuart ve Isla birlikte, her ikisinin de sevdiği bir yere dönmüşlerdir. Keder Abby'nin boğazının duvarlarını daraltıyor ve Clio'ya bakıyor, gözyaşlarının kızının yanağından süzüldüğünü görüyor. Yavaşça, şefkatle külleri suya boşaltıyorlar, kutular boşalana kadar dağılmalarını, yayılmalarını izliyorlar.

On dakika ya da yirmi dakika boyunca - Abby'nin zaman algısı yoktur - o ve Clio sessizce yan yana dururlar, Abby'nin kolu Clio'nun koluna dolanır

omuzlarında, babalarının, kocalarının, kız kardeşlerinin, kızlarının manzaranın bir parçası haline gelişini izliyorlar. Tek ses, dalgaların tekneye nazikçe vuruşu, tepedeki martıların çağrısı ve rüzgârın ısığdır. Mükemmel bir son, kusursuz bir veda olmadığını biliyor. Ama buranın - tesadüfi mavi gökyüzü ve altın güneşle, hepsi gittikten binlerce yıl sonra bile burada olacak olan uzaktaki kayalık dağlarla - mükemmel bir dinlenme yerine hayal edilebileceği kadar yakın olduğunu düşünüyor.

Elindeki kutunun kapağını yerine koyarak Clio'ya döner ve onu kollarının arasına alır. Bugün on altı yaşındaki hiçbir çocuğun yaşaması gereken bir şey değil.

İkisi de başlarını çevirip denize bakarlar. Balıkların ve fitoplanktonların, balinaların ve yunusların arasında bir yerde Stuart ve Isla sürüklenir, çözölür, okyanusun bir parçası olurlar.

Orada ne kadar durduklarını, tekne hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken sessizce vedalaştıklarını bilmiyor. Sonunda Abby omzunun üstünden kaptana bakıyor, ayrılmaya hazır olduklarını işaret ediyor ve motorun takırtısı sessizliği yarıyor.

Suyun üzerinde çıkıntı yapan adalar labirentinden geçerek kıyıya doğru geri dönerlerken Abby, Clio'nun elini tutmaya devam ediyor. Artık sadece ikisi var. Stuart ve Isla her zaman hayatlarının bir parçası olacak, yokluklarına rağmen hep var olacaklar. Ama şu andan itibaren her şey o ve Clio ile ilgili. Ve Abby - her şeyi bildiği kadar derin bir şekilde - Clio'nun yanında olmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyor: onu sevmek, desteklemek, gelecekleri ne olursa olsun ona yol göstermeye yardımcı olmak.

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımı yepyeni bir okur kitlesiyle buluşturan Lake Union'daki inanılmaz ekibe teşekkür ederim. Samimiyeti ve dürüstlüğüyle yayıncılık sektörüne yeni bir soluk getiren editörüm Sammia Hamer'a: enerjiniz, desteğiniz ve stratejik zekânız için teşekkür ederim. Nicole Wagner'in süper verimliliğine, pazarlamada Bekah Graham'a, üretimde Andreina Guenni'ye ve Emma Rogers tarafından güzel bir şekilde tasarlanan kapağı denetlediği için Liron Gilenberg'e teşekkürler.

Her zamanki gibi büyük bir özen, içgörü, işbirliği ve iyi bir mizahla editörlük yapan harika Sophie Wilson'a: sonsuz teşekkürler ve lütfen sensiz bir kitap yapmama asla izin verme.

Dostlukları, zamanları, editoryal katkıları ve destekleriyle çok cömert olan yazarlara yürekten teşekkürler: Ruth Jones, Rachel Joyce ve Alex Michaelides.

Annem en büyük şampiyonum olmaya devam ediyor (tüm iyi anneler gibi); en yüksek sesli amigo kızım olduğun için ve sevginiz, gururunuz ve (her zaman olduğu gibi) mükemmel redaksiyonunuz için teşekkür ederim. Üvey babam Jerry'ye nezaketi, cesaretlendirmesi, sevgisi ve harika ahşap işçiliği anısına sonsuz teşekkürler (Aurelia, hepimiz gibi ona sahip olduğu için çok şanslıydı).

En büyük teşekkürlerimi her zaman olduğu gibi Adam ve Aurelia'ya sunuyorum. Bu kitabı yazarken hepimiz için oldukça zorlu bir on sekiz ay oldu ve bu süreyi inanılmaz maceralarla atlatmış olmamız ailemizin metanetinin bir başarısıdır. Auri: Bunu yazdığım süre içinde yaptığın ve başardığın her şeyle daha fazla gurur duyamazdım. Sıkı çalışmanız ve kararlılığınız yaşınızın ötesinde bir olgunluk ve direnç gösterdi ve her şeyi hak ediyorsunuz.

seni beklediğini bildiğim heyecan verici bir olasılık. Adam: Sen ailemizin macerasının dümenindeki sabit (ve çok harika) elsin ve bunların hiçbirisi - gündelik olandan olağanüstü olana kadar - sensiz gerçekleşemezdi. İkinizi de çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2018 Adam Jackson

Hannah bir yazar, gazeteci ve yayıncıdır. *Observer*, *Guardian* ve *FT Weekend Magazine* gibi çeşitli yayınlarda kitap eleştirmenliği ve yazarlığı yapmış, BBC Radio 2'deki Sara Cox programında kitap uzmanlığı yapmıştır. Birleşik Krallık'taki festival ve etkinliklerde düzenli olarak yer alan yazar, Graham Norton ve Nigella Lawson'dan Maggie O'Farrell ve Kate Atkinson'a kadar çeşitli yazar ve ünlülerle röportajlar yapmıştır. Costa Books Ödülleri de dahil olmak üzere çok sayıda kitap ödülünde jüri üyeliği yapmıştır. *Üç Anne* onun beşinci romanıdır.

Yazarı Amazon'da Takip Edin

Bu kitabı beğendiyseniz, yazar yeni bir kitap çıkardığında haberdar olmak için Hannah Beckerman'ı Amazon'da takip edin!
Bunu yapmak için lütfen aşağıdaki talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 3) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1) Yazarın adını Amazon'da veya Amazon Uygulamasında arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Amazon sayfasına ulaşmak için yazarın adına tıklayın.
- 4) 'Takip Et' düğmesine tıklayın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eOkuyucu'da veya Kindle Uygulamasında beğendiyseniz, son sayfadan sonra yazarın 'Takip Et' düğmesini bulacaksınız.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

